

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 43

CENA 200 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr



OPERACIJA PONOĆ

Derek Finegan

OPERACIJA PONOĆ



SERIJA
Borilačke veštine
NINĐA

Naslov romana:
OPERACIJA PONOĆ

Autor:
Derek Finegan

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1986. DEN PRESS

BORILAČKE VEŠTINE — NINĐA BROJ 43 — DECEMBAR
1986. god. Cena 200 din. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300
Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni
urednik Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izda-
vački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogo-
jević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavlje-
vić, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Kr-
ste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna
Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović, Telefoni: (032)
712-247 lokal 28, uredništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731.
Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-
-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-
-620-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

OPERACIJA PONOĆ

Sa čačkalicom među zubima, Konoli se drsko zagleda u besramno duboki dekolte žene koja je kraj njega sedela na visokoj barskoj stolici. Ona je hladnokrvno pijuckala iz svoje čaše, kao da ne primećuje njegov pogled, ali jedva uočljiv pokret gornjeg dela tela dovede u Konoliljevo vidno polje čitavu poveliku dojku sa mrkim vrhom bradovice.

»Nova«, pomisli Konoli milujuć pogledom duge bokove u pripijenoj haljini koja je pokazivala obrise minijaturnih gaćica. »Niko joj još nije objasnio da sam ja policajac...«

— Dakle, stranče?

Žena ga je gledala pravo u oči. Ni sva ona šminka na prilično privlačnom licu nije uspevala da skrije crte koje je

urezao umor. Uostalom, bilo je već četiri ujutru i Konoli nije bio prvi muškarac koji se ove noći zagledao u njen izrez.

Cereći se, Konoli se osvrte oko sebe. Da, bilo je četiri ujutru, ali je program u »Dijamantskoj zvezdi« tek ulazio u svoju najatraktivniju fazu dok su se u ritmu muzike na pozornici sladostrtsno grčila između ženska i muška tela. Konoli je znao šta dolazi posle toga i zato je tek povremeno bacaog pogled u ogledalo iznad bara koje je verno prenosilo zbivanja na pozornici.

— Dakle? — glas žene bio je umoran i malo promukao. Jedan od onih glasova koji su oduvek privlačili policajca.

— Dobra si — reče on sa os mehom na grubom licu spljo-štenog nosa. — Sviđaš mi se.

— I ti se meni sviđaš, dra-gi. Hoćeš da nešto zajedno po pijemo?

— Aha... pod uslovom da to ne bude obojena vodica za tebe. Sem, jedno pravo piće za damu. Meni isto.

— Odmah, mister Konoli!

— Oh, pa tebe poznaju ov-de, dragi?

— Da, mala mene ovde poz-naju. Ti si nova? Kako se zo-veš?

— Pegi Lu — odvrati ona prihvatajući čašu iz koje žed-no iskapi dug gutljaj. — Ah, ovo je dobro! Čitave noći mo-ram da pijem Semove bučkuri še kako bi kući ostalo što vi-še love... Nego, hoćeš li sa mnom gore?

— Možda. Malo kasnije...

Žena se maznim pokretom privi uz njega, ali u ogledalu Konoli vide da joj je pogled prazan. Dopadalo mu se njeno telo, dugo i vitko sa malo pre velikim grudima za uske kuko-ve i ramena. Obgrlio je i pu-stio da mu ruka na trenutak sklizne u njen izrez, milujući čvrstu dradavicu.

»Dobra je«, mislio je. »I da-će sve od sebe, jer Milard ne trpi lenštine u svojoj službi...

Već vidim kako će zinuti kada joj na kraju saopštim da sam policajac i pokažem značku. Po nudiće mi lovu, kao i obično, da je ne bih uhapsio... neko-liko stotina dolara, a onda se požaliti Milardu, kao da joj to može pomoći, ha-ha-ha!«

Zadovoljan sobom, Konoli je rasejano milovao butinu žene prelazeći po navici pogledom po sali. Da, posao je dobro išao Milardu, što je značilo da i njegov, Konolijev, posao dob-ro ide. Prokletstvo, koji još po licajac u San Francisku sedi po ovakvim klubovima, svestan izvrsnog odela i džepova punih šuštavih zelenih novčanica?

— I još kažu da se zločin ne isplati — promrmlja on tiho, sa osmehom na licu.

— Šta si rekao, dragi?

— Nije važno. Hoćemo li go-re?

— Kad god ti kažeš, dragi.

Da, Milardu je posao išao iz vrsno, mislio je Konoli, ispija-jući do kraja odličan konjak iz široke čaše. Čak i u ovo doba, novi gosti ulaze gotovo jedan za drugim. Parovi, ali i pone-ki usamljeni vuk koji se nada da će pre nego što svane uspe ti da dođe do žene koja to ne radi za novac. Budale... ne umeju da cene ono što može da ponudi prava profesionalka...

Onaj tip tamo, na primer... po licu mu se vidi da...

Boga mu!

Konolijevo telo naglo se ukuruti i on odgurnu ruku žene koja ga je blago milovala među nogama.

— Šta se dogodilo, dragi?

— Ništa... vidimo se ovde drugi put, mala...

Čovek koga je držao na oku lagano se provlačio između pre punih stolova, kao da nekoga traži. Nalaktivši se na bar, Konoli je raširenim prstima skrivao lice.

»Džimi Aneli«, stezao je Konoli zube. »Džimi Aneli, proklet bio... otkuda mu samo hrabrosti da se vrati u grad?«

U trenutku kada se visoki čovek sede kose i brkova, u odeći upadljive elegancije, spustio na stolicu koju mu je pri držao šef sale, Konoli polete od bara kao strelica izbačena iz luka. Gorila kraj zavese koja je skrivala prolaz u zadnji deo zgrade ćutke mu se ukloni s puta. Osoblje »Dijamantske zvezde« već je poznavalo narednika Konolija.

Milard, vlasnik lokala, čovek uskog lisičjeg lica i potpuno će lave glave, iznenađeno podiže pogled sa hrpe papira na svom stolu kad Konoli bez kucanja ulete u njegovu kancelariju.

— Šta ovo znači, do đavola? Nisu te naučili da...

— Zaveži, Trev. Džimi Aneli je u sali, treba mi telefon.

— Džimi An... Boga mu!

— Glavom i brkovima. Nimalo se nije promenio — Konoli je hitro okretao dobro poznati broj. — Halo? Daj mi Krenstona! Da, znam koliko je sati, do đavola, ali ako mi za pet sekundi ne stvoriš Krenstona pored tog telefona, potraži najbliži aerodrom i moli boga da avion koji odmah poleće ide za Južnu Ameriku ili Afriku... Jeste, ovde je Konoli, čoveče. Ko-no-li! U redu, u redu, čekam...

— Tu nešto nije u redu — progundā Milard, buljeći u Konolija. — Da se posle svega Džimi Aneli tek tako pojavi u gradu i šeta po lokalima... hm...

— Uvek je bio pomalo šašav.

— Znam, ali čovek koji je pobegao iz zemlje zato što duuguje Krenstonu milion dolara za robu mora znati šta ga očekuje kada se vrati...

Konolijeve oči se suziše.

— Misliš da su se Krenston i on... pogodili? — reče, pokrivajući mikrofonski dlanom iznenađeno vlažnim od znoja.

— Ne znam. Šta ti misliš?

Konoli odmahnu glavom.

— Nije me briga — reče.

— Ako su se Krenston i on po godili, to je njihova stvar. O tome neka misle oni koji su pohitali da slome vrat Džimiju Aneliju... a ti i ja nismo među njima, je li tako?

Milard sleže ramenima, pružajući negovanu ruku prema posudi za koktele. Kristal, međutim, izdajnički zazveckta dok je nalivao piće u dve čaše.

— Mister Krenston? — iznenada reče Konoli u mikrofona. — Džimi, Aneli je ovde... sasvim sigurno je on. Da... Po tpuno sam, koliko sam video, uostalom uvek je i radio sam... da, da, svakako... moji ljudi, mister Krenston? Da, vrlo dobro... svakako, mister Krenston... da, znam da je tvrd momak, ali ne brinite ništa... Hvala, mister Krenston... javiću vam čim... da, čim bude gotovo...

Konoli je spustio slušalicu opreznim pokretom, kao da se boji da će se tvrda plastika razbiti od najslabijeg dodira. Zamišljeni pogled bio mu je uprt negde u ugao kancelarije.

— Šta je rekao Krenston?

Konoli ne odgovori. Tiho zviždućući kroz zube, počeo je da bira novi broj.

— Šta je rekao Krenston, do đavola? — prasnu Milard.

— Vitni — Konoli nije obraćao pažnju na njega. — Vitni, ovde Bert. Pošalji sva slobodna kola pred »Dijamantsku zvezdu«, neka ljudi opkole zgradu... Da, komplet naoružanje, Džimi Aneli je upravo ušao u lokal... Boga mu, znam šta govorim, video sam ga sopstvenim očima! Da... da, do đavola! Hajde, čoveče, do sada je mogao stići do Los Anđelesa!

Tresnuo ju slušalicu na njeno mesto i žedno iskapio čašu koju je Milard gurnuo pred njega.

— Tek sada mi ništa nije jasno — promrmlja vlasnik lokala. — To što Aneli čini... to je čisto stmoubistvo, boga mu!

— Uvek je bio lud — uzdahnu Konoli, vadeći službeni revolver iz futrole pod pazuhom i pažljivo ga proveravajući. — Milard, bojim se da će doći do pucnjave u tvom lokalu...

— Upozoriću ljude — Milard prinese ruku telefonu.

— Ne, do đavola! Aneli ume da nanjuši opasnost kao lisica! Neću da bilo ko išta nasluti, inače će nam ptičica izmaći iz šaka, razumeš!

Milard se zavalj u fotelju sa hladnim osmehom na licu.

— Koliko plaća Krenston za njegovu glavu? — upita tiho.
— Pet hiljada? Deset?

— To nije tvoja stvar — pro-
gundā Konoli. — Ostani gde
si, Milarde, i zapamti šta sam
rekao — nikakve uzbune, jas-
no?

— Jasno.

Pokretima sličnim hodu ve-
like, opasne mačke, policajac
nestade kroz vrata kancelari-
je. Vrteći glavom, Milard po-
kupi hartije sa stola i pažlji-
vo ih zaključa u kasu u uglu,
a onda se vrati za svoje me-
sto i napuni dve čiste čaše pi-
ćem.

Sedeo je i srkutao iz svoje
čaše nepokretnog lica. Čekao
je.

Džimija Anelija poznavao je
mnogo bolje nego taj uobraže-
ni policajac. Bez obzira na uz-
bunu u policijskoj stanici, Mi-
lard je imao utisak da će us-
koro imati posetioca...

* *

Narednik Konoli lagano je
šetao među stolovima na onoj
strani lokala kojoj je Aneli
bio okrenut leđima, ali mu je

ruka sa spremnim revolverom
već bila u desnom džepu sa-
koa. Džimi Aneli je stari lisac
i neće biti lako iznenaditi ga.
Međutim, u trenutku kada na
oružani policajci nahrupe na
vrata, ukazaće se i njegova pri-
lika, a onda...

Zastavši uz jedan od stubo-
va, on levom rukom gurnu ci-
garetu među zube, a onda joj
prinese plamen upaljača, ne
skidajući pogled sa širokih le-
đa u smokingu. Aneli je mir-
no jeo, zagledan u naga žens-
ka tela na pozornici.

»Ko zna po kakvim se ru-
pama vukao poslednjih godi-
nu dana«, pomisli Konoli, »ka-
da mu ovaj program izgleda
zabavan!«

Cigareta u ustima policajca
dogorevala je kada je muziku
u lokalu nadjačao zvuk sirena
spolja. Odbacivši opušak pod
noge, Konoli duboko udahnu
vazduh. U džepu sakoa palac
bešumno nape oroz kolta.

Tri policajca, jedan za dru-
gim, pojaviše se na glavnom
ulazu u »Dijamantsku zvezdu«.
Krajičkom oka Konoli prove-
ri da li je stigla i ekipa sa za-
dnje strane zgrade.

Da, sve je bilo u redu... on
proguta pljuvačku kroz izne-
nada stegnuto grlo u iznena-

dnoj tišini koju je stvorio ulazak policajaca.

Nešto ipak nije bilo u redu, do đavola!

Džimi Aneli je i dalje mirno jeo, kao čovek kome je savest potpuno čista.

Šta to znači?

Konoli oseti kako ga ispod skupe košulje obliva znoj. Sada, međutim, nije mogao natrag. Pokretom glave pokazao je uniformisanom policajcu sa ulaza pravac u kojem treba da krene.

I on sam približio se nekoliko koraka. Žena za stolom kraj kojeg je prošao, tiho kriknu kad među njegovim prstima ugleda dršku upola izvučenog policijskog kolta.

Kao da čeka samo taj znak, Džimi Aneli odloži pribor za jelo iz ruku i uspravi se. Kada se okrenuo i pogledao pravo u Konolija, na licu mu je lebdeo satanski osmeh.

— Zdravo, Konoli — reče onim dobro poznatim piskavim glasom, uvek neobičnim za čoveka njegove visine i građe. — Doveo si svoje lovačke pse da me likvidiraju, zar ne? Ne maš hrabrosti da to izvedeš sam, a?

»Poludeo je!«, grozničavo je razmišljao Konoli. »Nije ni pokušao da potegne pištolj! Ne-

će valjda dopustiti da ga bez otpora uhapsimo, proklet bio!«

Rukom mokrom od znoja uperio je kolt u široke Anelijeve grudi. Ovaj mu se ironično smeškao ispod sedih brkova.

— Pazi, Konoli, ti si policajac! — reče. — Lokal je pun ljudi koji će posvedočiti da ne pružam nikakav otpor. Evo, čak ću i ruke dići uvis!

Dva policajca, sa pištoljima u rukama, već su hitala da šćepaju Anelija za ruke. Još pet sekundi i biće kasno...

Konoli naglo donese odluku. Do đavola sa svedocima! Niko bolje od njega nije znao na koliko raznih načina očevici mogu da opišu jedan događaj. U najgorem slučaju, Krenston će ga izvući iz gužve... do đavola i sa karijerom u policiji!

— Pazite, momci! — kriknu on podižući kolt. — Naoružan je! Pucaće!

Pritisnuo je okidač, ciljajući posred širokih Anelijevih grudi. Da, to je bio čas koji je tako željno očekivao, prilika da načini zaista veliku uslugu jednom od bosova podzemlja i da...

Prokletstvo!

Na putanji metka pao je jedan čovek, ali to nije bio Aneli, već debeljko koji je razro-

gačenih očiju i usta još uvek punih hrane sedeo dva stola dalje. Vitka prilika u smokingu na čas se izgubila iz Konolijevog vidnog polja, a onda se stvorila — da, to je bila prava reč — bukvalno stvorila na samo korak od njega.

Konoli nape mišiće da još jednom pritisne obarač, ali sa užasom shvati da mu je desna ruka prazna. Pokretom tako brzim da ga nije ni video, Aneli mu je istrgao oružje iz zgrčenih prstiju.

Konoli otvori usta da krikne, ali mu je Aneli već bio za leđima, obavijajući mu vrat levom podlakticom. Iz stisnutog grla policajca izađe samo nerazgovetno krkljanje.

— Vi tamo, ni pokreta! — naredi Aneli ledenim glasom. — Bacite oružje, inače je Konoli gotov! Bacite oružje!

Očima koje su se već mutile, Konoli je sa užasom gledao kako policajci odbacuju oružje. Uostalom, da su otvorili vatru, on bi — da, baš on. Konoli — bio njihovt prva meta, a to...

Ošamućen, jedva je shvatio da mu donovi cipela tek na svakih nekoliko koraka dodiruju glatki mermerni pod, da ga Anelijeva ruka steže oko vrata snagom kojoj se — činilo

mu se — ništa ne može suprotstaviti. Zaklonjen njegovim telom, Aneli se brzo približavao hodniku.

»Norm je tu«, sevnu policajcu u glavi. »Milardov gorila! On bi mogao da... mogao da...«

Kao u nemom filmu pred njegovim zamućenim očima promače lice Milardovog telohranitelja, izobličeno grčom užasa. Čitavo telo bilo mu je oslonjeno o zid kraj same zaveses, razrogačene oči uperene u dršku noža koji ga je prikovala za zid.

»Ko je to učinio? Aneli? Kako?«

Svetlucava zavesa odvoji ga od dvorane pune ljudi koji su ukočeno stajali. To kao da je bio signal za Konoliju, koji iz nenada shvati da mu niko ne može pomoći.

Iz straha se rodilo očajanje, iz očajanja akcija. Konolijevi udovi pokretoše se u davno naučenom džudo zahvatu koji će ga osloboditi i ovog opasnog protivnika.

Stisak ruke oko njegovog vrata popusti, ali Anelijevog tela nije bilo tamo gde ga je tražio. Kriknuvši, on odskoči korak unazad i sudari se sa zidom, gledajući u protivnika pred sobom.

Aneli ga je mirno gledao, ali u očima mu se videlo ono čega se policajac i plašio...

Smrt.

Njegove oči... one...

— Ti... — zamuca narednik — ti nisi...

Visoki čovek zamahnu desnom rukom i dva njena ukrućena prsta kao bodež se zariše u Konolijev solarni pleksus, razarajući osetljivo tkivo. Policajac zinu, pokrivajući rukama ranu iz koje linu krv. Stisnuto užasnim bolom, njegovo grlo propusti samo kratki promukli krik koji se okončao pre nego što se mrtvo telo stropoštalo na pod hodnika.

Čovek sede kose i brkova, oštrih crta i savijenog, orlovskog nosa podiže glavu.

Koraci iza zaves, prvi uzbuđeni krici u prepunoj sali. Policajci su očigledno dolazili sebi...

U trenutku kada se zaves naglo pomerila u stranu, iz ruke progonjenog polete omanji cilindričan predmet, za njim drugi, treći. Zagušljivi beli dim u trenutku ispuni uski hodnik, nezadrživo se šireći po sali.

Suzavac je omiljeno oružje policije, ali njeni pripadnici retko se sreću sa njim kao protivnikom.

Kupivši sebi nekoliko dragocenih minuta, Konolijev ubica čvrsto stisnutih očiju i usta hitro za sobom zatvori vrata Milardove kancelarije.

Vlasnik noćnog kluba sedeo je ukrućenih leđa, sa obe ruke na stolu.

— Zdravo, Džimi — reče pri gušenim glasom. — Čeka te piće.

— Zdravo, Trev. Znaš da ne mam vremena.

— Znam, Ubio si Konoliju?

— Aha.

— Paaa, ako išta, može se reći da je to odavno zaslužio...

— Tačno. Trev, izvedi me odavde.

Milard bespomoćno raširi ruke.

— Kako, Džimi, boga mu? Vrlo dobro znaš da je policija blokirala oba ulaza, a ja...

— A ti imaš zgodan mali tajni prolaz u susednu zgradu, Trev. Nemoj me prisiljavati da ga tražim umesto tebe...

Sedokosi je govorio tiho, ali je njegov pogled podsećao na pogled zmije koja ukočeno fiksira nemoćnu životinju pred sobom. Progutavši pljuvačku, Milard se blede osmehnu.

— Dakle, od tebe se zaista ne može ništa sakriti, Džimi. Hteo sam samo da...

— Požuri! Policajci će uskoro stići, a ja ne bih hteo da ti pokvarim ovaj lepi tepih, Trev. Krv se veoma teško pere, kao što znaš.

— Da, da...

Iznenadnom hitrinom, Milard se užurba oko hartija natrpanih u fioci njegovog pisaćeg stola. Pritisak na dugme skriveno u dnu fioke bešumno pomeri veliiko ogledalo na suprotnom zidu iza koga se uka za mračan, uzan hodnik.

— Idemo! — prošaputa Milard obilazeći sto. — Boga mu, već čujem korake u hodniku!

Trebaće im vremena da provale ova vrata — sleže se dokosi ramenima. — Gde vodi ovaj hodnik?

— Pokazaću ti...

Propustivši sedokosog ispred sebe, Milard dotače jedno mesto na zidu i ogledalo se vrati na svoje mesto. Istovremeno, na golom zidu od grubog betona blesnu svetlost sijalice obojene plavom bojom.

— Zgodno — prošaputa sedokosi. — Šta je na ovoj strani... kuhinja?

— Da. Dao sam da mi se ovaj hodnik napravi kada sam preuređivao zgradu za lokal. Hodnik se završava u apartmanu susedne zgrade, a taj apartman vodi se na ime iz-

vesnog mister Harisona koji ga uredno plaća, ali veoma retko koristi, ha-ha-ha!

Dvadesetak jardi dalje hodnik se završavao drvenom pregradom, osvetljenom takođe plavom sijalicom. Bez oklevanja, Milard dotače prekidač na zidu i drvena pregrada sa tihom škripom skliznu u stranu.

— Izvoli, Džimi — reče Milard šireći ruke. — Ovo je moja tajna jazbina. Osećaj se kao kod svoje kuće!

— Ne pali svetlo — oštro reče sedokosi.

Milard zastade sa rukom kraj prekidača. Hitrim koracima drugi čovek priđe prozoru i oprezno izviri napolje, pomerajući zavesu za palac ili dva u stranu.

— Kako izgleda dole? — upita Milard tiho. — Gužva, a?

— Aha. Ima bar deset policijskih kola na ulici. Biće ovo dobra reklama za tvoj lokal, Trev.

— Takva reklama nije mi baš bila potrebna — rezignirano sleže ramenima Milard, paleći svetlo. — Piće?

— Može — sedokosi se spusti u udobnu fotelju, ispružajući noge. — Nisi štedeo da urediš ovo gnezdo, Trev.

— Nisam. Pokatkad dovedem i neku žensku, a ta vrsta životinja voli raskoš, kao što znaš, Džimi.

Nekoliko dugih trenutaka ču tke su sedeli ispijajući ledeno piće iz visokih uskih čaša. Milard je prvi prekinuo tišinu.

— Znam da to nije moja stvar, Džimi, ali... kog si se đavola vratio u San Francisco?

— Tačno, Trev. To nije tvoja stvar.

— Hoćeš da se obračunaš sa Krenstonom?

— Možda.

— Zašto, do đavola? Digao si mu milion dolara i nestao. Čitava Zapadna obala krivila se od smeha kada su ljudi čuli za to. Nije mi jasno zašto se sada vraćaš?

— U tome i jeste stvar, Trev. Nisam mu ja digao tih milion zelembaća...

— Šta?!

— Nisam ja, ali znam ko je. Zato sam i došao natrag u grad, Trev.

— Poludeo si! Bez obzira da li si uzeo tu lovu ili ne, Krenston će te ubiti. Video si, uostalom. Čim je čuo da si tu, naredio je Konoliju da nahuška policiju na tebe.

Pogled sedokosog bio je neproziran.

— Vrlo verovatno. Trebalo bi da znaš, Trev, da to ne menja stvar. Poznaješ Krenstona kao i ja... taj neće mirovati dok me ne sredi. A nije lako kriti se i bežati, dve stvari koje nikada nisam naučio da radim, Trev...

Ponovo nekoliko trenutaka tišine. Tišine napete i mračne...

— Još jedno piće, Džimi?

— Što da ne?

Led zazveketa u čaši. Ispod oka, Milard je motrio kako se dokosi istresa njen sadržaj niz grlo.

— Slušaj, Džimi...

— Da?

— Mislim da imam izlaz za tebe.

— Izlaz?

— Aha. Nešto bolje od samoubistva... jer, priznao ti to ili ne, ovo što pokušavaš da učiniš predstavlja čisto samoubistvo.

Sedokosi se promuklo nasmeja, pružajući Milardu čašu da je ponovo napuni.

— Moja stvar, Trev, ne zaboravi.

— Ne zaboravljam, alli ovaj posao se i ne plaća loše...

— Lova me ne zanima mnogo. Međutim, lova je ipak dobra stvar, a?

— Da, Džimi, lova je dobra stvar. Još jedno?

— Samo sipaj, Trev. Imaš neki posao u vidu?

— Aha. Posao koji će te staviti van Krenstonovog domašaja.

— Šališ se? Hvala, nisam ra-
spoložen da postanem astro-
naut. Na tom prokletom Me-
secu nema nijedne proklete že-
nske, he-he-he!

— Nije to, Džimi. Jednosta-
vno, radio bi za čoveka koji je
deset puta moćniji i opasniji
od Krenstona.

— Postoji li takav, Trev?

Preko tankih usana vlasni-
ka »Dijamantske zvezde« pre-
lete hitar, samouveren osmeh.

— Postoji, Džimi. Ako želiš,
možeš se veoma brzo uveriti
u to...

*
* *

Petsi Liroj, barmen kod »Oa-
hua«, bara u lučkom delu San
Franciska, kleo se da mu ne
može promaći ni čioda koju bi
neki od njegovih gostiju ispu-
stio na pod za stolom u uglu.
U redu, Petsi je možda malo
preterivao, ali su njegove si-
tne očice na zadriglom licu pro-

puštale malo toga što se zbi-
va u baru i okolini, a uši, za-
rasle u gustu crnu dlaku, ve-
oma brzo saznavale su svaku,
pa i najmanju tajnu ovog de-
la grada.

Nisku crnku sa malo kosim,
japanskim očima zapazio je
još kada se prvi put pojavila.
I ne samo on: mala je imala
telo od koga je jednostavno
voda išla na usta. Jedno od
onih krhkih, vitkih tela sa iz-
nenađujuće bogatim oblinama
od kojih zastaje dah kada ih
nazrete pod tesnim haljinama.

Posao joj je morao ići do-
bro, Petsi je to znao čak i da
nije zapazio kako jednom, dva
put, ponekad čak i tri puta za
noć navraća u »Oahu« da bi iz
tašne izvukla debeo svitak
novčanica i ispod stola ga gu-
rnula svom makrou.

Brišući doduše, nepotrebno,
jednu čašu, Petsi zavrte gla-
vom motreći u ogledalu mo-
mka koji je sedeo za stolom
u uglu. S tim tipom nešto ni-
je bilo u redu, do đavola, bez
obzira na napadno elegantnu
odeću, prste prepune zlata i
debeli zlatni lanac ispod ko-
šulje. Njegova preduga plava
kosa, možda, ili taj džinovski
stas... ili način na koji tiho,
bez galame, provodi vreme is-

pijući ogromne količine užasno jakog australijskog piva.

»Mala će uskoro naići«, pomisli bacajući pogled na zidni sat. »Prava japanska tačnost, nema šta. Kladim se da u sva kom od onih smotuljaka ima bar tri-četiri stotine dolara, bo ga mu. Aha... evo i njenog šefa, prilazi baru...«

— Ovo pivo nije isto kao juče, prokletstvo!

— Šta? — tobože iznenađen, Petsi podiže pogled sa čaše ko ju je brižljivo glačao.

— Kažem da ovo pivo nije onako dobro kao što je bilo.

— Ne bih znao — sleže Petsi ramenima. — Ja ga ne pijem, mister.

Plavokosi iznenada raširi usne u osmeh koji obasja njegovo grubo lice.

— Do đavola sa pivom! — reče. — Daj mi jedan viski. Od one vrste koju sam piješ, Petsi. I naspri i sebi jedan. Ili dva, do đavola, celu flašu, ako si raspoložen, večeras častim!

— O? Neki poseban razlog?

— Nego? Danas mi je rođendan, boga mu! Slušaj, ma ko da večeras naiđe u »Oahu«, ima po jedno piće od mene. U redu?

— Nemam ništa protiv — sleže Petsi ramenima. — Oči-

gledno, poslovi vam dobro idu, mister...

— Pit, do đavola! Nisam ja nikakav gospodin za tebe, Petsi. Tabasko Pit, tako me zovu, ni sam više ne znam zašto. A što se poslova tiče, ne mogu da se požalim!

Barmen se zamišljeno počea po proređenoj kosi.

— Pite... ovaj... mislim da ti dugujem jedan savet...

— Ti meni? Kakav savet, do đavola?

— Znaš li ko je Debeli Džo Evans?

— Debeli Džo Evans? Nikad čuo.

— Debeli Džo kontroliše posao sa devojkama u ovom kraju. Neće mu se dopasti mali posao koji ti tako uspešno razvijaš.

— Je li? Ne misliš valjda da je trebalo da ga pitam za njegovo milostivo dopuštenje, a?

— Baš to mislim, Pite. Trebalo je...

Plavokosi džin tresnu ispraznjenom čašom o šank.

— Neka sam proklet — izjavi svečano — ako takvo nešto ikada pitam tamo nekog Debelog Džoa ili bilo koga drugog! Neka sam...

Petsi se opet užurba oko besprekorno čistih čaša poredanih po šanku.

— Na tvom mestu — promrmlja — govorio bih tiše...

— Šta reče?

— Pogledaj prema vratima... onaj momak koji se provlači kroz njih je Debeli Džo Evans...

— Je li? Boga mu, Petsi, moraš reći gazdi da malo proširi ta vrata, inače ćeš uskoro ostati bez jedne od dobrih mu šterija. Gledaj, pa taj debeljko se jedva provlači kroz njih, ha-ha-ha!

Filozofski slegnuvši ramenima, Petsi nastavi da briše čaše. Plavokosi lepotan očigledno nije znao ko je Debeli Džo Evans, inače se ne bi tako glasno smejao njegovoj pojavi. A kada sazna s kim ima posla, onda će, kao i obično, biti kasno.

Uostalom, sam je kriv, zar ne?

Nalakćen na šank, plavokosi div je i dalje mrmljao psovku za psovkom, mašući glavom sa jedne strane na drugu. Petsi se oprezno pomače malo u stranu. Za Debelim Evansom, kao i uvek, išli su Perez i Bob Keri, a kada ta dvojica biju, ne biraju mesto kuda će njihove pesnice i čizme pogoditi.

Eno, Perez šapuće nešto debeljku na uho. Kad mu je rekao da je plavokosi zaštitnik male Japanke, u lokalu. Hmm... biće interesantno...

Nemarnim pokretom, Petsi ukloni sa šanka poslužavnik prepun čaša i stakleno zvono pod kojim je jedna sita muvaleno lebdela nad nekoliko bajatih sendviča.

— Hej, ti! — reče Debeli Džo Evans kroz zube. Njegova ogromna, preteća masa zaustavila se nekoliko stopa od širokih leđa plavokosog Pita, a Perez i Bob Keri stajali su mu sa boka, zadovoljno se cereći jedan drugom.

— Meni govoriš, debeljko?

Opušteni obrazi i salo na podvoljku zatresoše se od bezglaasnog smeha.

— Gle, mali je drzak — reče Evans svojim dubokim glasom. — To mi se sviđa, to mi se sviđa... Slušaj, momak, ona mala Japanka sa dobrim sisama je tvoja, a?

— Pa šta?

— Donosi dobru lovnu, je l' da?

— Pa šta? — ponovi tvrdo glavo plavokosi.

Petsi ga pogleda sa novim poštovanjem. Do đavola, prošle su godine otkako se neko ovako hrabro suprostavio De-

belom Evansu. Baš šteta za momka...

— Ništa. U stvari, jedna sitnica: šta je sa mojim udelom?

— Tvojim udelom? — grohoto se nasmeja Pit zabacujući glavu. — Nemoj mi reći da bi i ti radio za mene! Do đavola, čoveče, pa tebe ne bi uzeo ni za pet centi najodvratniji pederčina na Zapadnoj obali!

U omotu od sala, tanke usne Debelog Džo Evansa se zatęgoše, pokazujući sitne zube, nalik zubima pacova.

»Sad počinje«, pomisli Petsi izmićući još korak u stranu.

»Razbesneo ga je... biće gadno!«

— Momci! — tiho reče debeljko.

Perez i Bob Keri krenuli su kao dobro uvežban, par što su, uostalom i bili. Zamahnuvši rukom da privuče Pitovu pažnju, Meksikanac se graciozno okrete na peti svoje leve čizme, zadajući istovremeno udarac vrhom desne noge. U istom času, stigao je i Bob Keri, zatvarajući svojim krupnim telom jedinu odstupnicu plavokosom.

Pokretom koji je samo za neupućene delovao nezgrapno, Pit se ukloni palac ili dva udesno. Perezov zamah više se ni-

je mogao zaustaviti i on stisnu zube od bola kad njegova desna noga s treskom pogodi masivno drvo šanka.

— Hej! — uzviknu Bob Keri podižući ruke. Prekasno.

Udarac levicom, pravi završetak pokreta kojim se Tabasko Pit uklonio od noge Meksikanca, tupo odjeknu na četvrtastoj vilici Boba Kerija. Staklastih očiju, bivši bokser je nekoliko trenutaka buljio u prazno, a onda kolena pod njim popustiše i on bučno tresnu o pod povlaćći za sobom najbliži sto.

— Carajo! — procedi Meksikanac kroz zube. Pognut, opuštenih ruku niz bokove, on lakim korakom odskoči malo unazad, ali samo da bi se odmah vratio u novi napad.

Među prstima njegove desne ruke uz glasno škljocanje pojavila se duga oštrica od čelika koji je plavkasto svetlucao.

— Sad, Perez! — klimnu Debeli Evans. Oči su mu zadovoljno svetlucale dok je otvorenih usta čekao da se prolije krv, kao što dete željno čeka da se konačno razmotaju novogodišnji pokloni.

Ponovo finta levom nogom i levom rukom, nalik nekom pangsom plesu. Brža od ujeda zvečarke, desnica Meksikanca

krete odozdo naviše u dugom, hitrom potezu koji je neminovno morao otvoriti utrobu protivnika i prosuti mu creva po prljavom podu.

U svom putu naviše Perezova podlaktica, međutim, natele na prepreku, poprečno postavljenu podlakticu leve ruke Tabasko Pita. Pre nego što je uspeo da povuče ruku natrag, plavokosi div ščepa ga drugom šakom oko zglavka i podiže levo koleno.

Suv prasak slomljene kosti priguši glasan krik bola iz široko otvorenih Meksikančevih usta. U trenutku kada ga je Pit oslobodio stiska, on pade na kolena, stežući povređenu ruku na grudima. Nije ni video kako je stigao brutalni udarac nogom u sam vrh njegove brade.

Između sada stisnutih zuba Debelog Evansa izvi se kratak krik straha. Njegova debela, smešno mala šaka, kopala je nervozno po džepu sakoa dok su kratke noge nesvesno odvlačile telesinu unazad.

— Samo pokušaj! — procedi Pit kroz zube, grabeći levom šakom debeljka za revere sakoa. — Samo pokušaj da izvučeš to gvožđe, debeli ve-pre, pa ću ti pokazati kako pi

štolj može da se sažvaće i proguta!

— Ja ne... — zausti Evans da progovori. Nije stigao, jer ga je jednim pokretom Pit odbacio na sto koji popusti pod ogromnom težinom.

Evans se zakoprca među polomljenim komadima drveta, s mukom se uspravljaajući na kolena i ruke. Nije ni jauknuo kada ga je stigao udarac nogom u zadnjicu.

— Vrata su na onoj strani! — reče Tabasko smejući se. — Hajde, kreći... ali četvoronoške, kako i priliči vepu!

Na svom mestu, Petsi s nevericom zavrte glavom, brišući ledeni znoj sa čela. Da mu je jutros neko rekao kako će sresti momka koji će Debelog Džoa Evansa naterati da četvoronoške izađe iz »Oahua«, on bi...

Međutim, to u suštini nije menjalo stvar. Taj šašavi grmalj bio je mrtav čovek. Od trenutka kada je zadao prvi udarac Bobu Keriju...

Trgao se tek kada se Pit ponovo naslonio na šank, lica obasjanog onim istim širokim osmehom. Čudno, nije bio čak ni zadihan, i samo je nekoliko kapi znoja na čelu pokazivalo koliko je energije utrošio u obračun sa trojicom gangstera.

— Mislim da mi sada sleđuje jedno veliko, leđeno pivo, a, Petsi?

Klimnuvši glavom, barmen pruži ruku prema automatu sa pivom. Mozak mu je radio brzo, kao i obično.

— Ti znaš šta te sada čeka, zar ne? — reče tiho, stavljajući punu kriglu pred Pita. Ni je bilo opasnosti da će ga neko čuti — ono malo gostiju povuklo se u uglove čim je shvatilo da će doći do gužve — ali je on vrlo rano naučio kako je bolje da što manje ljudi čuje ono što ima da kaže.

A sada naročito...

— Do đavola, ko se boji one debele mešine — sleže Pit ramenima. — Živeli, Petsi. Zašto i ti ne popiješ nešto?

— Ti, možda, ne. Ali, šta ćeš učiniti kada ti jednog jutra ona mala Japanka dođe sa licem isečenim brijačem?

— Šta?!

— I svaka druga devojka koju nađeš. Debeli Džo je gadan, Pite.

— Boga mu, ne bi valjda...?

— Veruj mi. Učinio bi to bez oklevanja.

— Uhhh... pa šta je tvoj savet? Da kidam iz ovog kraja?

Petsi se još jednom osvrte oko sebe, ignorišući poziv iz jednog ugla.

— Slušaj — prošaputa, naginjući se preko šanka. — Ima jedan posao, daleko odavde, kao stvoren za momka kao što si ti... Vešt si sa oružjem, a?

— Da li sam...? — zagrcnu se Pit. — Čoveče, čuo si nekad za Zelene berete?

— Bio si u Vijetnamu?

— Poslednja tri meseca rata. I previše za moj ukus.

— Ako se odlučiš za ovaj posao, lako možeš sresti bivše drugove iz Bereta — nasmeja se Petsi. — Rekao sam ti da je lova dobra.

— Ali je opasno, a?

— Opasno. Međutim, ne mislim da to zabrinjava momka kao što si ti, Pite...

— Hmmm... ima nečeg u tome što pričaš, Petsi, dečko moj, ima nešto. Natoči mi još jednu kriglu, a onda počni sve iz početka...

*
* *

Sa rukama zavučenim duboko u džepove farmerki, Tabasko Pit zastade da razgleda prostoriju u kojoj se našao.

Gotovo gola, ako se ne računa ogledalo na zidu, pisači sto i duga klupa postavljena nasuprot njemu. Na desnom zidu, suprotno od ogledala, još jedna vrata.

— Kao prokleti odsek za regrutaciju, a? — reče glasno. — Nedostaju samo oni prokleti plakati na kojima piše da te ujka Sam traži!

Visok čovek oštih crta lica i karakterističnog kukastog nosa ćutke ga odmeri. Njegova sedla kosa i negovani brkovi iste boje odudarali su od elastičnog tela u sportskoj odeći.

Drugi čovek, crnac u prugastoj majici, isceri se Pitu, ali su ga ispod trepavica njegove oči pažljivo proučavale.

— Koliko dugo se ovde čeka? — nastavi Pit preglasno. — Prokletstvo, ja nemam vremena. Moja ženska bi da... ah, konačno!

Kroz vrata na bočnom zidu umaršira krupan čovek kratko ošišane kose i preplanulog lica. I pored elegantne odeće po slovnog čoveka, njegovo držanje odavalo je profesionalnog vojnika. Prostrelio je pogledom trojicu prisutnih, bacio na sto tašnu koju je nosio ispod ruke i spustio se na stolicu koja zastenja pod njegovom težinom.

— Ustanite! — reče oštro. — Od sada ćete ustajati kada ulazim ili izlazim. I obraćaćete mi se sa »ser« u svim prilikama.

— Kao prokleta vojska, jesam li vam rekao! — promrmlja Tabasko Pit cereći se. — Treba li da stanemo mirno, šefe... ovaj, ser?

— Još uvek ne. Ti — uperi prst u Crnca — kako se zoveš?

— Foster. mene je ovamo uputio...

— Foster, ser! I ne govori ono što te ne pitam, Fostere, već znam ko te je ovamo uputio. U redu, da čujem tvoju priču: gde si bio, šta si radio, da li si negde bio u borbi?

— Uh, to će biti dugačko... ser. Ja...

— Čekaj malo. Priđi bliže, Fostere!

Nagnuvši se preko stola, on se zagleda u levu mišicu Crnca koji se nervozno cerio, premeštajući se s noge na nogu.

— Igla, a? — čovek vojničkog izgleda zavalio se u stolicu sa hladnim osmehom na licu. — Narkomani mi nisu potrebni. Možeš ići, Fostere!

— Ali, ser... ja...

— Napolje!!

Tabasko Pit se glasno nasmeja gledajući kako se Crnac

iznenada ukočio u stav mirno, pozdravio vojnički i propisanim korakom izašao kroz vrata.

— Dobro izdresiran, nema šta! — reče zadovoljno. — Samo što od Crnca nikad nema dobrog vojnika...

— U tome bismo se ti i ja složili, momak — čovek za stolom je iz svoje tašne izvukao debelu svesku i još nekoliko predmeta koji malo začuđiše Pita. — U redu, da pređemo na stvar. Kako se ti, plavi, zoveš?

— Trenutak — sedokosi čovek priđe stolu, gotovo odgurnuvši ramenom Pita u stranu.

— Ja sam stigao pre njega i...

— I sačekaćeš da te pozovem! — strogo reče čovek za stolom. — Njega sam nešto pitao, a ne tebe!

— Uh... moram li baš da kažem pravo ime?

Preko tankih usana prelete osmeh.

— Tvoje ime me ni najmanje ne zanima, momak, ali nešto moram upisati u ovu svesku. Ti ćeš se prvi buniti ako ti plata ne stigne na vreme, znaš!

— Aha, jasno mi je. Pa onda, ser, napiši Abraham Linkoln... A-b-r-a-h-a-m...e, vidiš, to se izgovara Tabasko Pit, znaš!

— U redu, u redu — nasmeja se čovek za stolom. — Prokleti šaljivdžija... ali od takvih ponekad ispadnu najbolji vojnici. Zelena bereta, a?

— Taj sam, ser. Redov prve klase, broj... i tako dalje...

— Vrlo dobro. Kod mene nećeš dugo ostati redov. Ti, kako se zoveš?

— Aneli.

— Samo Aneli?

— Dovoljno je, zar ne?

Pit se zabulji u sedokosog čoveka kraj sebe.

— Čekaj malo... nisi ti valjda Džimi Aneli?

— Šta i ako jesam?

— Ništa. Ovaj, mislio sam da...

— Ljudi, nemamo vremena za priču — umeša se treći čovek. — Tabasko, daj šapu ova mo.

— Koji će ti đavo moji otisci prstiju, ser?

— Za svaki slučaj — hladno se nasmeši čovek. — Dakle?

— Idi do đavola! — umeša se Aneli iznenada odgurnuvši Pita ramenom u stranu. — Ja sam prvi došao i...

Sa psovkom na usnama, Pit se bacio na njega, stisnutih pesnica, u trenutku kada se Aneli nagnuo da prste već ovlažene specijalnom smesom sa ja-

stučeta otisne na čisti beli karton.

— Hej! — pobuni se čovek za stolom, pokušavajući da ustane.

Pitov nalet, međutim, bio je tako snažan da sto odlete čitavu stopu unazad, udarajući ga ivicom u trbuh. Spetljajući se o stolicu, čovek odlete na pod sa glasnom psovkom na usnama.

Ni Aneli, međutim, nije dremao. Kratki levi direkt zaustavi Pita u mestu. Desni kroše koji je odmah potom stigao posla ga na pod, gde ostade da sedi razrogačenih očiju.

— Prokletstvo! — stenjao je čovek vojničkog izgleda dižući se sa poda. — Vi, momci, pre više ste vatreni, do đavola! Ali, najzad, takve i tražim...

— Evo mojih otisaka — reče mirno Aneli pružajući mu karton sa tragovima prstiju. — Prokletstvo, valjda će se u ovoj ekipi znati ko je stariji i ko ima prednost!

— Auhhh... — Pit se lagano dizao sa poda, trljajući vilicu. — Ovaj momak udara kao mazga. Čoveče, ta seda ko sa i brkovi su me prešli...

— I mnoge druge pre tebe — suvo odvrati Aneli. — Bez ljutnje, a?

— Bez ljutnje — uzdahnu Pit prihvatajući pruženu ruku. — Samo da znaš... jednom ću ti ovo vratiti, ortak...

— Ako budeš mogao — isceri se Aneli.

Vrteći glavom, Pit poslušno otisnu svoje prste na drugi čisti karton i treći čovek brižljivo vrati u tašnu sve što je iz nje izneo.

— Dobro — reče — prve formalnosti su gotove. Sačekajte me još koji minut, a onda ćemo krenuti na drugo mesto... mnogo udobnije od ovog, verujte. Odmah se vraćam, momci.

— Čudan tip — isceri se Tabtsko Pit kada se za njim zatvoriše vrata. — Bivši oficir, a?

— Očigledno.

— Ti nisi bio u vojsci?

— Ja? Hvala, za to sam suviše pametan, momak.

— Je li? Videćemo... videćemo. Hmm... i ovo mesto je čudno. Šta misliš, ima li čega u ovom stolu, a?

— Ne znam.

Bacivši pogled prema vratima, Pit se približi stolu i hitro počeo da otvara njegove fičke.

— Ničeg — reče — sem mnogo prašine. Ovo mesto se izgleda retko koristi, a?

— Tačno. Prostorija koja je iznajmljena samo za ovaj razgovor i nikada se više neće upotrebiti.

— Boga mu? To mi nije palo na pamet. Reci, ti si stvarno Džimi Aneli?

— Stvarno.

— Ne pričaš baš mnogo, a?

— Zato ti pričaš suviše, dečko.

Još jednom su mrko pogledali jedan drugog, ali je Pit, činilo se, sada bio malo oprezniji. Progundavši nešto, on gurnu cigaretu u usta i spusti se na klupu, opružajući svo je duge noge.

Na drugoj strani ogledala, je dnog od onih koje sa jedne strane propuštaju svetlost tako da možete pratiti šta se zbiva u susednoj prostoriji, jedan čovek okrete se onome koji je maločas govorio sa trojicom pridošlica.

— Kako izgleda, Frenk?

— Samo trenutak. Da, ovo su Aneljevi otisci, nema sumnje, mister Volš.

— Dakle, ipak. Hmm... prizajem da je našao dobro sklonište od Krenstona.

— Takvi ljudi su nam potrebni, mister Volš.

— Svakako, Frenki. Možeš ih odvesti.

— Svakako, mister Volš. Ovaj... kako bi bilo da ih vodim pojedinačno; mislim, ta dva tipa očigledno se ne dopadaju jedan drugom, bojim se da ne dođe do gužve, znate.

— Ne.

— Ali...

— Ne, Frenki! Moraju se navići da sarađuju, bez obzira šta mislili jedan o drugom. Uostalom, biće to prva lekcija koju će im Džuison utuviti u glavu, ne brini. Vodi ih, ispričaj im uobičajenu priču i daj predugam.

— Takođe uobičajenu? — hladno se osmehnu Frenki.

— Nego? Hiljadu dolara je sasvim dovoljno. Za početak. Ti ljudi ionako sav svoj novac bace na žene, piće i kocku.

— Da, mister Voliš. Onda, videćemo se na...

— Ne pominji to ime, Frenki! Čak ni ovde!

— Nisam ni mislio da ga izgovorim — ponizno se osmehnu Frenki. — Naravno, potpuno mi je jasno da... ovaj, do viđenja, mister Volš...

Čovek tihog glasa i udvornog ponašanja izmenio je masku čim su se za njim zatvorila vrata prostorije u kojoj je ostao Volš. Ramena su mu se ispravila, usta zategla u tanku

crtu, čak je i pogled sivih očiju postao leden i nadmoćan, po gled kakav i priliči višem oficiru bilo koje armije.

— U redu, momci — reče otvorivši vrata prostorije u kojoj su ga dva čovekt čekala. — Pokret!

— Kuda idemo? — isceri se Pit. — Na piće, da proslavimo prijem u trupu, a?

— Biće i pića — strogo reče Frenki. — Uzgred, moje ime je Ledberi, Frenk Ledberi. Tako ćete me zvati kad god nisam u uniformi, a inače...

— Pukovnik Ledberi?

— Za sada samo major — blede se osmehnu Ledberi. — Hajde, da završimo sa ovim.

Pola sata kasnije sva trojica našli su se u luksuznom apartmanu hotela »Danbar«, okupljeni oko niskog stocića ispunjenog pićem i za najtananiji ukus. Ako je tim prizorom raskoši Ledberi nastojao da impresionira svoje nove ljude, onda mu je to kod Tabasko Pita, i uspelo. Plavokosi džin saplita se u dubokom tepihu, oprezno sedeo na ivici kožne fotelje i zapanjeno buljio u izbor pića na stolu.

— U redu — reče Ledberi poslovnim tonom pošto je otpio gutljaj iz svoje čaše. — Da pređemo na stvar, ljudi. U ovim

kovertima je po hiljadu dolara, to je akontacija. Plata će vam biti hiljadu mesečno sve dok ste na obuci, s tim što vam se odbija za hranu i uniformu. Svaki dan u akciji donosi čistih hiljadu dolara, bez odbitaka.

— Samo trenutak — Anelijeve oči fiksirale su majorovo lice. — Čiju uniformu nosimo?

Preko tankih usana prelete osmeh.

— Do đavola, zar je to važno? — reče. — Dolari su svuda zeleni, zar ne?

*

* *

Zatresavši glavom, Tabasko Pit se s naporom uspravi. Ta prokleta magla pred očima ni kako da se razide...

Zar je moguće da su se on i... Aneli sinoć tako napili posle rastanka sa Ladberijem?

Ili ne?

Ne, do đavola. Sedeli su u tom ludo raskošnom apartmanu i uživali u dobrom piću, a onda...

Droga u piću, naravno. Prokleta đubre, taj Frenk Ledberi!

— Hajde, momak — dobaci neko iza njega. — Dosta je bilo spavanja!

Na licu mladića zaigra osmeh i on naglo okrete.

— Hej...

— Zaveži, mali — režao je Aneli kroz zube. — Glava mi puca od tvoje galame!

— Gde se, do đavola, mi ovo nalazimo?

Pitanje je bilo suvišno, jer je okolina gotovo suviše dobro pokazivala namenu prostorijske u kojoj su njih dvojica bili opruženi na ne naročito udobnim ležajima. Dva pravilna niza postelja, zidovi načičkani posterima golih lepotica, sivi metalni ormani sa kojih se mučno presijavala svetlost golih sijalica sa tavanice.

— Prokleta kasarna — sa gnušanjem reče Tabasko Pit spuštajući noge na pod. — Jedino što ovde odudara, to je... boga mu, šta?

— Prljavo — reče Aneli. — A pretpostavljam da u pravim kasarnama nema ovakvih slika...

— Tačno... Hej, čoveče, pa obojica smo potpuno goli!

— Pa šta?

— Ništa... sem ako nam te cure tamo neće zameriti... Šta misliš, gde su te uniforme koje ćemo platiti svojom lovom?

Odmahnuvši glavom, Aneli otvori vrata ormara pored svog ležaja. Pit zviznu pri pogledu na uredno složeno rublje i čitav niz sivozelenih uniformi od različitih materijala.

Lagano, metodičnim pokretima, Aneli je premeštao odeću iz ormara na svoj ležaj. Kada je završio, on i Pit se pogledaše.

— Sudeći po ovoj gomili krpa — reče Tabasko — nas koliko ujutru mogu poslati bilo gde na ovoj planeti... od Sahare do Severnog pola!

— Tačno. Mene, međutim, zanima nešto drugo: gde se sada nalazimo?

— Ne možemo biti daleko od San Franciska — zamišljeno reče Pit. — Sinoć smo pili, a onda...

— Sinoć... a šta ako je to bilo prošle noći?

— Prošle noći?

— Da.

Njih dvojica još jednom se pogledaše, a onda počеше da navlače ono što im se u tom trenutku učinilo najpogodnijim. Za razliku od prave vojske, njihove uniforme pristajale su im kao salivene.

U trci do vrata barake Tabasko Pit bio je brži. Otvorivši ih, on pređe prag i zagleda se

u tamu tek ponegde razbijenu retkim svetiljkama.

— Pravi logor — reče tihim glasom. — Nedostaje samo bo dljikava žica. Ona zgrada tamo je očigledno komanda sa stano vima za oficire, ili tako nešto. A ona druga baraka..

— Kantina — sleže drugi čovek ramenima. — Jedino odatle dopire galama. — Hoćemo li?

— Što da ne? Valjda će neko umeti da nam kaže gde smo, a?

Drugi čovek udahnu vazduh punim plućima.

— More je negde u blizini — reče. — A i ono rastinje... podseća me na tropske predele.

— Da, u pravu si. Idemo unutra?

— Aha.

— Stari plan?

— Stari plan. Moramo ponovo napraviti gužvu, Pite. Oni moraju misliti kako nas dvojica jedva čekamo da skočimo za gušu jedan drugom.

— Jasno, ortak. Samo, molim te, pripazi sa tom svojom levicom; prošli put umalo nisam ostao bez brade!

— Žao mi je, Pite. Ovde, međutim, imamo posla sa iskusnim profesionalcima. Svaki od njih veoma dobro zna šta je

pravi udarac, a šta samo finta. Ne smemo rizikovati da nas prebrano otkriju, inače ništa nećemo učiniti. Što je najgore, verovatno nemamo kuda da pobegnemo ako nas provale. Imam utisak da se nalazimo na nekom ostrvu.

— Ostrvo? Boga mu! Sigurno?

— Kažem verovatno. Da si na mestu njihovih šefova, kakvo bi mesto odabrao da kontrolišeš bandu opasnih boraca koji znaju sve trikove?

— Da, u pravu si... ostrvo. To mi se ne dopada, ortak.

— Ni meni. Sem toga, prošlo je više od dvadeset četiri časa kako smo ušli u Ledberijev apartman, ako te zanima.

— Tvoje čulo za vreme nika da te nije prevarilo — promrmlja Pit — a evo, sada i moj želudac potvrđuje da si u pravu. Ko ulazi prvi?

Zastavši pored zida barake iz koje je dopirao žamor muških glasova, Pit pokuša da proviri kroz prozor zaprljan od prašine, ali bez mnogo uspeha.

— Ti, naravno — suvo se osmehnu onaj koji je sebe nazivao Anelijem. — Tvoja pojava je mnogo upadljivija... za sada...

Slegavši ramenima, Pit preskoči dva niska stepenika i od-

gurnu vrata, zastavši na pragu da osmotri prizor pred sobom.

Duga, uska sala, ispunjena duvanskim dimom i smradom neopranih muških tela. U dnu šank a iza njega polica sa flašama, svud unaokolo bez reda razbacani stolovi, kauči, stolice, neke od njih čak i prevrnu te po podu posutom strugotinom. Zidne lampe obasjavale su žutom svetlošću glatka i ne obrijana lica ljudi kojima je jedino zajedničko bila uniforma slična onoj na dvojici pridošlića.

— Hej, pa ovde se igraju i karte! — reče Pit glasno u iznenadnoj tišini. — Prokletstvo, znao sam da su pronašli neki način da me razdvoje od one love koju sam dobio kao avans!

Grohotan smeh proprati njihove reči, još jedan dokaz urođenog šarma kojim je Tabasko Pit osvajao čak i najgrublje tipove.

A ovi ovde su to očigledno bili. Ljudi raznih rasa, starosti, svi natprosečno snažni i gipki, pravi izbor tipova otvrdlih u mnogim borbama i materijal od kojeg se prave najbolji profesionalni vojnici u svim armijama sveta.

Iza Pita, Aneli je pogledom proučavao sva ta gruba lica pr

ed sobom. Tačno dvadeset tri čoveka, računajući i onoga iza šanka, čije je ogromne tetovirane grudi prekrivala samo prljava pregača barmena.

— Novi momci! — reče s prezirom čovek koji je svojim dugim nogama preprečio put Pitu. — Hej, ljudi, piće na račun regruta!

— Žao mi je, momci! — glasno reče Pit sležući ramenima. — Istina, dobio sam neku lovu kad sam se prijavio u vaš klub, ali kada sam se probudio ostao sam čak i bez gaća, o lovi i da ne pričam. Prema tome...

— Ovamo, ovamo! — lupao je barmen ogromnom šakom po tankom limu pred sobom. — Tvoja lova je na sigurnom mestu, mladiću, i možeš već večeras da je potrošiš ako to poželiš! Samo napred, ovde ima svega i za jelo i za piće!

— Klopa! — oduševljeno uzviknu Tabasko, preskačući prepreku pred sobom. — Ah, to je ono za čim čezne moj želudac!... Je li, da nemate slučajno ovde i...

Začutao je upozoren tišinom koja je iznenada ponovo zavlada u prostoriji. Nešto se događalo iza njegovih leđa.

Aneli je stajao pred opruženim nogama čoveka koji se za

valio u stolici i cerio mu se u lice. Njegova desna ruka, međutim, igrala se debelom pepeljaram od keramike, predmetom koji u kafanskim tučama brzo postaje veoma opasno oružje.

— Skloni noge da prođem — tiho reče sedokosi.

— Preskoči, do đavola. Ili si možda suviše mator za takvo nešto, prijatelju...

— Hej, Aneli! — umeša se Pit, dok su mu oči pritajeno svetlucale. — Ostavi čoveka na miru, do đavola, on...

— Skloni noge da prođem! — ponovi sedokosi. Njegove oči upozoravale su na opasnost.

Momka u stolici, međutim, to nije impresioniralo. Naprotiv: cereći se još drskije, on prebaci nogu u teškoj čizmi na susedni sto, potpuno prepreču jući prolaz između dva stola.

Pokret čoveka sede kose bio je tako hitar da se jedva mogao videti. Vrhom svoje čizme on jednim zamahom izbi noge stolice na kojoj je onaj drugi sedeo. Uz glasan krik iznenađenja, čovek se nađe na podu, ali su prsti njegove desne ruke još stezali pepeljaru.

— E, sad mi te je dosta! — zareža Pit, poletevši prema sedokosom. — Prokleti italija-

nski ubico, izazivaš gužvu gde god se pojaviš! Ja ću...

Odskočivši korak nazad, Aneli ga dočeka desnim direktom, ali on ovoga puta nije bio dovoljan da zaustavi nalet moćnog Tabaskovog tela. Sudarili su se čelom u čelo, kao dva pobesnela bizona, ali ni na jednog od njih to, naizgled, nije ostavilo nikakav utisak.

Prava borba, borba dvojice iskusnih boraca, nikada ne traje dugo, ma šta o tome mislili režiseri avanturističkih filmova. I ovde je sve bilo gotovo veoma brzo: nekoliko teških udara na obe strane, a onda trenutak neoprecznosti Tabasko Pita, kratak desni aperkat njegovog protivnika i pad koji je uzvitlao prašinu na drvenom podu.

Obrisavši ruke o pantalone, sedokosi pređe pogledom po krugu koji se za tili čas stvorio oko dvojice boraca.

— Ima li još ko nameru — reče tihim glasom — da me spreči da priđem onom šanku tamo?

Čovek koga je oborio prvog lagano se dizao, a ljudi oko njega otvarali su mu prostor. Oči pod gustim obrvama nisu obećavale ništa dobro, kao ni podignuta ruka sa pepeljarom.

— Ti? — upita sedokosi. — Hajde, da vidimo hoće li ti ta pepeljara pomoći, prijatelju..

Uz krik kojim je ispraznio sav svoj bes, čovek zavitla teški predmet pravo u glavu sedokosog. Rastojanje između njih nije bilo veće od deset stopa, zamah je bio izveden svom snagom, a opet...

Iz grudi okupljenih odjeknu zajednički uzdah iznenađenja.

Visoki sedokosi čovek mirnih pokreta ščepao je jednom rukom tešku pepeljaru u letu i ona je sada mirovala među nje govim prstima!

— Prokletstvo! — reče neko tihim glasom. — Pa ovaj tip je rođeni mađioničar!

I onaj koji je bacio pepeljaru s nevericom je vrteo glavom, buljeći u svoju praznu šanku. Kada je ponovo podigao pogled, u očima mu se video strah.

— Još neko? — upita Aneli. — Možda neko od vas, gospodo, želi da mu vratim ovaj korisni predmet koji imam u šaci?

Mrmljajući i vrteći glavama, ljudi su se vraćali na svoja mesta, otvarajući širok prolaz prema šanku. Spustivši pepeljaru na najbliži sto, sedokosi mirno priđe i nalakti se na neravnu površinu prekrivenu limom.

Tetovirani barmen s poštovanjem je gledao u njega.

— Šta piješ, ortak, — reče. — Neka prvo piće bude na moj račun, do đavola! Niko odavno nije ovako umirio Henka Iversena kao ti!

U pozadini, dva čoveka su ne baš nežnim šamaranjem vraćali svesti Tabasko Pita. Dobacivši jedan pogled na tu stranu, sedokosi prihvati čašu do ruba ispunjenu viskijem.

— Kako ide s plaćanjem na ovom mestu? — upita pošto je otpio prvi gutljaj. — Nama su oduzeli sve što smo imali u džepovima, do đavola.

— Znam. Uobičajena praksa. Sve je to, međutim, upisano na tvoje ime ovde kod mene, ortak i možeš piti koliko želiš... sve dok si u stanju da obavljaš ono što od tebe traži Džuison.

— A ako nisam?

— Onda si u nevolji. I to u gadnoj nevolji — jednostavno reče barmen. — Shvataš?

— Savršeno. Ovde se i jede?

— Ovde se sve radi. Čujem da će za koji dan doći i nekoliko devojaka za nas, a prazne sobice za to su iza kantine. Ukratko, ortak, ja sam za vas i otac i majka... Hej, tvoj plavokosi prijatelj ponovo dolazi!

— Taj balavac me već zamara — uzdahnu sedokosi od-

lažući čašu. — U poslednja dva dana moram da ga nokautiram svaka dva-tri sata kako bi konačno počeo da me poštuje, ali...

— Šta se ovde događa?

Glas koji je iznenada grmnuo, zaustavljajući svaki drugi razgovor, delovao je imponirano, nalik grmljavini sa olujnog neba. Još imponirajućije, međutim, delovala je pojava njegovog vlasnika.

Dve stotine ili dve stotine deset funti kostiju i mišića spakovanih u tesnu uniformu, bikovska glava četvrtaste vilice koja se završavala nekih šest stopa i nekoliko palaca nad podom.

Kao po komandi, svi prisutni skočiše na noge. U mrtvoj tišini čula se samo škripa dasaka na podu kada je ogromni čovek zakoračio prema šanku.

— O-ho! — šapnu barmen krajičkom usana. — Biće gužve... stiže Džuison!

*
* *

Opružen na svom ležaju, sa rukama pod glavom, sedokosi čovek poznat pod imenom Džimi Aneli, ispod spuštenih trepa

vica motrio je šta se zbiva u baraci oko njega.

Bilo je već prilično tiho, jer su se umorni ljudi spremali za spavanje. Koliko je uspeo da shvati Džuisona maločas u kantini, bila je njihova stvar kada će poći u krevet; sve dok su tačno u pet ujutru na nogama, spremni za sve napore koje će im doneti celodnevna obuka.

»Dobar sistem«, mislio je, »da ljude koji su i bez toga skloni nasilju dovedeš do stanja u kojem će svoj bes iskaltiti na prvoj meti koja im se ukaže. Džuison i njegovi šefovi to vrlo dobro znaju. Ne bih voleo da se nađem na strani onih koje ćemo, verovatno uskoro, negde napasti...«

I poslednji stanar barake leno se dovukao iz primitivnog kupatila sa dva tuša do svoje postelje i svetlo se ugasio. Bez ijednog pokreta, potpuno opuštenog tela, sedokosi je osluškivao šumove koje stvara dvadesetak ljudi koji će svakog trenutka zaspati.

»Džuison je jedan od najopasnijih boraca koje sam ikada sreo«, mislio je, analizirajući svaki pokret tog džinovskog tela urezan u njegovo savršeno pamćenje. »Što je još gore, do voljno je inteligentan da svoju veštinu prenese i na druge; za

mesec dana obuke ova grupa ovde pretvoriće se u formaciju sposobnu da uspešno izvede pođuhvate koji se čine nemogućim... zato niko u logoru i nema nikakvog oružja kod sebe, jer bi uskoro počeli međusobno da se obračunavaju...»

Njegovo osetljivo uho uspevalo je da iz šumova koji su dopirali sa svih strana jasno izdvoji disanje svakog pojedinog čoveka. Gotovo svi su već spavali, a trojica preostalih uskoro će utonuti u dubok san ljudi koji su čitavog dana bili izloženi izuzetnim fizičkim naporima.

Jedan je tu bio izuzetak, ali on, trenutno, nije bio bitan za njegove planove...

Deset minuta kasnije, sedokosi bešumno izvuče potpuno nago telo ispod pokrivača i skliznu na prljavi pod. Ispod jastuka se pojavi omanji zamotuljak, triko od lake crne tkanine, očigledno predviđen za noćne pođuhvate, jedan od zanimljivih delova odeće koja je sledovala Džuisonovim ljudima.

Dva otvorena oka pratila su ga u tami i on pokretom ruke dade Pitu znak da ostane na mestu. Ovaj noćni posao moraće da obavi potpuno sam.

Sat vremena proveden u kantini bio je više nego dovoljan

da u svoje pamćenje ureže likove svih prisutnih. Sem Džuisona, za koga je doznao da ima stan u zgradi iza kantine, nedostajala su tri čoveka iz ove spavaonice.

Oni će, dakle, negde biti na straži...

Gde?

Pred zgradom komande, sva kako, a onda pred kantinom, jer je Džuison morao znati da njegovi ljudi nemaju predrasuda kada se radi o tuđoj svojini.

Treći čovek biće negde u zgradi komande, kraj uređaja koji je u neprestanoj vezi sa tajanstvenim šefovima. Posao plaćenog vojnika je takav: ekipa, ili jedan njen deo, mora biti spreman za hitnu intervenciju bilo kada i bilo gde...

Bešumno, poput zmije, sedokosi dopuza do vrata barake i skliznu kroz otvor širok jedva jednu stopu. Uspravio se tek napolju, osećajući dodir vlažnog morskog vazduha na nagom telu.

Trenutak kasnije bio je obučen u pripijeni crni triko, sa crnom kapom navučenom gotovo do samih očiju. Skriven u senci barake, osmotrio je prostor oko sebe koristeći sva svoja čula.

Noć je u ovom delu sveta morala biti kratka, ali on nije smeo da žuri. Teren oko njega bio mu je potpuno nepoznat; ako se u zgradi komande, ili negde drugde u logoru nalazi ono što traži, onda će to biti dobro čuvano i zaštićeno savremenim elektronskim alarmnim uređajima čiji će signali za uzbunu odjeknuti negde u blizini, na mestu koje još uvek nije mogao da odredi.

Iako su svi verovali da je trenutno Džuison jedina vlast u logoru, sedokosi je bio spreman na opkladu da je to samo varka. Jedan čovek, sa ma koliko autoriteta, nije mogao izaći nakraj sa okupljenom bandom tvrdokornih ubica. Tu negde morala se kriti i ekipa naoružana do zuba, spremna da Džuisonu pritekne u pomoć na najmanji znak opasnosti.

Klizeći na vrhovima bosih prstiju od senke do senke, često je zastajao pretražujući pogledom svaki detalj oko sebe. Njegovi prsti nekoliko puta su dotakli koru tropskog drveća kraj kojeg se zadržavao, klizili duž nje, prateći trag koji su u tami razaznavali samo njegovi osetljivi prsti.

Tridesetak minuta kasnije za vršio je obilazak čistine po kojoj su bile razbacane zgrade i

našao se u tropskom žbunju nasuprot barake komande. Njegova pretpostavka bila je potvrđena: drveće oko logora bilo je načičkano mikrofonima, infra-crvenim uređajima i minijaturnim televizijskim kamerama koje su u neku vrstu kontrolnog centra prenosile svaki šum i svaki pokret u krugu od stotinaak jardi.

Jedna od kamera nalazila se i na drvetu pod kojim se sada krio, a njen objektiv bio je uperen tačno prema ulazu komande pred kojom je strpljivo šetkao stražar sa puškom o ramenu. Jedan jedini prozor zgrade bio je osvetljen, odajući tako položaj dežurnog uz uređaje za vezu.

»Trideset sekundi da onaj koji u kontrolnom centru dežura pred ekranom shvati šta se zbiva pred njegovim očima«, hladnokrvno je računao Aneli. »Uzbuna, a zatim ceo minut da se ekipa razbudi i uskoči u svoje čizme. Pola minuta da ščepaju oružje, još toliko dok im saopšte cilj... Ne mogu biti suviše blizu logora, jer bi ih neko do sada već otkrio. U najgorem slučaju, imam pet minuta... sasvim dovoljno...«

I dalje se držeći senki, on se probi kroz gustiš sve dok se nije našao bočno od zgrade ko

mande, van vidnog polja stražara. Tu je zastao, i nekoliko puta duboko udahnuo ispunjavajući pluća vazduhom. Ono malo svetlosti koje je dopiralo sa neba posejanog krupnim zvezdama bilo mu je sasvim dovoljno da ispita tle između sebe i zida barake.

Odbacivši se od tla, on polete kroz vlažni vazduh, bešumno dotičući nogama duboku travu u skokovima od kojih je svaki bio čitavu stopu duži od prethodnog. U ovom trenutku već je bio u vidnom polju bar jedne od kamera i svaki delić se kunde je bio dragocen.

Promenivši pravac kretanja, on izbi iza ugla barake u času kada je njegova brzina dostigla brzinu kojom dobar sprinter preseca vrpce cilja trke na stojištu, ali to nije bio vrhunac: u naredna tri skoka ta brzina povećala se u meri koja bi zapanjila atletske stručnjake.

Stražar je gledao u njegovom pravcu, ali mu to nije pomoglo. U trenutku kada je otvorio usta da vikne i posegao za oružjem okačenim o rame, dve čelične šake sklopile su se oko njegovog vrata, a nalet protivnika u crnom odneo je obijicu nekoliko stopa unazad, do samih ulaznih vrata zgrade.

Sedokosi je bio na nogama i pružao ruku prema bravi kada je stražar na zemlji poslednji put refleksno trznuo mrtvim udovima. Ostao je da leži sa izrazom iznenađenja na licu, sa glavom na slomljenom vratu za bačenom daleko u stranu.

Vrata od lakog drveta odleteše i tresnuše o zid, ali se taj tresak stopi sa treskom sledećih vrata koja su se bukvalno raspala pred naletom tela koje se sada kretalo gotovo neshvatljivom brzinom.

U okretnoj stolici, pred kratkotalasnom radio-stanicom, dežurni je imao toliko vremena da se okrene i ispusti iz ruku ilustrovani časopis.

Jednim skokom sedokosi se našao iza njega, grabeći rukama kabl slušalice koje je radiista spustio na svoj vrat. Kratak, brutalan pokret, tiho krkljanje i mlaz krvi koji je šiknuo iz prekinute vratne arterije. Glatko odvojena od tela, glava čoveka otkotrlja se po podu, ostavljajući za sobom trag krvi svetlocrvene boje.

Odgurnuvši obezglavljeno telo u stranu, sedokosi zauze njegovo mesto na stolici. Njegovo čulo za vreme neprestano je odbrojavalo sekunde dok su prsti vešto obrtali brojčanik talašne dužine.

Minut i dvedeset sekundi... po njegovom računu preostalo mu je još tri, tri i po minuta da prenese svoju poruku... dovoljno...

Trideset sekundi proteklo je u ponavljanju nerazumljive fraze koju je on strpljivo, razgovetnim glasom, sedam ili osam puta ponovio u mikrofonsluškujući da li će stići odgovor.

Kada se zvučnik konačno oglasio, kroz jake smetnje ipak se dovoljno razgovetno čuo glas. Glas žene.

Osluškujući šumove spolja, se dokosi čovek bez žurbe izgovori u mikrofonsne nekoliko dugih rečenica na japanskom, sačeka nekoliko trenutaka, a zatim ponovi isti tekst još jednom. U trenutku kada je završio, on okrete hitrim pokretom dugme kojim je podesio talasnu dužinu.

Njegov zadatak za ovu noć bio je izvršen. A sada...

Jednim dugim skokom odbacio se sa stolice i priskočio prekidajući na zidu. Prostorija utonu u tamu u kojoj su se nazirali samo svetleći brojanici radio-uređaja.

Pred samim ulazom u baraku, na ugaženoj stazi, čuli su se koraci. Koraci trojce ljudi kojima se jako žuri...

Ali ne toliko da bi zaboravili na opreznost na koju je, uostalom, upozoravalo mrtvo telo naoružanog stražara pred vratima. Šumovi koji su dopirali spolja svedočili su da njih trojica neće slepo jurnuti u mraknu prostoriju i tako stvoriti idealnu metu za čoveka sa automatskim oružjem u rukama.

Po jedan napadač stao je sa obe strane vrata, bez sumnje sa spremnim oružjem u rukama. Tiho škripanje dasaka odavalo je kako treći prilazi vratima, spreman da ih otvori udarcem noge i hitro se potom zalapi za zid.

Kao senka, sedokosi u tami promeni svoj položaj. Sada se nalazio prijubljen uza zid kraj samih vrata. Njegove osetljive uši uhvatiše šum glasnog uzbuđljivog disanja čoveka koji se spremao da ih provali.

Vrata s treskom odleteše, lupiše o zid i ponovo pođoše natrag, sve dok ih ne zadrža noga u teškoj čizmi.

Mrtva tišina...

Čovek skriven u tami dobro je znao da sada nailazi trenutak nesvesnog opuštanja onih koji upadaju u prostoriju, jer su već upola uvereni da u njoj nema nikoga. Odista, potrebni su izuzetni živci da se ne rea-

guje na naglo otvaranje vrata...

On ih je, međutim, imao. Za državajući dah, gotovo stopljen sa zidom, osluškivao je šapat u hodniku.

Jedna ruka poče da pipa po zidu tražeći prekidač. To je bio trenutak koji je očekivao...

Naprežući snažne mišiće nogu, on sklopi oči. Još samo koji delić sekunde, a onda...

SADA!

U trenutku kada je na tavanici bljesnulo zaslepljujuće svetlo, zaslepljujuće za sve koji su se do maločas nalazili u potpunoj tami, on se odbaci od poda još uvek sklopljenih očiju. Nije ni bilo potrebe da ih otvara; sluh mu je već odao položaj svakog od trojice napadača u hodniku.

Njegovo rame gotovo očeša onoga koji je stajao na samim vratima, sa rukom na prekidaču, ali on — za sada — nije ni bio njegov cilj. Pavši razmaknutim stopalima na pod, on savi kolena i zadade po jedan oštar udarac stisnutom pesnicom na levu i desnu stranu.

Oba udarca nepogrešivo su našla svoj cilj, lica ljudi koji, zaslepljeni svetlošću, nisu ni shvatili da opasnost stiže.

Kao krila vetrenjače, ruke sedokosog opisaše pun krug dok

se na peti obrtao oko sebe. Sti snuta pesnica pogodi zatiljak trećeg čoveka pre nego što je dospeo da se okrene.

Ispuštajući vazduh dugo zarobljen u plućima, on jednim hitrim pogledom pređe preko lica trojice ljudi u potpuno crnim, elegantnim uniformama. Preko usana mu prelete osmeh. Šefovi plaćeničke armije su, kao i obično, i svoj Gestapo...

Samo jedan je bio mrtav, onaj koga je pesnica pogodila u zatiljak. Ostala dvojica uskoro će doći sebi, svakako se pitajući šta se to dogodilo u trenutku kada je blesnulo svetlo.

To neka objašnjavaju svojim gazdama. Slegnuvši ramenima, sedokosi ugasi svetlo i oprezno se približi izlazu iz zgrade.

Televizijska kamera uperena u vrata pokazaće i kako je išao, ali je predaleko da bi u mraku otkrila i crte njegovog lica. Onaj koji u ovom trenutku motri na ekran neće znati ko je u logoru toliko opasan da sledeći put protiv njega treba poslati mnogo više od trojice ljudi...

*
* *

Nag do pojasa. Džuison suženim očima motrio na kra

tki stroj takođe polunagih ljudi pred sobom. Njihova lica bila su napeta, puna iščekivanja i to se videlo već sada, gotovo pola sata pre nego što će se sunce pojaviti na horizontu.

— U redu — zagrme Džuison, podbočivši se rukama. — Ko od vas ima dovoljno petlje da postavi to pitanje koje svima čitam u očima?

— Do đavola s tim, Džuisone — javi se neko otegnutim glasom sa levog krila stroja. — Svi već znamo da su Montano i Henson nestali, nismo ni slepi ni gluvi. Hteli bismo samo da znamo šta se sa njima dogodilo?

— I mislite da ja to znam?

Niko ne odgovori na pitanje postavljeno izazivačkim tonom, ali u dvostrukom redu začu se pritajeno mrmljanje. Na Džuisonovim usnama zaigra nadmoćan osmeh.

— Govorite slobodno — cerio se. — Ja stalno ponavljam kako će se nešto gadno desiti momcima koji dremaju na straži, je li tako? Mislite da sam ja uhvatio na spavanju tu dvojicu lenjivaca?

— Imaš li neko drugo objašnjenje, Džuisone? — dobaci Iversen, dugajlija hladnih očiju koji je prethodne večeri loše

prošao u obračunu sa Anelijem.

— Imam... te dve budale po mislile su da mogu umaći odavde. Varaju se, naravno, i mi ćemo ih uhvatiti. Odmah posle gimnastike i doručka, ako želite da znate i kada.

Lice sedokosog čoveka, na desnom krilu stroja, bilo je neutralno, ali je iza njega mozak brzo radio.

»Džuison i njegovi pomagači u crnim uniformama, smislili su priču koja ima dvostruki cilj: da zabašuri istinu o smrti dvojice ljudi koje čitava grupa poznaje. Onaj treći nije problem, pošto niko ovde i ne sanja da u blizini postoji i druga grupa. Istovremeno, zadaju im strah kako bi sledeći put bili oprezniji. Ne sumnjam da će potraga ubrzo otkriti njihova mrtva tela i da će namerno ostavljeni tragovi voditi na su protnu stranu od one na kojoj se nalazi skrovište Džuisonovih gestapovtca...«

— Da li... da li su oni odneli i oružje? — upita neko.

— Da, odneli su oružje. Još neko pitanje?

— Do đavola, onda i nas morać naoružati, Džuisone! — povika krupni barmen. — Ti momci se neće dati živi u šake!

A onda, zašto odmah ne pođemo za njima, do đavola?! I bez toga imaju dovoljno veliku prednost!

— Verujte mi na reč — nasmeja se Džuison — ne mogu nam daleko odmaći, bez obzira na prednost. Imamo vremena za razgibavanje i dobar doručak! Ko zna, možda ćemo ih goniti do mraka, a to nije prijatno sa praznim želucem...

»Bolji dokaz da se nalazimo na ostrvu više mi ne treba«, mi slio je Tabasko Pit motreći ispod oka na nepomično Anelijevo lice. »Džuison to ne krije naročito. Uostalom, inteligentniji u ovoj bandi već su to davno morali da shvate... A što se te dvojice momaka tiče... hmmm, bojim se da stvarno nisu daleko odmakli, s obzirom da znam ko se noćas šunjao po logoru...«

— U redu, onda — zaurla iz nenada Džuison — da pređemo na stvar! Vas dvojica novih sledite moje pokrete, vi ostali do sada ste valjda naučili šta se traži od vas. Idemo: je-n, dva...

Sledilo je pola sata trčanja i nimalo lakih vežbi koje je Džuison vešto rasporedio u niz smišljen da do krajnjih granica angažuje sve mišiće ljudskog tela. Džuison, međutim, u tome nije preterivao, motreći o-

štvrin okom lica ljudi pred sobom kako bi u pravom trenutku prekinuo vežbu koja pojedincima zadaje previše napora. Bilo je to samo privremeno pomilovanje, naravno, jer je takvima jasno dao do znanja kako će kasnije u toku dana morati da ponove upravo te vežbe koje im predstavljaju problem.

Istuširani i presvučeni u čiste uniforme, ljudi halapljivo progutaše ogromne količine odlične šunke sa jajima koju je u međuvremenu spremio onaj tetovirani momak, jedini pošteđen jutarnje gimnastike. Prva dvojica koji su završili doručak već su bili pred vratima, sedeći na sanducima za puške i municiju koje su uz Džuisonov nadzor dovukli iz magacina.

— Gotovo! — vikao je Džuison. — Pokret, ljudi!

Još uvek žvaćući izleteli su na vrata kantine i stali u neurednu vrstu pred otvorenim sanducima.

— Po dvojica ovamo. Svaki od vas dobija pušku i okvir sa municijom, i svakom ću odrediti pravac u kojem će krenuti za onom dvojicom propalica. Kada ih nađete, neću nikakve revolveraške obračune. Signal će biti tri hica ispaljena u vazduh, je li to jasno svima?

Po povratku brojim municiju i teško onome ko bez potrebe ispali neki metak! Prva dvojica ovamo!

Držeći se začelja, sedokosi ostade među poslednjima. Henk Iversen, koji se našao porred njega, dobaci mu hitar pogled.

— Nas dvojica, a? — reče cereći se.

— To ti smeta?

— Ne, do đavola. Ono sinoć je bila šala, boga mu...

— Da, samo šala — osmehnu se Aneli, ali mu oči ostadoše tvrde.

— Vas dvojica u pravcu ona tri drveta i zatim samo pravo — pokaza Džuison rukom, dobacujući im puške u šake. — I gledajte da se ne poubijate međusobno!

— Dokle? — upita mirno sedokosi.

— Šta dokle?

— Dokle idemo samo pravo?

— A, to pitaš. Ne brini, kad dođeš do kraja shvatićeš da ne moraš dalje, Aneli. Sledeća dvojica, ovamo!

Zgledavši se, Aneli i Iversen pođoše označenim pravcem koji ih ubrzo odvede u gusti suptropski šiprag kroz koji je bilo teško probijati se.

Zastavši, sedokosi hitrim, većim pokretima rasklopi svoju

pušku i zagleda se u mehanizam zatvarača, vrteći glavom.

— Šta nije u redu? — upita Iversen.

— Pogledaj.

— Ja ne... boga mu! Vrh udarne igle je slomljen!

— Tačno. Pogledaj svoju pušku.

Koji trenutak kasnije glasna Iversonova psovka potvrdi da je i sa njegovim oružjem isti slučaj. Tresnuvši pušku o zemlju, on se zagleda u Anelija.

— Prokletstvo. Šta sada da radimo? Da javimo Džuisonu, a?

— Ne verujem da ćemo mu time reći nešto novo.

— Šta?! Misliš da već zna?

— Naravno da zna. I kladim se da nijedna od pušaka koje nam je podelio ne može da puca ništa bolje od obične toljage. Gazde ne žele da budemo naoružani pre početka akcije. I verovatno su u pravu; nas su i okupili zato što ubijamo lako i brzo...

— Do đavola, šta ako neki od nas naleti na Montana i Henzona?

— Ni njihove puške sigurno nisu bile u boljem stanju.

Iversen pogleda suženim očima ispred sebe.

— Rekao si »bile«. Da li to znači da...?

— Upravo to. Mislim da su ta dva mamka već odavno ukočeni i hladni... Ovo što radimo samo je dobra vežba za nas.

— Boga mu, sve mi se čini da si u pravu... ali mi se to još manje sviđa nego objašnjenje da su pobjegli.

— Kuda su mogli pobeći, do đavola? Ti do sada još nisi zaključio da smo na ostrvu?

Iversen se počea po razbarušenoj kosi.

— Jesam — uzdahnu — ali to do sada, izgleda, nisam ni sebi želeo da priznam.

— Odavno si ovde?

— Skoro dve godine. Posao nije loš. Još dve ili tri akcije i moći ću da se povučem u miran život... Nego, kad smo kod one dvojice... pitam se ko ih je ubio?

— To bih i ja voleo da znam — zamišljeno reče sedokosi.
— Mogli bismo da potražimo tragove, a?

— Mogli bismo — složi se Iversen. — Samo, ako i nađemo te tajanstvene tipove, možeš se kladiti da su njihove puške, ili šta već imaju, potpuno ispravne.

— Da, sigurno. A onda, opasnost vreba i sa druge strane...

— Sa koje sad strane, prokletstvo?

— Džuison mora znati nešto više od nas. Štaviše, šta ako ih je on sam uklonio da bi nas ostale upozorio na opreznost.

— Ne verujem. Obojica su biliiskusni borci, a do takvih se sve teže dolazi. Ako išta, Džuison se brine da svaki od nas sačuva svoju stražnjicu, videćeš već u prvoj akciji.

— Onda postoji samo jedno objašnjenje — sleže ramenima.
— Na ostrvu je neko kome se sve ovo ne sviđa i želi da rasturi grupu. Džuison možda želi da mi nađemo njegovo skrovište.

— Nenaoružani? To mi ne liči na njega.

— U redu, u redu. Šta onda predlažeš? Da nastavimo šetnju?

— Hvala, za danas mi je bilo dosta gimnastike. Što se mene tiče, pronaći ću neki zgodan kutak i ispavati se dok ne dođe vreme za povratak. A to bih i tebi savetovao: može se još ove noći dogoditi da nam Džuison da uzbunu i potera nas po mraku kroz ovaj šiprag.

— Nisam umoran — odmahnu sedokosi glavom. — Radije bih malo procunjao unaokolo. Neka moja puška ostane ovde, ionako ničemu ne služi.

— Kako hoćeš — isceri se Iversen. — Srećan lov, ortak...

Mahnuvši mu rukom, sedoko si se izgubi u šipragu, ne trudeći se da priguši buku svojih koraka. Ali ne zadugo. Stotinak jardi kasnije hitro je zamakao za jedno drvo, a onda se uhvatio za nisku granu i bez napora podigao uvis, sve dok mu gusto lišće nije potpuno skrilo telo.

Strpljivo je čekao neka dva ili tri minuta, a onda se u nje govom vidnom polju ukazao čovek koji se lagano šunjao istim pravcem kao i on.

Usne mu se razvukoše u hladan osmeh. Ne, Henk Iversen nije bio nimalo glup čovek...

Čvrsto obuhvatajući rukama granu duž koje je ležao, on sa čeka još trenutak ili dva. Položaj je bio dobro izabran; pognuta prilika zaustavi se tačno pod njim.

Naprežući mišiće, sedokosi tiho zviznu.

Trgnuvši se, Iversen se ispravi i podiže pogled naviše. Upravi čas da vidi kako prema njegovom licu padaju dve duge noge u uniformi zaštitne boje.

Obavijajući mu nogama vrat, sedokosi nape mišiće ruku koji su još uvek čvrsto stezali granu. Dva tela lagano su se dizala, sve dok Iversen ne izgubi oslonac pod nogama.

Njegova borba za život nije trajala dugo. Udarci kojima je zasipao neosetljive noge svog ubice postajali su sve slabiji i ređi; crvenilo na licu smenila je mrtvački modra boja, a kroz izgrizene usne nazirao se potpuno crn jezik...

Otpustivši nepokretno telo, se dokosi se lako dočeka na noge kraj njega.

Za ono što je sada smerao da učini pratilac mu neće biti potreban. A Henk Iversen ponajmanje...

*
* *

Grover Džuison bio je loše raspoložen i to je pokazivao svakom crtom svog širokog lica, ovako zavaljen u jednu od izanđalih kožnih fotelja kantine i sa flašom ruma uz levu ruku.

Noćasnja gužva u logoru izgledaće veoma loše kada o njoj bude obavestio gazde. A to će morati da učini Kurt Hauser, vođa kontrolne ekipe ljudi u crnim uniformama, imao je sopstvene kanale za vezu sa gazdama, bez obzira što je tehnički bio potčinjen Džuisonu kao i svi ostali na ovom prokletom ostrvu...

Frenk Ledberi, a on će stići u toku narednog dana, pokušaće da ga gleda sa visine svog majorskog čina, samo što je on umeo da tipove poput Ledberija sa nekoliko reči postavi na pravo mesto. Mnogo teže će biti sa onim drugim, pravim gazdama, ljudima kojima poznaje lica, ali ne i imena.

Ljudi sa hladnim, praznim očima i stavom moćnika koji su visoko iznad običnih, smrtnih ljudi. Jedan pokret njihove ruke, nehajno izgovorena reč i Grover Džuison biće mrtav čovek, bez obzira na činjenicu što bi svojim moćnim šakama odjednom mogao da smrvi trojicu takvih kao što su oni..

Rum je palio želudac, šireći prijatnu toplinu čitavim ogromnim telom. Lenim pokretom Džuison sa stola dohvati jedan iz niza uredno poređanih vitkih noževa sa teškim drškama.

Meta na suprotnom zidu bila je udaljena gotovo trideset stopa, ali jedna flaša ruma bila je nedovoljna da zamagli njegov pogled i ruku učini nesigurnom. Džuison hitnu nož iz sedećeg položaja, naslađujući se tupim zvukom koji je toliko podsećao na zvuk sa kojim čelična oštrica prodire u meko, podatno ljudsko telo...

Ova priča od noćas nije mu se dopadala. Kurtu Hauzeru još manje, iako je izgubio samo je dnog čoveka, a on, Džuison, dva. I ne samo to...

Niko od ljudi dovedenih na ostrvo nije mogao imati oružja kod sebe. Svi su, uostalom, ovamo preneti helikopterom, potpuno nagi i drogirani, kako niko ne bi mogao odati njegov položaj. Najzad, ni sam Džuison nije znao gde se nalazi... zahvaljujući tom prokletom Ledberiju iz koga će jednom sa uživanjem izvući tajnu položaja ostrva.

Jednom... kada bude konačno sit ovog prokletog posla...

Žmirkajući, Džuison dohvati i drugi nož iz niza i zavitla ga prema meti. Ovoga puta on se zari čitv palac ispod prvog i gotovo dva palca ispod središta mete.

Tip koji je za ukupno tri minuta ubio tri i izbacio iz igre još dva čoveka bio je đavolski opasan, utoliko opasniji što su sva trojica mrtvih pokazivali samo povrede načinjene golim rukama...

Svaki od dvadeset i nešto više ludaka koje je obučavao, svaki od osam — sada već samo sedam — Hauzerovih ljudi, mogao je to izvesti. Jednom, možda i dva puta.

Ali tri puta, za tako kratko vreme... ne!

Ko, dakle?

Uzdahnuvši, Džuison isprazni do dna flašu sa rumom i odbaci je nemarnim pokretom od sebe. Krug sumnjivih, u stvari, nije bio širok...

Jedn od one dvojice koji su stigli poslednji. Njihov dolazak kao da je predstavljao signal za početak gužve u logoru.

Tabasko Pit ili...

Instinkt ljudi naviklih na opasnost upozori ga da mu neko stoji iza leđa. Okrenuo se munjevit, uprkos svojoj ogromnoj telesini, grabeći nož sa stola.

— Aneli! Proklet bio, kako si... proklet bio!

Lice čoveka sede kose i brkova bilo je potpuno mirno, ali su oči pažljivo pratile svaki pokret šake naoružane nožem.

— Uplašio sam te, Džuisone?

— Nosi se do đavola! Zašto se šunjaš unaokolo? Zašto nisi u poteri? I gde ti je puška?

Na usnama sedokosog zaigra osmeh. Obišao je sto i seo u fotelju ispred Džuisona, ali u njegovom stavu nije bilo opuštanja. Noge su mu bile podvijene tako da je svakog trenutka mogao skočiti sa svog mesta.

— Dakle, Aneli?

— Ta potera nema smisla, Džuisone. Ti momci su mrtvi.

— Šta?!

— Da si malo bolje pogledao tragove oko barake i ti bi to shvatio. Jasno se raspoznaje pravac kojim su tri para ljudi nosili nešto teško kroz grmlje, čak i svako mesto gde su zastali da se odmore.

— Nemoguće! Boga mu, to znači da...

Aneli ga je pažljivo gledao.

— Ne verujem da ovde ima još ljudi za čije postojanje ti ne bi znao, Džuisone. Zašto su umrla ta dva momka... i još neko uz njih?

Nekoliko trenutaka Džuison je buljio u čoveka pred sobom, a onda se glasno zacereka. Ruka sa nožem podiže se munjevitom brzinom i teško oružje zazuja kroz vazduh, gotovo do takavši Anelijeve sedu kosu.

Ovoga puta nož se zario u sam centar i ostao u njemu, trepereći od siline udara.

Aneli se nije ni pomerio, jedva da je i trepnuo kada mu je smrtonosno oružje prohujało nad glavom.

— Ti si proketo mudar momak, Džimi Aneli — reče Džuison lagano. — I imaš proketo dobre živce.

— To svi kažu — sleže sedokosi ramenima.

— Gde je Iversen?

— Pojma nemam. Čim je otvorio pušku i shvatio da od nje neće imati koristi, rekao je da nema nameru da luta kroz ši-prag jureći dvojicu naoružanih ubica i izgubio se.

— A ti?

— I ja sam proverio svoju pušku. Boluje od iste bolesti kao i Iversenova.

— Gle, gle! — isceri se zadovoljno Džuison. — Baš čudno, a?

— Da, vrlo čudno. Ko je ubio one ljude noćas, Džuisone?

— Ne znam.

Pogled dva tamnoplava oka, činilo mu se, prodirao je u sam njegov mozak. Aneli, međutim, samo klimnu glavom.

— Čini mi se da ne lažeš — reče.

— Imaš prokleti detektor laži, ili šta?

— Trik koji sam usput kupio — sleže sedokosi rameni ma. — Dobro, da pokušamo sa drugim pitanjem: ko je još na ovom mestu sem nas? Ili bolje rečeno: ko je još na ovom ostrvu sem nas?

— Shvatio si da je ovo ostrvo, a? U redu, reći ću ti, ali pod jednim uslovom...

— Da nikome ne kažem? Jasno.

— Video si kako gađam. Sledeći nož lako se može zariti i u tvoje srce, Aneli.

— I to znam. Ko je tu, Džuisone?

— Kontrolna ekipa, tako se zove. Njihov posao je da paze da se Džuison i njegovi lepo vaspitani pitomci pristojno ponašaju.

— Zbog čega se onda kriju, do đavola?

— Mudra ideja nekog od onih momaka sa diplomom psihologije. Oni tvrde da je nadzor za koji se ne zna mnogo efikasniji... i da bi došlo do gužve ako bi u logoru bilo ljudi sa drukčijim statusom od našeg. Možda su i u pravu, ko zna?

— Možda. I njihove intervencije su neupadljive, je li?

— Uglavnom.

— Još jednom psihologija — klimnu Aneli glavom. — Nepoznata opasnost uvek je strašnija od poznate... Da li te ta ekipa izveštava o svojim potezima?

— Da. Ja sam šef i njima...

— Oni to nisu učinili, dakle?

— Ne. Štaviše, jedan od njihovih je takođe ubijen.

— To onda komplikuje stvar. Kakva je mogućnost da na ostrvo dospeju ljudi kojima

se, recimo, naš mali klub ne dopada?

— Praktično zanemarljiva — sleže Džuison ramenima. — Rekli su mi da položaj ostrva znaju svega dva ili tri čoveka na čitavom svetu.

— Ti?

— Ja ne.

— Naravno, nema nikakve mogućnosti da se odavde izvučemo sopstvenim snagama?

— Nikakve. Sem ako ne možeš da plivaš nekoliko stotina milja.

— Toliko je do najbližeg kopna?

— Ne znam, do đavola. Možda imamo i susede odmah iza horizonta, ne predaleko za do brog plivača. Jedini trik je u tome što ne znaš na koju stranu treba plivati...

— Da, stvari tako stoje. Šta ćeš preduzeti?

— Ja? Ti nikada nisi bio u vojsci, a?

— Ne. Kakve to veze ima?

— Da si bio u vojsci, znao bi, prijatelju. Kad ne znaš šta da činiš, preneseš problem svom pretpostavljenom, pa onda on lupa glavu s njim. Vrlo je jednostavno, a?

— Aha. Bojim se samo da se to njima neće dopasti, Džuisone.

Široko lice se smrači. Mrmljajući nešto sebi u bradu, Džuison pređe do šanka, naže se preko njega i iz police dohvati novu flašu sa rumom.

— To je moja stvar — reče pošto je otpio jedan dug gutljaj. — I samo moja, zapamti. Odlazi, postaješ dosadan.

Aneli se ne pomeri sa mesta.

— Šta ako noćas neko ponovo bude napadnut, Džuisone?

— Njihov problem. Mene ni ko neće iznenaditi!

— Prošle noći umrla su trojica. Ove noći može ih biti i više. Ako se stvar nastavi tim tempom, uskoro nećeš imati s kim da pođeš u akciju.

— Je li? A šta bi ti učinio na mom mestu, pametni dečko?

— Ja bih potražio način da napustim ostrvo. Za svaki slučaj.

Džuison se grohoto nasmeja.

— Ne znaš šta govoriš. Ledberi — njega si upoznao, uostalom — ne bi prstom mrdnuo ni kada bi znao da ćemo svi pocrkati u ovoj proklesoj džungli. Ne, gospodine moj. Odlazi... nosi se do sto đavola, hoću da pijem na miru.

Aneli ga je nekoliko trenutaka proučavao pogledom, a onda klimnu glavom i uspravi se lakim, hitrim pokretom, tako brzim da se Džuison trgao. Njegovi prsti sklopiše se oko drške sledećeg noža na stolu.

— Aneli! — reče iznenada.

Sedokosi čovek zastade na vratima.

— Da?

— Da li si ti ubio ona tri momka noćas?

Nekoliko trenutaka tišine, a onda pitanje:

— A šta ako jesam?

Džuison se grohoto nasmeja. Ruka sa nožem se podiže i čelik raseče vazduh. Oštri vrh zari se u dršku noža koji je štrčao iz središta mete i oba noža sleteše na pod.

— Jasno ti je, Aneli?

Odgovora nije bilo i Džuison se okrete, prinoseći raširene prste poslednjem nožu na stolu.

Prostorija je bila prazna. Ne čujan kao duh, sedokosi čovek izgubio se, a da to Džuison nije ni primetio...

*
* *

Atmosfera za večerom bila je tmurna i puna napetosti.

Kao po nekom prećutnom dogovoru, svi su izbegavali Anelija koji je mirno jeo svoj obed usamljen za stolom u uglu.

U odnosu na prethodno veče nedostajalo je nekoliko ljudi. Sem dvojice ubijenih, još trojica.

Oni koje je Džuison, u sumrak, poslao da traže Iversena...

Progutavši poslednji zalogaj, sedokosi čovek odgurnu tanjir od sebe i zapali cigaretu, lagano opruživši noge pod stolom. Po njegovom licu niko ne bi mogao ni naslutiti koliko je napet.

Toj napetosti mogao je i da zahvali što je prvi čuo korake pred vratima kantine. Korake trojice ljudi koji sa sobom nose težak teret.

U velikoj prostoriji zavlada mrtva tišina u času kada se vrata otvoriše. Gurajući se u uskom prolazu, dva čoveka uneše dugo, već ukočeno Iversenovo telo. Treći je išao za njima, sa dve puške prebačene preko ramena.

Tabasko Pit, za stolom najbližem vratima, jednostavno zbrisa sve sa njegove površine jednim pokretom ruke.

— Spustite ga ovde, momci — reče prigušenim glasom.

Njegov pogled, međutim, bio je uperen u ugao, ogromne pešnice stisnute.

— Ti si to učinio, Aneli! — reče kroz stisnute zube. — Niko sem tebe nije mogao ubiti ovog čoveka!

— Da, on je ubica! Prokletstvo, otišli su zajedno, a sedi se vratio sam! Ščepaj kućinog sina, znam hiljadu načina da ga nateramo da progovori — začu se potmuli žagor neko liko glasova. Stolice su sa treskom padale po podu dok se oko čoveka u uglu lagano formirao polukrug gnevniha lica.

Savršeno miran, sedokosi pređe pogledom po tom krugu. Jedini pokret bio mu je lagano skupljanje noge pod stolicu, što će mu omogućiti da reaguje na svaki napad.

— Nisam ubio Iversena — reče tihim, razgovetnim glasom. — A ovde postoji i čovek koji to može da potvrdi!

Preko njihovih glava, njegov pogled bio je uperen prema čoveku koji je stajao pored šanka. Jedan po jedan, ljudi su se okretali na tu stranu, s ne vericom se zgledajući.

Grover Džuison se odvoji od šanka. Na usnama mu je lebdeo zagonetan osmeh.

— Tako je — reče. — Možete se vratiti na mesta ljudi i

nastaviti da jedete. Bio sam tu kada su se njih dvojica razdvojili i Iverson sam otišao u gustiš.

— Sa dve puške? — procedi Tabasko Pit. — Džuisone, ako pokušavaš da zašitiš ovog ubicu, ja ću...

— Zaveži, Tabasko! — zauzrila iznenada Džuison punim plućima. — Prokletstvo, ljudi, vi i ne slutite šta se ovde događa!

— Onda nam ti to reci, Džuisone! — začu se nekoliko glasova istovremeno. — Prokletstvo, dosta nam je nagađanja! Ako znaš šta se događa, reci!

Šireći ruke, Džuison ih utiša.

— Kao što ste svakako i sami zaključili — reče — neko se ubacio ovamo s namerom da nas špijunira. Ne znam ko i ne znam koliko ih je, do đavola, ali je Aneli u šumi našao njihove tragove. Oni su ubili Montana i Hensona, a svakako i Iversena dok je tragao po šumi. Što se pušaka tiče, poneo je obe da bi Anelija oslobodio tereta. Uostalom, te puške ionako ničemu nisu vredele... da ste ih malo bolje pogledali, a sami biste to videli, nesposobnjakovići!

— Zašto si nam ih onda dao, prokletstvo? I zbog čega od-

mah ne pođemo u poteru za tom kopiladi? — navaljivao je Tabasko Pit.

— Jutros još nisam znao da nismo sami ovde — sleže Džuison ramenima. — Kada ste se vratili, bilo je kasno za novu poteru. Jurnjava po šumi nije za gladne i umorne ljude, je li tako? Ja...

— Zašto nam nisi **odmah** rekao, Džuisone?

Na debelim usnama zaigra osmeh.

— Zato što nam večeras dolaze devojke, do đavola! — za urla Džuison oduševljeno. — Nisam hteo da vam kvarim raspoloženje, proklete propalice! Čujete li? Dolaze ženske! Ur-aaa!

Najveći broj ljudi pridruži mu se u oduševljenom pokliku, iako lica nekolicine ostadoše mračna i sumnjičava. U opštoj galami, međutim, to prođe nezapaženo, utoliko brže što se i poslednjih nekoliko mrkih lica razvedrilo posle svoje porcije viskija.

Jedan od njih, međutim, nije pio. Ne samo zato što u baru nije bilo njegove omiljene vrste piva...

Sa grčom na licu, Tabasko Pit stade pred sto u ugao. Mirno odbijajući dimove, Aneli je zurio nekud pored njega.

Odvojivši se od bara, Džuison lagano počeo da se primiće stolu u uglu.

— Ja nisam toliko glup da zbog komada ženskog mesa za boravim šta se dogodilo — cedio je plavokosi džin kroz zube. — Džuisonova priča je puna rupa i niko me ne može ubediti da ti nemaš svoje prste u ovoj zbrci, Aneli!

— Pa?

— Hoću samo ovo da ti kažem... onoga trenutka kada se dokaže ma i najmanja od mojih sumnji — smrviću te golim rukama, prokleti ubico!

Na mirnom licu zaigra prezriv osmeh.

— Što se mene tiče, možeš to i odmah da pokušaš, mali — reče Aneli. — Ali, pazi... nekoliko puta si se već dobro opekao...

— Ti... zareža Tabasko stežući pesnice i prilazeći korak bliže. — Ti...

Jedna teška ruka pade mu na rame i Pit se munjevito okrete.

— Prekini s tim, mladiću — zabruna Džuison, dok su mu oči preteći svetlucale. Pit pokuša da oslobodi rame, ali šapa slična medvedoj nije popuštala.

— Rekao sam da je bilo dosta, boga mu! — ponovi Džui-

ison. — Hajde, dođi sa mnom ovamo!

Ne skidajući pogled sa Anelija, Pit odstupi jedan korak, pokoravajući se Džuisonovoj snazi.

— Ubiću tog tipa — cedio je kroz zube dok ga je Džuison vukao prema baru. — Ubiću ga, tako mi...

— Sedi tu! — Džuison ga kao dete gurnu na jednu slobodnu stolicu i sede preko puta njega. I ne gledajući, ispružio je ruku prema šanku, a tatovirani barmen pohita da u nju stavi načetu flašu ruma.

— Zašto? — upita pošto je otpio jedan gutljaj.

— Šta zašto?

— Zašto želiš da ubiješ Anelija?

U svetlim očima Tabasko Pita na trenutak se pojavi čuđenje, a onda u njima ponovo blesnu plamen gneva.

— Naje važno, do đavola — sleže ramenima. — Ide mi na nerve od prvog trenutka kada sam ga video... a posle...

— Nije li to zato što ga se možda plašiš, Pite? — spusti Džuison glas.

— Šta? Neka sam proklet ako...

— Nemam ništa protiv što lažeš mene, mladiću... ali ne-moj lagati sebe!

Moćna Tabaskova ramena rezignirano se opustiše.

— U redu — reče promuklo. — Taj momak mi zadaje strah...

— I meni.

— Zaista?

— Ne šalim se — Džuisonovo lice bilo je sumorno, ali pogled kojim je okružio po prostoriji oko sebe bio je veoma pažljiv. — Možeš li pod stolom da dohvatiš moju desnu čizmu, Pite?

Plavokosi baci zbunjen pogled pod svoje noge.

— Mogu, ali...

— Nije važno. Ispusti cigarete ili nešto na pod, izvedi to neupadljivo, a onda premesti u svoju čizmu ono što nađeš u mojoj. U redu?

Cereći se, Pit dohvati sa stola paketić cigareta i izvuče je dnu, ali tako nespretno da paklo pade na pod. Sagnuo se, potpuno prirodnim pokretom i sa dva hitra pokreta ruke u saru svoje čizme premesti kratki nož široke drške, topao od Džuisonovog tela.

— Zašto ovaj iznenadni poklon, Džuisone? — upita Pit nekoliko trenutaka kasnije.

— Za Anelija, naravno. Do sada si valjda shvatio da sa golim rukama protiv njega nemaš nikakvih izgleda.

Pitov pogled bio je zamišljen.

— Ako si želeo da ukloniš Anelija — reče tiho — zbog čega si ga maločas zaštitio, do đavola? Bolja prilika uskoro ti se neće pružiti.

— Recimo da je on danas otkrio nešto što niko drugi ne sme da dozna. Onaj potez kada se pozvao na mene bio je veoma lukav. Prinudio me je da mu pružim alibi što se tiče Iversonovog ubistva.

— On ga je ubio, a?

— Najverovatnije.

— A Hensona i onog drugog? Montana?

— Ne znam, do đavola! Mo trim ga neprekidno i neprestano se čudim njegovoj brzini i skladu pokreta.

— Da... on bi bio u stanju da sredi dva momka golim rukama — klimnu Tabasko glavom, bacajući pogled prema stolu u uglu. — Pogledaj... kladim se da i u ovom času napreže uši kako bi uhvatio o čemu nas dvojica razgovaramo!

— Aha... zato ću uskoro da se premestim odavde. Najzad, ženske stižu, a?

— Samo trenutak... Šta je to Aneli otkrio, Džuisone?

Krupni čovek se podiže od stola, noseći svoju flašu za gr-

lič. Na debelim usnama zigramu lukav osmeh.

— Ne budi previše radoznao, dečko — reče. — Radoznalost je ubila mačku, ako se ne varam... a uskoro će ubiti i našeg sedokosog prijatelja!

*
* *

Barmen Petsi iz »Oahua«, da se nekim slučajem našao među ljudima u Džuisonovoj ekipi, svakako bi bio veoma iznenađen što u gomili devojaka koja se iskrcala iz helikoptera, pola milje daleko od logora, vidi i jedno poznato lice...

Čitava operacija »kurvinskog desanta«, kako se to zvalo u žargonu Džuisonovih ljudi, bila je izvedena sa pravom vojničkom preciznošću. Svi su, naravno, znali gde se nalazi heliodrom, zaravnjena čistina među drvećem, oivičena svetiljkama koje su omogućavale i noćno sletanje, ali nijedan od njih nikada nije prisustvovao sletanju velike čelične ptice koja je u logor svakih nekoliko dana donosila namirnice, oružje, municiju, žene i sve ostalo što je potrebno grupi od tridesetak ljudi.

»Jedan od razloga za postojanje Hauzerove ekipe«, mislio je Džuison posmatrajući nape-ta lica svojih ljudi koji su osluškivali udaljeno zujanje snažnih motora. »Helikopter je suviše zgodna stvar za bekstvo odavde, ali prvi momak koji to pokuša, iznenadiće se kad pred sobom ugleda pušćane cevi...«

— U redu — reče glasno ka da je po zvuku zaključio da je helikopter ponovo u vazduhu i da se žurno udaljava. — Dva dobrovoljca sa baterijskim lampama da pođu sa mnom po devojke!

Desetak minuta kasnije njih trojica bili su pred žalosnom grupom žena odevenih u laku odeću koje su drhtale na svežem večernjem vetru, štiteći oči od bleska svetiljki heliodroma i zbunjeno se osvrćući po mračnoj šumi oko sebe.

Sa nekoliko psovki Džuison utiša njihove proteste i mala grupa pohita prema logoru do bro utabanom stazom. Raspoloženje devojaka malo se popravilo kada su čule obećanje o flašama punim dobrog viskija i gomili muškaraca željnih žena i one su veselo začavrljale, pitajući se gde se, do đavola, nalaze.

Džuison je išao na kraju kolone, zadubljen u misli.

»Ako je koja od ovih glupaća i uspela da odredi kuda je stigla«, mislio je, »tu informaciju neće nikom moći da proda. Ledberi se prošle nedelje slučajno izlanuo... nijedna od njih neće stići živa do kopna. Da, helikopteri koji lete nad morem su stvarno zgodna stvar kada se treba osloboditi neželjenog balasta...«

Pojava devojaka na vratima kantine izazvala je pravu buru uzvika, kaubojskih krikova i prodornih zvižduka.

— Tišina! — zaurla Džuison punim plućima. — Tišina, do đavola, dok ih svih sedam nisam odveo u svoju sobu! Pustite devojke da se malo srede i nešto popiju, prokletstvo, a onda ćemo preći na stvar.

U nešto manjoj galami, devojke se veoma brzo raspoređiše po stolovima, koristeći činjenicu da su na svaku dolazila otprilike po tri muškarca.

Jedna jedina, međutim, ostade nekoliko koraka od vrata, kao da nešto čeka.

Barmen Petsi iz »Oahua« odmah bi u njoj prepoznao devojku sa tragovima japanske krvi koja je tako uspešno, činilo se, izdržavala plavokosog Tabasko Pita sve do sukoba sa

Debelim Evansom. Ovim ljudima ovde njeno lice, međutim, nije govorilo ništa. Tabasko Pit, glave zagnjurene u duboki dekolte rasne riđokose za njegovim stolom ponašao se kao da je nikada nije video.

Obilazeći stolove, jedan muškarac lagano joj je prilazio, milujući pogledom napete grudi pod tankom svilenom bluzom i skladnu liniju bokova koju je isticala uska, kratka suknja. Na bledom licu uokvirenom gustom crnom kosom isticala su se dva ogromna tamna oka i sočne usne koje su prosto namile na poljubac.

— Hoćeš li sa mnom? — upita tihim glasom sedokosi Aneli. Dvojica momaka koji su istovremeno startovali u njenom pravcu ukopaše se u mestu kada ih je ošinio gnevnim pogledom.

Ona obori pogled malo kosih očiju, kao da se stidi. Pokret glavom bio je jedva primetan, ali je značio pristanak.

Bez ustručavanja muškarac koji je bio viši od nje za čitavo glavu, dohvati iz devojčine ruke poveliki kofer od jeftine kože i pruži joj slobodnu ruku. Praćen pogledima, poveo je između stolova prema baru.

— Konjak — reče kratko te toviranom barmenu. — Najbolji...

Još uvek oborenog pogleda, devojka prihvati flašu koju joj barmen dodade i njih dvoje izađoše na sporedna vrata, prema nizu minijaturnih prostora namenjenih upravo ženskim posetama.

Odgurnuvši riđokosu Tabasko Pit ih isprati pogledom, a onda se upitno zagleda u Džisona.

Ovaj klimnu glavom, istovremeno neupadljivo dajući znak da nema potrebe za žurbom. Veselo se osmehnuvši, Tabasko Pit odgurnu čoveka kraj sebe koji se u međuvremenu bacio na riđokosu i posvetio joj svu svoju pažnju, dok se ona raskalašno kikotala, dopuštajući da joj raskopča bluzu.

U međuvremenu, za dvoje ljudi, zatvoriše se vrata sobe. Muškarac ostade uz njih, lagano spuštajući na pod kofer.

Bacivši flašu s konjakom na postelju, devojka ga upitno pogleda.

— Ne — reče on tiho — nema nikakvih uređaja za prisluškivanje, proverio sam.

Jednim skokom ona se nađe u njegovom zagrljaju. Obavijajući joj rukama struk on je

odvoji od poda i steže na grudima, zatvarajući poljupcem nje ne sveže, poluotvorene usne.

— Koliko vremena imamo?

— šapnu, odvajajući se od nje govih usana.

— Dovoljno. Pit neće žuriti.

— Pit?

— Da, devojčice. Džuison, vođa ove ekipe, svakako ga je odredio da me likvidira. Video sam kako mu je maločas dodao nož ispod stola. Naš trik sa neprestanim čarkama je upalio. Ali, do đavola s tim, govorićemo posle...

— Oh, Les...

Njene male hitre šake bukvalno raskidoše dugmad košulje muškarca koga je nazvala imenom Les, imenom koje je bar njoj svakako govorilo više od imena Džimi Aneli. Zarila je zube u njegovo golo rame i tiho kriknula kada su se dve čelične šake sklopile oko njene zadnjice, privlačeći je uz snažno muško telo.

Lako, kao da cepa hartiju, sedokosi muškarac zbaci suknju sa male Japanke i jednim pokretom raskide svilu gaćica. Njene ruke žurno su mu raskopčavale opasač pantalona, povlačile ih naniže, stezale i milovale uz nerazgovetno mr-

mljanje kroz usne zauzete novim dugim poljupcem.

Podigavši je kao lutku, muškarac joj pomože da ga noga ma obuhvati oko pasa. Odvajajući se od njegovih usana, devojka razdrli bluzu i otkri dve savršene, čvrste dojke napetih bradavica koje on prekri poljupcima.

Nekoliko dugih trenutaka stajali su nepomično, nalik jednoj od onih starih indijskih skulptura kojima je nepoznati umetnik slavio zanos fizičke ljubavi, a onda devojka lagano pokrete svoju ljupku stražnjicu i bokove, sledeći ritam koji je iz sekunde u sekundu postajao sve brži...

Uz tihi krik opustila se u njegovim snažnim rukama i otvorila oči. Na licu rumenom od uzbuđenja lebdeo je srećan osmeh.

— Lesli — prošapta. — Bože, kako sam te želela...

— I ja tebe, devojčice. Dođi, potražimo malo udobnije mesto...

Trenutak kasnije dva naga tela opružiše se na neudobnoj postelji i ponovo spojiše u pravadnoj igri ljubavi čija se najveća tajna krije u tome da svaki partner uvek daje malo više nego što prima od onog drugog. Njih dvoje, očigledno,

bili su umetnici u korišćenju tog ljubavnog paradoksa, stapajući u svojim pokretima starost novih ljubavnika i iskustvo starog bračnog para u ko me je uvek više topline nego navike...

Čitav sat kasnije devojka se naglo trže i podiže glavu sa golog ramena muškarca.

— Oh! Da li sam to...?

— Da, devojčice. Zaspala si — reče on sa osmehom. — Ne boj se, još uvek nam ne pretili nikakva opasnost.

— Svejedno — ona se hitro uspravi tražeći pogledom odeću. — Nešto mi govori da nemamo mnogo vremena, Les...

— Ostavi to tamo na podu — reče on, lagodno ispružen na postelji. — Imaš li nešto drugo da obučeš?

— Imam. I sve tvoje stvari su u koferu. Kao što si rekao, niko nas nije pretresao.

— Naravno. Sve te devojke će umreti, Sumiko, pre nego što se vrate.

— Užasno! — strese se devojka kosih očiju. — Znaš da ih žalim, Les... ranije sam o njima mislila sve najgore, ali onih nekoliko dana u San Francisku, dok sam igrala ulogu javne žene i donosila Pitu smo tuljak novčanica koje mi je on kasnije opet vraćao... videla

sam koliko su one u stvari ne srećne. Bez obzira na sve, takvu sudbinu nisu zaslužile.

— Ne brini. Biće to možda poslednje žrtve ove bande, devojčice. Ja ću se pobrinuti za to.

— Već su posumnjali u tebe?

— Da. Džuison je inteligentniji nego što sam mislio i odlučio je da me ukloni. Oni glavni, međutim, još nisu ovde i zato ih moram sačekati, a to ću najbolje učiniti ako budem mrtav...

— Šta?!

— Mala šala — nasmeja se on, milujući joj kosu. — Da li si uspela da odrediš položaj ostrva?

— Nego. Šta misliš, gde su doveli tebe i Pita?

— Hmmm... nisam baš siguran, ali imam utisak da smo negde u Meksikanskom zalivu. Varam se?

— Ne. Ne znam ime ovog ostrvceta, ako uopšte ima neko ime, ali Ki Vest nije više od sto milja istočno odavde. Odgovara?

— Potpuno je svejedno — sleže on ramenima. — Ako uopšte želimo da se izvučemo odavde, moramo se pobrinuti da se dočepamo sredstava kojim će šefovi bande stići ova-

mo kako bi dali poslednja uputstva pred akciju. Uostalom, to će biti tvoj i Pitov posao.

— To će najverovatnije po novo biti helikopter, Lesli.

— Da. Praksa je da on ode leće čim izbací svoj tovar i za to morate biti brzi, veoma brzi. Bojim se da na čitavom ostrvu nema ničeg čime bismo mogli otići ako se ne dočepamo helikoptera.

— Što se mene tiče — osmehnu se devojka — sasvim bi mi odgovarao i splav kojim bismo lagano odveslali do Floride. To bi konačno bila prilika da nešto duže budemo zajedno, zar ne?

— Ali ne i sami, ne zaboravi. Sem ako nemaš nameru da ostaviš Pita na ostrvu?

— Prokleti grmalj! — Ona u šaljivoj lutnji tresnu nogom o pod. — Uvek se umeša kad je najlepše...

— Pit mi je mnogo pomogao — zavrte glavom sedokosi čovek. — Lako se moglo dogoditi da Džuison odredi nekog drugog da me likvidira, ili taj posao preuzme sam. A on je veoma opasan protivnik, Sumiko.

— U redu — devojka je završila presvlačenje u tamnu obleću od pune tkanine i spustila dugu kosu u praktičnu pu

nđu. — Šta sada radimo?

— Čekamo Pita. Kad on stigne, ti ćeš iskočiti kroz prozor i nestati u šumi sa mojim stvarima. Pazi da ostaviš što manje tragova, jer Džuisonovi ljudi nisu jedini na ostrvu, tu je i ekipa koja ih tajno drži na oku. Danas sam proverio okolinu logora, uređaja za praćenje nema dalje od stotinak jardi ukrug, tako da ćeš biti bezbedna dok ti se ne pridružim.

— A ti?

— Moram umiriti Džuisonove sumnje, inače se može dogoditi da šefovi uopšte ne stignu ovamo na briefing pred sledeću akciju.

— To znam, do đavola! Pitam kako ćeš to izvesti!

On joj usnama pogladi kosu.

— Bolje je da ne znaš, devojčice. Ne bi ti se dopalo.

— Lesli Eldridž, ako misliš da ja...

— Pssst! Neko dolazi!

— Lažove! Veoma dobro znaš da je to Pit!

— A šta ako nije?

Vrteći glavom, devojka se povuče u stranu, izvlačeći iz otvorenog kofera neki dug predmet zamotan u crnu tkaninu nalik debeloj svili. Sa njim u

ruci povukla se do prozora, za gledana u vrata.

Koraci u hodniku bili su sve bliži. Čovek koji je dolazio nije ni zastao pred vratima; od bacio ih je u stranu udarcem noge i zakoračio u prostoriju sa nožem već spremnim u ruci.

— Spremi se da umreš, Ane li! — reče glasno Tabasko Pit. — Ovoga puta nećeš mi se izvući!

*
* *

Upola sklopljenih očiju Džuison se pravio da drema, opušten na svojoj stolici pored gotovo ispražnjene flaše ruma. Alkohola je, međutim, bilo veoma malo u njegovom želucu. Najveći deo flaše neopaženo je priključio sve većoj bari prosutog pića koja se širila po prljavom podu.

Rukom mokrom od znoja, po stoti put je dotakao izgužvani komad hartije u džepu pantalone, isti onaj listić koji mu je pre pola sata doneo dežurni radiotelegrafista. Za momka taj niz slova i cifara nije značio ništa, ali je Džuisonu doneo mnogo neprijatnih minuta, ne računajući dodatno nezado-

voljstvo što se, za svaki slučaj, morao odreći uobičajene porcije ruma pred spavanje.

Prostorija kantine bila je upola prazna, jer su ljudi devojke na rukama odneli u zadnje sobe odakle su, jedan po jedan, izlazili razdrljeni i oznojeni i bacali se na viski, čekajući da ponovo dođu na red kod iste ili — što se duže čekalo — kod neke druge koja im se činila poželjnijom od prethodne.

Petnaest minuta kako se Tabasko Pit odšunjao kroz zadnja vrata...

Da li će nož u njegovoj ruci biti dovoljan da se razračuna sa tim sedokosim ubicom koji je pokazao da je izuzetno vešt u svim načinima borbe golim rukama?

Jer, ako ni on ne uspe, Džuison će biti na redu. A taj mu se posao nije dopadao, bez obzira na čitav arsenal oružja kojim je u čitavoj ekipi jedino on raspolagao.

Dvadeset minuta. Prokletstvo, šta se tamo događa? Zar je moguće da...

Ogromno telo Tabasko Pita, nesigurno se ljuljajući na nogama, pojavi se na vratima i on dobaci pogled Džuisonu, da bi se odmah povukao natrag.

Bacivši pogled unaokolo, Džuison se lagano uspravi i dohvati svoju flašu sa stola. Usne su mu bile raširene u zadovoljan osmeh.

Jedan problem manje, do đavola! I ovaj Tabasko je opasan, ali ni izbliza u istoj klasi sa Anelijem... odnosno čovekom koji se prerušio u Anelija, jer je papirić u njegovom džepu tvrdio da je Džimi Aneli ubijen čitava dva meseca ranije u Tihuani...

Ako bude potrebno, on može i golim rukama ukloniti Tabaska, jedinog preostalog čoveka koji je stvorio sve te probleme u ovom prokletom logoru.

Uskoro, gazda će stići i počeće pripreme za novu akciju. Do đavola, dotle će sve doći na svoje mesto...

Oslonjen o zid, Tabasko je teško disao. Džuisonu odmah padoše u oči duge brazgotine na njegovom obrazu.

— Aneli?

— A-ha! — odmahnu plavokosi glavom. — Ona prokleta japanska mačka... nisu joj se dopale neke stvari koje sam izvodio sa njom.

— Ti si se zbog toga toliko zadržao?

— Prokletstvo, zašto da ne? Nikada nisi vodio ljubav na

krevetu na kojem si pre toga nekoga ubio?

— Nisam — isceri se Džuison. — Uzbudljivo, a? Je li bilo teško?

— Nimalo. Taj sedokosi kućkin sin toliko se zaneo jašući na maloj da sam mu prišao i mirno zario nož u srce pre nego što je shvatio da nešto nije u redu. Smešno, zar ne, da tako glupo umre jedan Džimi Aneli?

— Nije on bio Aneli — tiho reče Džuison.

— Šta!?

— Maločas sam dobio telegram od Ledberija. Džimi Aneli ubijen je odavno, dole u Meksiku. Sasvim sigurno.

— Prokletstvo, onda je taj ukočeni dripac nešto zabrljao. Bio sam prisutan kada mu je on lično uzeo otiske prstiju!

— Ne znam — sleže Džuison ramenima. — Ova soba?

— Uh! — Tabasko iznenada zastade i lupi se šakom po čelu. — Pa da!

— Šta je sad?

— Setio sam se nečega, boga mu! U trenutku kada je trebalo da dam otiske, Aneli... ili kako se već zove, izazvao je gužvu. Mene je nokautirao, a Ledberija oborio sa stolice gurajući pisači sto. Hmm... imao je dovoljno vremena da

na onaj prokleti karton otisne Anelijeve otiske umesto svojih. Nije teško: ja sam znam nekoliko načina da se to izvede...

— Lukavo — isceri se Džuison. — Pitam se ko bi to mogao biti, do đavola?

— FBI?

— Ne budi glup, Pite. Nijedan njihov operativac nije u toj klasi...

— Onda ne znam, do đavola! Kome je u interesu da ometa naš mali posao.

— Nikad se ne zna. Ova ekipa izvela je nekoliko uspešnih akcija po čitavom svetu. Neko je možda odlučio da se osveti. Ili da nas spreči da izvedemo sledeći posao.

Vrteći glavom, Tabasko Pit odgurnu vrata sobe iz koje je pre nekoliko trenutaka izašao. Oslonjen na dovratnik, Džuison je pažljivo osmotrio svaki detalj u osvetljenoj prostoriji: otvoreni kofer sa ženskim sitnicama na podu, pocepanu mušku i žensku odeću, rastureni krevet sa jednom velikom mrljom krvi na sredini.

I krupno, nago telo čoveka koji je potbuške ležao kraj po stelje. Iz uske rane pod levom plećkom curio je tanak mlaz krvi koja se već zgrušavala.

— Gde je devojka, do đavola? — zamumla Džuison.

— Maločas je bila tu. Ah... zbrisala je kroz prozor, vidiš da je još otvoren...

— Moramo je naći, što pre.

— Zašto? Nema kud da pobegne, zar ne?

— Nema, ali... Nije važno.

Kleknuvši kraj opruženog tela, Džuison dotače vratne žile. Pod njegovim prstima koža je bila napeta i već hladna, pokret damara nije se osećao.

— Šta je? — nasmeja se Tabasko. — Ne veruješ u moj ručni rad?

— Verujem — Džuison podiže sa poda nož sa oštricom umrljanom krvlju i lagano se uspravi. — Dobar posao, Pite. Zaslužio si mali bonus.

— Šta sa njim? — Pit glavom pokaza telo na podu.

— Odnećemo ga do šume.

— Ti i ja?

— Ti i ja — uzdahnu Džuison hvatajući ukočeno telo za ramena. — Hjde, iskači kroz prozor da ga prihvatiš.

— Zbog čega se krijemo, do đavola?

— Objasniću ti kasnije. Hajde već jednom!

Slegnuvši ramenima, Pit bez napora preskoči niski prozor i prihvati telo sedokosog čoveka iz Džuisonovog naručja. Pet

minuta kasnije, teško dišući od napora, oni ga nemarno od baciše u gustiš.

— Ostaće ovde? — tiho upita Tabasko.

— Ukloniće ga, ne brini.

— Ko?

— I to ćeš doznati.

— Kada?

Vrteći glavom, Džuison zapali cigaretu, brišući znoj sa čela.

— To je ono što je Aneli otkrio. Pored nas, na ostrvu je još jedna ekipa, koja nas drži na oku.

— Da nešto ne zabrljamo, a? — nasmeja se Pit. — Momcima se to ne bi svidelo, Džuisone.

— Znam. Zato se oni i kriju, ali su spremni za intervenciju na najmanji znak neposlušnosti. Prema tome — nikome ni reči, inače... — pokret rukom ispod grla bio je veoma rečit, ali nije naročito impresionirao Pita.

Bacivši još po jedan pogled na telo upola skriveno u grmlju, oni se lagano vratiše prema osvetljenim zgradama logora.

Iz bezbednog zaklona jedna senka pratila ih je pogledom sve dok nisu nestali kroz osvetljena vrata kantine, a onda se bešumnim korakom približi

telu čija je seda kosa groteskno delovala na mračnoj pozadini gustog šiblja.

Nagnuvši se, devojka u crnoj odeći prošapta nekoliko japanskih reči u uho onoga koga je zvala imenom Leslie.

Da se našao u blizini Džuison bi svakako zinuo od iznenađenja. Ili od praznovernog straha...

Najpre se začu glasan uzdah kojim je čovek na zemlji ispunio svoja pluća vazduhom, a onda se naizgled mrtvi udo vi pomeriše.

Ispravljajući se u sedeći položaj Eldridž — Aneli otvorila oči i razvuče usne u bled osmeh.

— Dugo je trajalo — reče tiho — gotovo predugo...

— Sve je u redu? — upita zabrinuto devojka. Klečeći kraj njega, svojim toplim šakama masirala je još uvek leđnu kožu oko njegovog srca.

— Jeste, devojčice. Uostalom, jogi u Indiji sposobni su da u ovakvom stanju ostanu satima...

— Da, ali njih niko ne nosi po šumi i baca u grmlje — osmehnu se devojka. — Izgubio si mnogo krvi?

— Ne. Samo plitak zarez, koliko da se zavara Džuison.

Još koji trenutak i sve će biti u redu.

— Tvoja odeća je ovde.

— Znam.

Oprezno se uspravivši, sedokosi čovek nekoliko puta udahnu vazduh, a njegovo telo i udovi započеше niz skladnih pokreta čija je svrha bila da im povрати gipkost po izlasku iz transa bliskog stanju smrti.

Pet-šest minuta kasnije snažno telo muškarca bilo je potpuno spremno za nove napore. Osmehnuvši se devojci, on pokretom koji je imao gotovo ritualno značenje prihvati iz njenih ruku odeću od guste tamne svile i laganim pokretima je navuče na sebe.

Pripijena uz telo, svila je čak i u tami ocrtavala svaki mišić, omogućujući istovremeno neslućenu slobodu i gipkost pokreta. Sa mekim crnim espadrilama na nogama i širokim kožnim opasačem oko pojasa, on na trenutak zastade, držeći u rukama poslednji komad odeće.

— Ovo lice mi je dosadilo — reče. — Sumiko, pomози mi da skinem masku...

Smešeći se, devojka se podiže sa zemlje i baci na posao da uz pomoć rastvora iz jedne male metalne posude vrati nje govov kosi njenu prirodnu bo-

ju. Sa nekoliko hitrih poteza oštrim nožem širokog sečiva, on sam ukloni sede dlake upadljivih brkova, a onda opreznim, ali hitrim pokretima izbaci iz usta vešto oblikovane komade gume koji su sve do sada davali potpuno drukčije obrise njegovom licu.

— Zbogom, Džimi Aneli — reče on odbacivši komade gume u žbunje. — Počivaj u miru...

— Dobro došao, Lesli — osmehnu se devojka istežući se na prste da bi ga poljubila. — Ipak, ovako mi se najviše sviđaš, mada priznajem da su oni sedi brkovi i kosa delovali zaista impresivno.

— Od svega mi je bilo najteže da imitiram glas pokojnog Anelija — nasmeja se Lesli. — Srećom, to nije trajalo dugo. Milard je bio jedini koji ga je zaista poznavao. Konolija ne računam, umro je suviše brzo da bi me mogao ugroziti.

— Hoćeš li sada kapuljaču?

— Da. Noć je tek počela. Najpre ćemo naći dobro skrovište, a onda se vraćam u logor da se malo pozabavim sa Džuisonom i zaključanim prostorijama u komandi.

— Misliš li da on zna cilj sledećeg napada?

— Možda. Svejedno, ono što se možda nalazi skriveno reći će mi mnogo o načinu njihovog delovanja u dosadašnjim akcijama.

Dok je govorio preko glave je navlačio kapuljaču od crne svile koja je na sebi imala samo dva uska proreza za oči. Tako obučeno, njegovo telo slivalo se sa tamnom pozadinom grmlja. I devojka ga je jedva na zirala.

Iz njenih ruku on prihvati još nešto: dug, vitak predmet, sve do maločas zavijen u odeću od svile.

Prihvatajući korice levom, on desnom rukom, munjevitim pokretom isuka dugo, malo savijeno sečivo samurajskog mača, katana, užasnog oružja u rukama pravog majstora.

Ispod maske glas mu je zvučio prigušeno, ali se svaka reč savršeno jasno čula.

— Da vidimo, gospodo — izgovarao je tiho — kako ćete se ponašati kada shvatite da je pred vama jedan — nindža!

*

* *

Ako odete u Japan i pitate da li postoje ninđe, neće vam

se nasmejati. Japanci su veoma učtiv narod, ali će vas ipak začuđeno pogledati i reći da su ninđe nekada postojale, a da su sada samo legenda, obilato ukrašena preterivanjima, kao i sve priče starije od pet ili deset minuta.

Ako odete potom kod nekog od profesora japanske istorije i pitate ga za ninđe, i on će se vrlo ljubazno osmehnuti i upitati vas koliko vremena imate. Zašto? Zato jer priča o nindama može da potraje između pet i sto hiljada pet minuta...

Pripadnici kaste nisko postavljene na strogo odeljenoj lestvici japanskog srednjovekovnog društva... upravo stoga veoma pogodni da u prljavim ratnim igrama zamene plemene samuraje iz kaste buši koje je njihov kodeks sprečavao da u međusobnim obračunima koriste sredstva uobičajena svuda gde se pobeda mora postići po svaku cenu... škole za ninđe koje su obučavale u skladu tela i duha, u rukovanju svim vrstama oružja... upotrebi otrova, eksploziva, maskiranja... kretanju na suvu, vodi, po drveću, krovovima, podanu i po noći... teoriji igara koja je svakom učesniku u ob

računu unapred određivala moguću i verovatni izbor poteza...

Ima ljudi koji još uvek veruju da su nindže bili nadljudska bića, ali to nije tačno, reći će vam profesor. Oni jesu bili lukaviji, spretniji, brži i snažniji od prosečnog čoveka, ali...

Alli je istina u tome da su čak i u srednjem veku u Japanu ljudi o nindama znali veoma malo. Živog nindžu u akciji bilo je veoma teško videti. U stvari, obično nije preostajao niko ko bi mogao u detalje opisati šta se sve dogodilo posle nindžinog napada.

U redu, bilo je nindži koji su padali u borbi, dajući tako priliku njihovim protivnicima da detaljno ispituju njihovu odeću, opremu i čitav onaj mali arsenal smrtonosnog oružja koji su uvek imali uz sebe. Samo...

Uvek je bilo onih koji su, u želji za slavom ili bogatstvom, stavljali na sebe ono na što nisu imali pravo. Tako su i kostimi i oružje nindže često poslužili samo kao sredstvo za zastrašivanje, dok se iza njih krio čovek ni po čemu opasniji od prosečnog. Poneki ratnik smelo bi se suprotstavio pojavu u crnom kostimu sa mačem u ruci, i sam iznenađen lako-

ćom s kojom bi pobedio, šireći zatim priču da, ipak, te nindže nisu ništa naročito.

Godine su proticale, vremena se menjala. Rascepkane feuda lce srednjovekovnog Japana silom je ujedinila snažna centralna vlast u carskom gradu Kijotu. Nestankom malih privatnih armija nestalo je i potrebe za nindžama i oni su lagano silazili sa scene zbivanja, u zaborav.

Srećom, drevna veština nindžucua, koja je u sebi objedinila borilačke veštine Dalekog istoka, životnu filozofiju kineskih mudraca i nenadmašno vladanje sopstvenim telom idijskih jogija, nije nestala. Širom Japana škole nindžucua radile su tiho i sistematski, svake godine eliminišući stotine i hiljade kandidata da bi posle pet ili deset godina učenja stvorile jednog nindžu.

Dovoljno za početak?

Nije, sigurno, jer treba odgovoriti na pitanje kako je jedan čovek sa Zapada postao nindža i time u sebi sjedinio sve prednosti dveju kultura, dveju tradicija i dveju veština borenja, veština koje su uvek bile omiljene u ljudskom rodu.

O tome bi, sem Leslija, nešto više mogli reći samo Su-

miko i Tabasko Pit, njegovi je dini prijatelji i pratoci u nemilosrdnoj borbi protiv organizovanog zločina kojoj se ni nnda posvetio čim se vratio u Ameriku.

Mogli bi... ali bi i jedno i drugo pre umrlo nego što bi odalo takvu tajnu ...

Istina, nekoliko ljudi još ove iste noći otkriće koliko je ninda opasan i nemilosrdan protivnik, ali...

Ali niko od njih neće moći o tome ništa da ispriča. Kao i obično...

Sličan pokretnim senkama koje na tle bacaju grane zanjihane vetrom i obasjane mesečinom, ninda se probijao kroz tropsko rastinje nepogrešivo se držeći pravca koji ga je vodio cilju.

Od svih činilaca koji su u ovom trenutku delovali na ostrvu, najmanje je znao o tajnoj kontrolnoj ekipi koja je nadzirala Džuisona i njegove ljude. Iskustvo nindi i elementarni zdrav razum zahtevali su da se ta nepoznanica eliminiše iz obračuna koji će uslediti uskoro, kada na ostrvo stignu oni u čijim su rukama Džuison i plaćenici samo poslušno oruđe.

Položaj njihovog tajnog skrovišta bio mu je poznat. U ta-

mi njegove noge prve osetiše kako se tle pokriveno rastinjem lagano diže, gradeći jedva vidljivu humku u najgušćem delu šume.

Pod tim očigledno veštački načinjenim uzvišenjem skrivale su se prostorije iz kojih su, za hvaljujući elektronicima, Hauzer i njegovi ljudi nadzirali pokrete u logoru i njegovoj bliskoj okolini. Onaj koji je projektovao mrežu uređaja za prisluškivanje i osmatranje načinio je razumljivu grešku, ne očekujući da u jednom trenutku i sam kontrolni centar može biti napadnut. Sem minijature TV kamere, koja je kontrolisala neposrednu okolinu skrivenog ulaza pod uzvišenjem, druge zaštite nije bilo.

Pa čak ni kod sledećeg ranjivog mesta, otvora za ventilaciju skrivenog u šipragu na vrhu uzvišice. Istina, nikome ne bi ni palo na pamet da nešto traži u gustom rastinju, a naročito kada i ne sanja da pod humkom ima nečeg drugog sem zemlje i kamenja.

Služeći se oštrim nožem širokog sečiva, onim istim kojim je sa svog lica uklonio brkove koji su činili deo Anelijeve maske, ninda se strpljivo probijao kroz gustiš, pazeći da ne načini nijedan nepotreban šum.

Otvor prečnika dve stope bio je zaštićen samo gustom žičanom mrežom kroz koju je iz unutrašnjosti podzemne prosto-rije dopirao zadah ustajalog va-zduha i neopranih ljudskih te-la.

Sklopivši oči, ninda pokušava sebi da dočara mogući izgled instalacije za provetravanje, ali mu je za kompletnu sliku nedostajalo suviše detalja.

Pred oštrim sečivom brzo je popuštala i debela čelična žica mreže i trenutak kasnije ninda ukloni prvu prepreku sa svoje putanje. Držeći se rukama za ivicu otvora, on spusti čitav gornji deo tela u mračnu unutrašnjost cevi za ventilaciju.

I ono malo svetlosti koje je pored njegovog tela prodiralo sa noćnog neba bilo je dovoljno njegovim osetljivim očima da vidi kako cev sleđi zaobljene brežuljka, spuštajući se prema podzemnim prostorijama u njegovoj dubini. Njen presek nije se smanjivao, što je značilo da može pokušati da kroz nju dospe do nekog od unutrašnjih otvora.

Držeći mač u koricama u ruci, da ga njegovo lupkanje o lim ne bi odalo, ninda se kao zmija uvuče u mračnu cev sa glavom naniže.

Petnaestak stopa dalje, cev se račvala, još uvek istog prečnika. Malo razmislivši, on se odluči da krene ulevo, granom koja se nešto strmiije spuštala od druge.

Ta odluka je nekoliko sekundi kasnije bila nagrađena tihim škripanjem u času kada su ispruženi prsti njegove ruke dotakli novu žičanu mrežu pred njim. Bešumno se približivši, ninda pažljivo oslušnu.

Ničije disanje nije narušavalo mir prostorije pod njim. Izvukavši ponovo nož, ninda hitrim pokretima otvori sebi prolaz kroz mrežu, a onda izvede podvig dostojan cirkuskog »čoveka od gume« okrenuvši se u uskom prostoru tako da siđe nogama naniže, pridržavajući se samo prstima ruku za neravne ivice otvora.

Njegova stopala dotakoše neuredno naslagane kartonske kutije u kojima su se svakako nalazili suvi obroci za Hauzerovu ekipu. To je bilo loše; u potpunom mraku čak ni njegove oči nisu uspevale da pronađu sigurno mesto za silazak do poda.

Ne menjajući položaj, on kroz stisnute zube ispusti tih, ali prodoran zvižduk, sličan krikuslelpog miša. Jednom, drugi, treći put...

Njegov mozak bio je obučen da čini ono što slepi miš postiže instinktivno: analizirajući jedva čujne zvučne talase odbijene od prepreka u mračnoj prostoriji, on se zanjha u vazduhu i otvori prste.

Oba stopala potpuno sigurno dotakoše betonski pod između dveju gomila kutija i sanduka. Ispravljajući se, ninda još jednom oslušnu.

Klizeći po zidu, njegovi prsti napipaše čelična vrata i on oprezno pritisnu kvaku. Zaključa na, naravno.

Komad tanke žice izvučen iz tajne pregrade ispod opasača pod njegovim veštim prstima brzo je dobio potreban oblik. Pokušao je jednom, malo ispravio žicu i onda je tiho okrenuo u bravi.

Odškrinuo je vrata samo toliko da između njih i dovratka prodre tračak svetlosti ne mnogo širi od vlasi kose. Izoštrena čula rekoše mu da je uski i kratki hodnik betonskih zidova potpuno prazan, iako su sa dve strane dolazili različiti šumovi koji su svedočili da su u blizini ljudi.

Ljudi koji spavaju na jednoj strani; na drugoj, opet, glasovi su se čuli tek u razmaku od minut ili dva, izgovarajući kratke reči kao kada... da,

kao kada sede oko stola zauzeti kartanjem.

Ispod crne maske lice ninde otvrdnu. Ne sme učiniti pogrešku razmišljanjem o načinu kako da se, bar nekima od njih, poštedi život. Rizik takvog postupka bio bi nerazumno veliki, jer nijedan od Hauzerovih ljudi neće oklevati da puca čim ga ugleda. Prema tome...

Prema tome, oni moraju umreti. Svi.

Čelična vrata su škripala, oduzimajući mu gotovo pun minut dok ih je opreznim pokretom otvarao da bi provukao viško telo u hodnik, ali je to ipak postigao bez ijednog suvišnog šuma.

Na vrhovima prstiju, sa nožem u ruci, on skrete levo, prema vratima iza kojih su dopirali, za njegove uši, glasni šumovi trojice uspavanih ljudi.

Tri u spavaonici... dakle još svega četvorica u kontrolnom centru, okupljeni oko stola za kartanje. Vrlo dobro...

Zatvarajući za sobom vrata spavaonice, ninda oslušnu disanje ljudi, prigušeno zujanjem uređaja za provetravanje, a onda potraži prekidač na zidu i pritisnu ga.

Nisku prostoriju betonskog svoda i zidova preplavi zaslepljujuća svetlost. Trepćući, je-

dan čovek se trže iz sna i razrogači oči od iznenađenja.

— Ko...?

U dva duga skoka ninda se stvori kraj njegove postelje, is pružajući ruku sa nožem. Njegov vrh glatko se zari u vrat, odrezavši na svom putu tri prsta sa šaka koje su se podigle da zaštite izloženo grlo. Iz presečenog dušnika, šumno isteče vazduh pomešan sa krvlju.

Boreći se za vazduh poslednjim atomima snage, čovek za dobova nogama po postelji i taj šum, zajedno sa glasnim krkljanjem prenu iz sna preostalu dvojicu.

Onaj koji je ležao u samom uglu prostorije, reagovao je zbilja munjevito. Izvijajući snažno telo pod pokrivačem, on posegnu za velikim pištoljem u futroli okačenoj nad njegovom glavom.

Okrvavljeni nož izlete iz šake ninde i zari se gotovo do drške pravo u srce pod zategnutim mišićima. Čitavo telo žrtve strese se kao od udara električne struje, a onda napeti mišići naglo popustiše i već mrtvo telo pade natrag na postelju. Poslednjim, već nesvesnim pokretom, šake se sklopiše oko predmeta koji mu je zadao smrt.

Poluokret, kojim je zamahnuo da bi izbacio nož, ninda dovrši grabeći desnom šakom dršku katana, dugog samurajskog mača za svojiim pojasom. Svetloplava oštrica hladno bljesnu na svetlosti, sa siktanjem režući vazduh na svom putu. Strahovit udarac odozgo naniže ukoso preseče vrat trećeg čoveka koji je upravo otvarao usta da krikne.

Glatko odsečena glava otkotrlja se pod susednu praznu postelju, ali obezglavljeno telo ostade ukočeno u sedećem položaju, dok je iz presečene arterije, kao iz vodoskoka šikljala krv.

Preskačući baru tople tečnosti na podu, ninda ode po svoj nož, napeto osluškujući.

Tri čoveka umrla su tako brzo i tiho da to nije moglo privući pažnju preostalih. Vrativši se do izlaza, ninda oprezno pomoli glavu pod kapuljačom u hodnik.

Monotoni glasovi kartaša i dalje su dopirali iz susedne prostorije. Osluškujući ih, čovek u odeći od crne svile bešumno pređe rastojanje do njih.

Jedan... drugi...

Treći glas.

Šta je sa četvrtim?

Odgovor na to pitanje stigao je brže nego što je ninda oče-

kivao. U dubini hodnika zaškri paše jedna vrata i na njima se pojavi krupan čovek u crnoj uniformi, zakopčavajući futrolu sa pištoljem oko pojasa.

Ninđa ostade na mestu, prebacujući samo hitrim pokretom mač iz desne ruke u levu. Oslobođeni prsti nestadoše u jednoj od tajnih pregrada pod opasačem.

Čovek u crnoj uniformi krajičkom oka opazi taj pokret i ukoči se u mestu, podižući pogled prema tom iznenadnom protivniku. Iznenadenje u njegovom pogledu trajalo je samo kratki delić sekunde; glasno kriknuvši, on zgrabi dršku pištolja i istrže ga iz futrole pokretom koji je pokazivao izuzetnu brzinu i prisustvo duha.

Okrugli crni otvor cevi gledao je pravo u ninđu. Jedan pokret prsta i automatsko oružje izručio je svoj smrtonosni teret u njegove grudi, trbuha, glavu...

*
* *

Jedva приметni pokret desnog lakta ninđe; između njegovih prstiju izlete nešto blis-

tavo, sikući u vazduhu kao razljućena zmija.

Pogođen tačno između očiju, krupni čovek se zaklati na nogama, gubeći ravnotežu. Prst na obaraču pištolja se zgrči, ali je cev sada gledala naviše, u betonski svod nad njegovom glavom.

U nevelikom prostoru ograničenom samo betonom, rafal iz pištolja podsećao je na zaglušnu grmljavinu, ali nije trajao dugo. Obavijen oblakom plavog barutnog dima, čovek u crnoj uniformi sruči se na pod, bezuspešno pokušavajući da ukočenim prstima leve ruke iščupa predmet koji ga je ubio.

Šuriken, strašno oružje ninđi, ima oblik zvezde iskovane od čelika na način koji je još davno zaboravljen. Njeni kraci oštiji su od brijaća i predstavljaju užasno oruđe smrti u borbi izbliza; dvostruko užasnije, međutim, kada napuste ruku ninđe i nepogrešivo se zarije u svoj cilj na ponekad fantastičnim rastojanjima...

Krik i pucnji u hodniku morali su prekinuti kartanje trojice Hauzerovih ljudi i oni su sada već možda bili na nogama, grabeci svoje oružje. Upozoren čovek mnogo puta je opasniji od iznenađenog; sem toga, ovde je imao posla sa profesijom.

onalcima otvrdlim u mnogim sličnim obračunima.

Nije smeo izgubiti ni delić sekunde. Uostalom, tajna uspeha nindži uvek se jednim delom sastojala u fantastično brzom donošenju odluka i njihovom realizovanju u tempu koji protivnici jednostavno nisu uspevali da slede. Dobri šahisti znaju moć iznuđenih poteza; suparnik koji nema vremena da razmišlja o situaciji u kojoj se našao već je upola pobeden...

Odbacivši se jednom nogom o betonski zid iza svojih leđa, nindža isprazni ogromnu energiju svog skoka bukvalno raznevši drvena vrata pred sobom. Deo energije pretvorio se u glasan, prodoran krik od kojeg se krv ledila u žilama.

Kotrljajući se po betonskom podu, nindža jednim kratkim pogledom uspe da registruje položaj sve trojice protivnika. Mnogo pre nego što je bilo koji od njih shvatio šta se dogodilo sa vratima i kakvo se to biće u crnoj odeći kotrlja po podu prostorije u kojoj su do maločas mirno sedeli...

Upola podignut sa svoje sto lice, jedan od njih još je držao karte u levoj ruci, ali mu je desna ležala na dršci pištolja u futroli. Drugi je svoje oruž-

je već imao u ruci, ali se njegova cev neodlučno njihala između vrata i tog crnog bezobličnog klupka na podu.

Treći je upravo završavao dugi skok koji ga je doveo do automatske puške okačene o zid. Preko ramena je gledao prema vratima, a njegovo glatko obrijano lice pod kratkom, svetlom kosom bilo je izobličeno od straha.

Kao makaze, noge nindže sklopiše se oko članka onoga koji je već imao pištolj u ruci. Do vršavajući svoj pokret, oslojjen na lakat, on naglo skupi noge izbacujući protivnika iz ravnoteže, tako da je sa treskom pao preko stola, slomivši ga svojom težinom.

Uspravljavajući se na levo koleno, nindža ispruži ruku sa mačem i načini kratak, horizontalan pokret.

Glasan vrisak užasa označio je trenutak kada je oštro sečivo odvojilo od podlaktice šaku čiji su prsti stezali dršku izvučenog oružja. Buljeći u patrljak svoje ruke, čovek iznenađeno shvati da to još nije sve.

Prekasno. Dugim parajućim potezom vrh katana otvori mu utrobu i zaustavi se na trenutak u srcu zadajući brzu smrt.

Ninđa skoči na noge i zakorači napred, lako i gipko, kao da pleše.

Sa mesta gde se sručio na pod, među ostacima stola, oboreni čovek zamahnu nogom prema njegovom trbuhu, ali vitka prilika pod crnom kapuljačom izvi se i izbeže taj neefikasni udarac. Odbacujući se od beton skog poda, ninđa svom težinom obema nogama pade na grudni koš protivnika.

Potmuo prasak, kao kada se lomi suvo drvo. Odskočivši u stranu, ninđa se sa okrvavljenim mačem u ruci zagleda u poslednjeg protivnika.

Četvrtasto lice, sada izobličeno maskom u kojoj se mešaju strah i odlučnost; široka ramena u elegantnoj crnoj uniformi sa srebrnim oznakama na kraćni košulje.

I puška čija cev gleda pravo u njega.

— Ne prilazi — reče promuklim glasom plavokosi, vrteći glavom da ukloni znoj koji mu se sa čela slivao u oči. — I najbolje će biti da baciš taj prokleti mač iz ruke!

Pod svojom maskom ninđa se lako osmehnu. Kao i sve ubice odgajene u kultu vatrenog oružja, i ovaj pred njim ubeđen je da su svi aduti u njegovoj ruci.

To nije loše, naravno. Samo uverenost često rađa hvalisanje, a čovek koji se hvališe ponekad kaže i ono što ne bi smeo.

— Baci! — ponovi čovek u crnoj uniformi snažnijim glasom. — Baci ili pucam!

Slegnuvši ramenima, ninđa odbaci mač u stranu. Zarivši se vrhom u slomljenu dasku stola, plemenito oružje ostade da podrhtava na svom mestu.

— Tako — reče plavokosi sa vidnim olakšanjem u glasu. — A sada skini i tu kapuljaču sa glave... hoću da vidim s kim imam posla!

U glasu ispod guste crne svi le nije bilo nikakvih osećanja.

— Razmisli da li to odista želiš — reče ninđa. — Svako ko vidi moje lice mora umreti.

— Je li? — isceri se njegov protivnik. — Pa dobro, prijatelju, neka tako i bude. Skini!

Sporim, odmerenim pokretom, ninđa smače kapuljaču sa glave i zadenu je za opasač.

Njegov protivnik proučavao je suženim očima glatko preplanulo lice sa kratkom crnom kosom i tamnoplavim, gotovo ljubičastim očima.

— Ko si ti? Nikada te ranije nisam ovde video. Kako si dospao na ostrvo?

— Moje ti ime ništa neće reći — sleže Lesli ramenima. — A što se dolaska tiče, doveli su me kao i sve ostale, golog i drogiranog. Helikopterom, pretpostavljam.

— Lažeš! Moj posao je između ostalog, da upoznam svako novo lice na ostrvu; ti među njima nisi bio.

— Možda nisam ovako izgledao kada sam stigao — osmehnu se ninda.

— Blef! — isceri se čovek sa puškom. — Ali svejedno... ima načina da se i takvi kao što si ti nateraju da progovore. Kojim si poslom ovamo stigao? Ko te šalje? I kakav je to glupi kostim i mač, do đavola?

— Nikada nisi čuo za ninde?

— Ninde? Prokletstvo, pa oni...

— Oni još postoje. Kao što vidiš.

Plavokosi je s nevericom vrteo glavom, ali mu se u očima videlo da će za koji trenutak biti prinuđen da prihvati istinu.

— Ninda, dakle — reče pro muklo. — Ko bi to rekao, prokletstvo... U redu... nindo. Ko te je poslao ovamo?

— Rekao sam ti: doveli su me kao i ostale.

— A taj kostim? Mač? Nemoj mi reći da si ih našao na ostrvu!

— Ne. Oni su stigli za mnom.

— Šaljivdžija, a? — blede plave oči postadoše za nijansu hladnije. — Vrlo dobro, vrlo dobro...

Lesli je i dalje nepomično stajao, potpuno mirnog lica, znajući da tipove slične onom koji ga drži na nišanu najviše pogađa kada shvate da nisu uspeali da zaplaše protivnika.

Čak ni automatskom puškom uperenom u njegov trbuh...

»Meni se ne žuri«, mislio je. »Mogao sam te ubiti još pre pet minuta, prijatelju. Mogu te ubiti i sada, uostalom, ali je još rano za to. Čekam da vidim hoćeš li mi odati još ponešto što bih želeo da doznam... a pre svega kada — i kako — tvoje gazde stižu na ostrvo. Oni me zanimaju mnogo više nego tvoj bedni život...«

Nešto od prezira s kojim je razmišljao o čoveku pred sobom svakako se pokazalo i u očima ninde, jer plavokosi iznenada stisnu zube i malo podiže cev puške.

— Ali ne — reče, šireći usne u hladan osmeh — bila bi to suviše laka smrt za tebe. A i šefovima se ne bi dopala. Pretpostavljam da će se nekoliko

dana zabavljati izvlačeći informacije iz tebe.

— Ne verujem da ćeš uspeti da me zadržiš u svojoj vlasti dok oni stignu — sleže ramenima ninda. — Video si šta sam sve u stanju da učinim. Dovoljna je mala neopreznost sa tvoje strane i ti ćeš umrežiti!

— Ne brini za mene — isce ri se plavokosi. — Uostalom, oni... Prokletstvo, lukav si! Malo je nedostajalo da se izlanjem o trenutku njihovog dolaska!

— Ako misliš da sam sigurno u tvojim rukama, zašto taj podatak kriješ od mene?

— Za svaki slučaj. Međutim, dao si mi jednu ideju: pre nego što oni stignu mogao bih se malo poigrati sa tobom i izvući sve što znaš. Šefovima bi se to dopalo, znaš...

— Pokušaj...

— I hoću. Za početak, skini sa sebe taj smešni kostim, ortak, da vidim da li pod njim kriješ još neko oružje. Počni od opasača, ali vrlo, polako i oprezno, ne zaboravljajući da je metak mnogo brži... čak i od jednog ninde.

— Siguran si u to? — osmehnu se Lesli. Prsti njegovih ruku zastadoše na kopči opasača.

— Siguran — klimnu plavokosi glavom. — Hajde... prvo opasač...

Telefon postavljen vertikalno na kontrolnoj tabli načičkanom zvučnicima i malim TV ekranima koji su pokazivali okolinu logora iznenada zazvoni.

— Pomeri se! — naredi plavokosi pokazujući puškom pravac. — Još malo... tako!

Neprestano držeći nindu na oku, on pređe prostoriju i osloni se leđima o tablu. Držeći pušku samo jednom rukom, on smače slušalicu i prinese je uhu.

— Hauzer — reče. — Šta je bilo, Džuisone?

Na svom mestu, ninda napreže sluh. Glas iz slušalice nije se čuo baš najbolje, ali je ipak uspeo da uhvati nekoliko reči.

— Ne, nisam uhvatio devojku, do đavola! — skresa Hauzer u mikrofoni. — Šta misliš da ja...

— Hauzere! — dopre iz slušalice. — Nemaš mnogo... večeras... sve mora biti u...«

— Da, znam da će stići večeras — isceri se Hauzer. — Do tle ću za njih imati jedan lep mali poklon...

Neopaženo savijajući kolena, ninda je lagano akumulirao svu energiju svog moćnog tela u

mišiće nogu, ispunjavajući pluća vazduhom.

Kao dve snažne opruge, noge se naglo opružiše, odbacujuć i telo ninđe u dugom luku prema njegovom cilju.

Iznenaden, Hauzer zatrepeta, na delić sekunde zaboravljajući pušku pod svojom rukom. Slušalica mu ispade iz ruke, klataći se na svom elastičnom kablju.

U sledećem deliću sekunde cev puške poče da riga dim i olovo, ali je sve to za Hauzera došlo prekasno. Raširene ruke ninđe sklopiše se oko njegovog vrata; energija skoka obojicu odnese na pod, ali u položaju koji je ninda predvideo; Hauzer s licem prema podu, on nad njim.

Njegovi prsti stezali su tanku čeličnu žicu izvučenu iz opasača za vreme Hauzerovog telefonskog razgovora. Kratak, brutalan trzaj zateže žicu oko vrata protivnika, a onda nagli pokret naviše, savršeno koordiniran sa naponom u mišićima nogu koji podigoše telo ninđe sa poda.

Pritiskujući jednom nogom telo koje se još refleksno trzalo, zalivajući sve oko sebe debelim mlazevima krvi, ninda dohvati slušalicu telefona.

— Hauzere! Šta se to, do đavola, događa? — urlao je Džuison na drugoj strani.

— Šta bi, hteo da se događa — reče ninda u savršenoj imitaciji Hauzerovog hladnog odsečenog glasa. — Sve je u redu, čoveče. Zbog čega te hvata panika?

— O tome upravo i govorim, Hauzere! Ledberi mi je malčas javio da oni stižu večeras u šest. Dotle moramo sve srediti i naći tu prokletu japansku drolju koja nam je izmakla.

— U redu. Pa šta?

— Kako pa šta? Mrdni malo zadnjicu i pošalji svoje ljude u poteru za njom!

— Ne.

— Šta?!

— Rekao sam »ne«, do đavola! — po osmehu na licu ninđe videlo se da ga ovaj razgovor zabavlja. — Moji ljudi neće lutati po ostrvu i rizikovati da ih neko vidi, dok se tvoje lenštine izležavaju!

— To je tvoja poslednja reč?

— Poslednja! I nemoj me više zvati, do đavola, je li jasno?

Prekinuvši pljusak psovki iz slušalice, ninda je vrati na nje no mesto, prelazeći pogledom po nevelikoj prostoriji.

Biće potrebno sat ili dva da pretraži podzemni kompleks, iako je ozbiljno sumnjao da će

u njemu naći nešto što bi mu pomoglo da identifikuje tajanstvene šefove plaćeničke vojske koji su skupo prodavali svoje usluge zainteresovanim pojedincima ili političkim partijama.

Obračuni sa protivnicima, državni udari, teroristički napadi koji će poslužiti kao izgovor za davanje vanrednih ovlašćenja onome ko je na vlasti, sve to više nisu poslovi za amatere. Usluge plaćeničkih ekipa nisu bile jeftine, ali u poređenju sa koristima koje se stiču kada njihove akcije jednom budu izvršene te sume bile su doslovno smešne.

O tome je ninda razmišljao, pažljivo pregledajući svaku haranju po stolovima kontrolnog centra. Ekiye kao što je ova tajno se obučavaju na nekoliko mesta u svetu, uvek spremne da ponude svoje usluge, bilo u svojoj, bilo u uniformi onoga ko najbolje plati. Industrija nasilja zasipala je svet svojim krvavim proizvodima, ne vodeći računa o tome što u svakoj pucnjavi obično najviše stradaju oni koji su potpuno nevini posmatrači...

Ali ne zadugo...

Osmehujući se, ninda prene se pogled na jedan od ekrana. Pokazivao je jednom već viđenu sliku: Džuison deli oružje

svojim plaćenicima i pokazuje im pravac kojim moraju krenuti u poteru.

— Ako i ovoga puta ostanete sami u logoru, mister Džuison — reče on tiho, za sebe — onda vam svakako moram doći u posetu...

*
* *

U grupama po trojica, Džuisonovi ljudi nestadoše u šipragu, sa puškama zabačenim na ramena. Njihova lica govorila su kako veruju da će i ovo biti lak posao. Sasvim razumljivo, s obzirom da su išli u potragu za običnom, nenaoružanom devojkom koja potpuno sama luta po divljini.

Ipak, ninda je bio spreman da se kladi kako sada puške koje im je Džuison podelio nisu bezopasne kao one prethodnog dana, bez obzira na činjenicu da on sada veruje kako na ostrvu više nema nikoga ko bi mu mogao zasmetati. Videlo se to po novim uniformama ljudi, novoj obući, njihovim spakovanim rancima uredno porađanim ispred kantine.

Džuisonova ekipa, ukratko, bila je spremna za pokret, oče kujući dolazak svojih tajanstve

nih šefova. Može se dogoditi da krenu još ove noći, jer neće biti potrebno mnogo vremena da se Džuisonu objasni zadatak. Najzad, on više neće biti jedini na čelu grupe; neko drugi, neki oficir ranga Ledberija, već upoznat sa svim potrebnim detaljima, zauzeće njegovo mesto, prepuštajući Džuisonu položaj dobrog, iskusnog narednika koji predstavlja onu tako potrebnu sponu između onoga ko izdaje naređenja i ljudi koji ih izvršavaju.

Pred nizom ekrana, ninda sa čeka da jedna od trojki prođe pored skrovišta Sumiko, iako je bio uveren da je kamuflaža u krošnji drveta, koje je sam odabrao, potpuno bezbedna. Sem toga, skrovište je bilo na samoj ivici šume, stotinak jardi od logara; pažnja tragača još je daleko od onog vrhunca koji će dostići kada se malo udalje i stignu do mesta koje bi, po logici, moglo poslužiti devojci da se sakrije.

Svi ljudi su učestvovali u poteri, što je značilo da će Džuison ostati sam u logoru sa dežurnim radio-telegrafistom.

Na svom omiljenom mestu. U kantini, sa flašom ruma i nizom noževa pri ruci...

Vrativši se u hodnik, ninda potraži skriveni izlaz iz podze

mnih prostorija, diveći se inge-nioznosti s kojom je to mesto bilo uređeno. Kratke metalne stepenice završavale su se poklopcem od drveta, zakamufli-ranim slojem zemlje i trave, a sam otvor se nalazio među ko-renjem tri drveta koja su rasla jedno uz drugo, okružena gus-tim žbunjem.

Neko je mogao stajati na poklopcu, a da mu ni na pamet ne padne šta se nalazi pod njego-vim nogama. S druge strane, svih osam ljudi iz kontrolne ekipe mogli su iskočiti za manje od dva minuta, proverivši najpre na svojim ekranima ima-li koga u blizini.

Ne skrivajući se, ninda izađe iz žbunja i prodorno zviznu, okrenut tako da se zvuk najbolje prenosi u pravcu mesta gde se skrivala Sumiko.

Pet-šest minuta kasnije de-vojka oprezno izviri iza sused-nog drveta i on joj rukom da-de znak da može da mu priđe.

— Našao sam ti bolje skro-vište, devojčice — reče.

— Gde?

— Uđi ovde, ali oprezno. Otvor koji se spušta naniže sada je bez poklopca. Navuci ga kada se spustiš. U redu?

— A ti?

— Ja idem u posetu našem prijatelju Džuisonu.

— Šta se dogodilo sa ljudima odavde, Les?

— Mrtvi su.

Ona klimnu glavom. Volela je ovoga čoveka godinama, godinama, uz Pita, bila njegov jedini pomoćnik u borbi protiv organizovanog zločina. Delom japanske krvi, posedovala je životnu filozofiju koja je poučavala da se na jedan udarac mača odgovara sa dva, na napad još strašnijim protivnapadom. I sama majstor borilačkih veština, nije se ustručavala da prolije krv u trenutku kada drugog izlaza nije bilo...

— Ubićeš i Džuisona?

— Ne. Još ne. Ako njegovi šefovi osećaju da nešto nije u redu, neće doći na ostrvo.

— Zašto onda ideš?

— Da ga malo zaplašim i pokušam još nešto da doznam o načinu na koji će šefovi doći i njegova ekipa otići sa ostrva. Ne zaboravi da se na kraju i mi moramo ukloniti odavde.

— Šta ako mu Džuison javi da si ti tu i oni ne dođu?

— Neće moći. Unišću njihov radio-uređaj. Sem toga, Džuison nije budala. Zna šta bi za njega značilo ako digne uzbunu samo zato što se na ostrvu nalazi jedan jedini protivnik. Ne, on će oprezno čutati i pustiti da i šefovi ulete u

stupicu, računajući da tako ima više izgleda da se sam izvuce.

— Pit?

— U datom trenutku on će se izdvojiti. Moraš pratiti njegov kretanje na ekranima koji se nalaze dole, u kontrolnom centru. Kada ga ugledaš, izadi, uvedi ga ovamo i čekajte moj znak. U redu?

— U redu — ona usnama do tače njegov obraz, protežući se na prste. — Ne nosiš kapuljaču. Zašto?

— Odmah ću je staviti. Jedan čovek dole želeo je da vidi moje lice, pa sam mu ispunio želju.

Načinivši luk oko logora, nnda sa bočne strane priđe komandi, čuvajući se da ga Džuison ne opazi kroz prozor kantine. Kao i prvi put kada je ovde ulazio, on odgurnu jedna, pa druga vrata, iako sada nije bilo posebnog razloga za žurbu.

Mladić obrijane glave nije ni čuo njegov ulazak. Oslonjen sa oba lakta na sto, cupkao je nogom slušajući muziku koju je emitovala neka od radio-stanica na Floridi. Njegova puška visila je o zidu, ali je, svako zbog udobnosti, skinuo futrolu sa teškim pištoljem i os-

tavio je na stolu, u blizini svo je desne ruke.

Razvlačeći usne pod maskom u hladan osmeh, ninda tiho izvuče katana iz korica.

Mladićeva leđa se ukočiše kad oseti na svom vratu lede-nohladnu oštricu, ali prsti nje gove desne ruke počеше da se šunjaju prema pištolju.

— Ni pokreta! — reče tiho ninda. — Ni pokreta, inače si gotov! Gde je knjiga šifara?

— Kod... kod Džuisona... on...

— Zar ovde negde ne postoji kopija? U kasi?

— N... ne znam...

— Kada ti stiže smena?

— Nema smene... svi su u šumi...

— Džuison?

— U kantini, valjda... obično je u kantini... on...

— U redu. Kada je stiglo obaveštenje da gazde dolaze?

— Pre... pre sat i po...

— Hoće li se oni još javljati?

— Ne znam... ne verujem. Nema razloga za to...

Vrh katana malo uđe u meku kožu vrata.

— Siguran si da me ne lažeš, momak?

— Sigurno! — dahtao je čovek. — Časna reč... nema potrebe da zovu, oni...

— Jasno — tiho reče ninda. — A neće im vredeti ni ako budu zvali...

Kratak trzaj desne ruke i vrh mača prodre do mesta gde se kičma spaja sa lobanjom.

Krvi gotovo da i nije bilo, ali ninda ipak pažljivo obrisala svoj mač o odeću ubijenog, ostavljajući ga u stolici, sa glavom palom među ruke. Nekoliko trenutaka je razgledao uređa je oko sebe, a onda uz pomoć alata izvučenog iz fijeke stola ukloni poklopac sa njih i obavio nekoliko sitnih zahvata.

Kada je vratio poklopac na mesto, ništa nije ukazivalo na to da su skupoceni aparati sada samo gomila bezvrednog elektronskog krša.

Nije se skrivao dok je prelazio put do vrata kantine. Džuison ga sada sme videti, ako je u položaju da posmatra ovaj deo logora...

Džuison ga nije video. Kao i prošli put, sedeo je u otrcanoj fotelji sa flašom ruma pored sebe. U meti na suprotnom zidu, malo pored centra, nalazio se jedan od njegovih pažljivo izbalansiranih noževa za bacanje; ostali su bili poređani po stolu, tako da ih bez napora može dohvatiti.

— Zaista ne znaš, Džuisone?
Ne trudivši se da za sobom tiho zatvori vrata, ninda stupa u prljavu prostoriju.

— Ko je to? — promuklo upita Džuison ne okrećući se. — Haski?

— Nije Haski.

Zvuk glasa prigušenog gustom crnom svilom kao da je upozorio Džuisona da ne sme načiniti nikakav iznenadni pokret. Ili je jednostavno bio ukočen od iznenađenja...

Bilo kako bilo, njegove ogromne ruke ostadoše na svom mestu i samo se glava pomeri na ukočenom vratu.

— Prokletstvo! — šapnu promuklo Džuison. — Šta je to?

U očima Džuisona iznenađenje je lagano zamenila opreznost. I dalje potpuno nepokretan, proučavao je lik pod crnim kostimom.

— Ninda! — reče iznenada. — Boga mu... ninda!

— Tačno, Džuisone. Sada treba da pitaš ko me šalje i kako sam dospao na ostrvo. Hauzer je to već pitao, znaš.

— Hauzer? Onda...

— Da, Džuisone. Hauzer je mrtav. I svi njegovi ljudi. A uskoro ćeš i ti umreti.

Ogromna glava u neverici se pomerala s jedne na drugu stranu.

— Blefiraš! — reče. — Čoveče, nema ni sat kako sam razgovarao sa njim.

— Sat je mnogo vremena, Džuisone. Šezdeset minuta. Tri hiljade šest stotina sekundi. A dovoljan je samo delić jedne sekunde da čovek umre...

— U redu, verujem ti. Šta hoćeš od mene?

— Sve.

— Sve? — na debelim usnama zaigra malo napregnut osmeh. — Čoveče, ti izgleda veruješ da su svi aduti u tvojoj ruci.

»Veoma je lukav«, mislio je ninda, oštro posmatrajući čoveka pred sobom. »Sve vreme njegovo telo se kreće, vrlo sporo, ali savršeno kontrolisano. Još malo i on će biti u položaju kada može da zgrabi jedan od noževa i napadne...«

— Zar nisu? — reče glasno.

— Nemaš nikakvih izgleda protiv mene, Džuisone.

Krupni čovek klimnu glavom.

— Čuo sam mnogo toga o nindama — reče — ali pretpostavljam da je najveći deo toga, kao i obično, čista izmišljotina. Kladim se da bi u ravnoj pravnoj borbi ti bio onaj koji bi ostao da leži, nindo...

— To uvek možemo da proverimo.

Njeogve oči su delić sekunde ranije upozorile da je Džuison spreman za napad, ali ne samo one. Jedan pravi ninda poseduje i čulo za opasnost ko je naziva imenom haragei. Ono se sastoji od munjevite analize svih utisaka koje mozak prima, od izraza u očima protivnika, do minimalnih promena u ritmu njegovog disanja.

Haragei je u stanju da predoseti opasnost i najavi je nindi. Kao i ovoga puta.

Uz glasni, trijumfalni krik, nož teške drške polete pravo prema levoj strani grudi ninde. Odbacujući fotelju unazad, Džuison je već bio na nogama, grabeći sledeći nož.

I zastao, sa rukom u vazduhu, široko otvorenih usta.

— Prokletstvo! — reče. — Šta se to dogodilo?

Jedva vidljivim pokretom, ninda se uklonio sa putanje bačenog noža i izvio, hvatajući ispruženom desnom rukom opasno oružje u letu.

— Hoćeš li da pokušaš još jednom, Džuisone? — mirno upita ninda. Izbacio je nož u vazduhu u luku koji ga je odneo pravo u otvorenu Džuisonovu šaku.

Sa lica ovog drugog lagano je nestajalo iznenađenje. Hara

gei je upozoravao da on već razmišlja o novom napadu.

Crte Džuisonovog lica opustiše se, ruka pođe naniže, kao da želi da spusti nož na sto.

— Ne, do đavola! — zausti on. — Ti...

U bacanju noževa veoma je važno iskoristiti trenutak nepažnje kod protivnika i Džuison je to znao. Sve to, opuštanje lica, izgovorene reči i nameran ton trebalo je da zavaraju nindu.

Nisu uspeli, naravno, jer oči ninde vide dublje pod kožu protivnika od očiju običnog čoveka. Sa mirnim osmehom na licu on još jednom ponovi podvig dostojan najboljih cirkuskih artista.

— Nešto si hteo da kažeš? — upita.

Džuison uz škljocanje zuba zatvori razjapljena usta, ali mu iz grla izađe samo nerazumljivo mrmljanje.

Pokret ruke čoveka obučenog u crno od glave do pete bio je jedva primetan, ali kratki nož zazuja kroz vazduh, zarivajući se u centar mete.

— Kao što vidiš — reče ninda glasom koji je maska od crne svile prigušivala — i ja umem da gađam.

Džuison je lagano vrteo glavom.

— Predlažeš mi dvoboj? — upita.

— Zašto da ne?

Osmeh na grubom licu.

— Obojica smo suviše dobri — reče Džuison. — To bi značilo smrt i za tebe, i za mene...

— Samo za tebe.

— Misliš?

— Siguran sam. Da proverimo?

Ispustivši vazduh iz pluća, Džuison se naglo spusti u drugu fotelju, ovoga puta licem okrenut nindži. Njegov položaj bio je odabran tako da pokaže kako više ne želi da se dočepa noža.

»Smišlja novo lukavstvo«, mislio je nindža. »Nož iz čizme, možda, kao onaj koji je dao Pitu da me ubije. Dobro, videćemo...«

— Ne želiš više borbu? — u glasu nindže osećala se poruga.

— Ne, do đavola. Prevario sam se, ti si zista bolji od mene.

— Dobro je što si to shvatio, Džuisone. Kada dolaze tvoje gazde?

— Još ništa nisu javili — sleže grmalj ramenima. — Sutra, možda, ili prekosutra?

— Ne večeras u šest?

— Ko ti je to rekao, do đavola?

— Nije važno. Koliko ljudi obično dođe? Pre nego što odgovoriš, upozoriću te da ću odmah znati da li si me slagao.

— Zašto bih? — umorno reče Džuison. — Gutljaj ruma bi mi prijao...

— Uzmi slobodno flašu.

— Ti?

— Ne, hvala. Koliko će ih biti?

— Dvojica i Ledberi u pratnji.

— On upravlja helikopterom?

— Ko ti kaže da će doći helikopterom, prokletstvo?

— Džuisone, opominjem te...

— U redu, u redu. Ne, pilot ostaje sa još dvojicom ljudi na uzletištu.

— Samo trojica, dakle?

— Aha. Dva i jedan su valjda još uvek, tri, boga mu!

— Gde ih ti čekaš?

— U komandi. Tamo je prostorija sa ogledalom; oni mene mogu videti, ja njih ne.

— Ko im garantuje da ih neko ne posmatra dok dolaze?

— Maskirani su, a Hauzerovi ljudi vode brigu o njihovoj bezbednosti... mada ih niko od nas nikada ne bi napao. Čemu?

— Tačno, nije bilo razloga da ujedeš ruku koja te hrani, Džuisone — osmehnu se nindža

pod maskom. — Ali ja imam razloga da uništim vaš mali posao.

— Ko tebe plaća, nindo?

— Niko. Jednostavno, ne volim prljave poslove.

Prezriv osmeh na krupnom Džuisonovom licu. Prezir je zavratio kada je shvatio da ninda lagano, korak po korak, izmiče prema vratima.

— Odlaziš?

— Da. Ne želim da tvoja smrt zaplaši one koji će doći, Džuisone. Još nešto: možeš ih slobodno upozoriti na mene; običaj ninda je da pobjedu nad iznenađenim protivnikom ne cene toliko kao poraz onoga koji unapred zna da će mu se suprotstaviti jedan ninda.

Skliznuo je kroz vrata, znajući da Džuison neće imati ni snage ni hrabrosti da krene za njim. Žurilo mu se, jer je morao da pripremi još nekoliko detalja pre nego što umorni i gladni ljudi počnu da se vraćaju u logor...

U kantini, Džuison isprazni do kraja flašu sa rumom i nesigurno se uspravi na noge.

Šaka iz koje je ispustio flašu slepo napipa nož na stolu. Sa psovkom na usnama, on ga zavrtla prema meti na zidu.

Ovoga puta promašio je ne samo središte već i čitavu metu, ostavljajući kratku brazgotinu na prljavom zidu, sečivo tupo lupi o pod...

*
* *

Telefonska veza sa kontrolnim centrima funkcionisala je savršeno i Sumiko odmah odgovori na poziv ninde.

— Slušaj me dobro, devojčice. Tvoj i Pitov posao biće da se dočepate helikoptera i uklonite ga sa uzletišta. Čuvaće ga tri čoveka, ali mislim da oni neće biti naročito oprezni. U redu?

— Ne brini, Les. Samo... gde da ga premestimo?

— Tu na zidu je karta ostrva. Vidiš je?

— Da.

— Na severnoj strani, tri milje od ovog mesta je širok peščani zal sa koga se izlazi direktno iz šume. Ja ću vam se tu pridružiti. Ukoliko proceniš da ima dovoljno goriva za to, neka helikopter lebdi milju dalje od obale; ako ne, čekajte me na obali.

— Vrlo dobro. Misliš da će potera ići za tobom?

— Najverovatnije. Ipak, biće ih dvadeset kada naši prija

telji stignu, i to dvadeset iskusnih boraca. Malo prevelik zalogaj čak i za jednog nindū.

— Gde ćeš ti biti?

— Bilo bi predugo da ti sada pričam. U svakom slučaju, ne brini. Dogovorili smo se?

— Sve će biti u redu, Les... helikopter će te čekati.

— Znam da se mogu osloniti na tebe i Pita. Srećno, devojčice...

Vrativši slušalicu na mesto, on pređe hodnik i pozabavi se bravom na vratima susedne, glavne prostorije zgrade koju je Džuison nazvao komandom.

Pažljivo ih je zatvorio za sobom, posvetivši sledećih nekoliko minuta svog vremena pažljivom proučavanju svih detalja u velikoj prostoriji.

U ogledalu koje je pokrivalo gotovo čitav jedan od kraćih bočnih zidova ogledalo se pet pravilnih redova od po deset stolica, postavljenih kao u bioskopu, ali malo ukoso, prema jednom od uglova sobe. Na tom mestu nalazilo se nekoliko stalaka kakve sve armije sveta koriste za postavljanje karata na kojima treba proučavati situaciju.

Stalci su još uvek bili prazni, svakako očekujući karte i planove koji će stići zajedno sa tajanstvenim šefovima. Iza

njih, na zidu je bilo označeno mesto koje može poslužiti kao ekran za prikazivanje filmova ili dijapozitiva, sa uređaja postavljenih u suprotnom uglu prostorije.

I to je bilo sve.

Podigavši pogled, nindā proūči raspored sijalica postavljenih u dva reda po tri na tavanici, tako da ogledalo uvek ostane u senci. Njihovi prekidači nalazili su se na uobičajenom mestu pored vrata.

Upijajući u svoje pamćenje svaki detalj, čak i položaj dasaka koje su škripale pod njegovim nogama, nindā priđe zavesi koja je pokrivala uska vrata pored ogledala. Na njima nije bilo brave, ali je, kada ih je otvorio, na drugoj strani našao čvrst šip koji je obezbeđivao punu sigurnost ljudima u manjoj prostoriji kada ga povuku za sobom.

Kroz ogledalo nejasno su se naslućivali detalji susedne velike prostorije koji će, naravno, postati mnogo jasniji kada na toj strani bude upaljena svetlost. Tri udobne fotelje bile su postavljene tako da se iz njih može videti stalak sa kartama; mikrofoni na vitkom postolju i mali zvučnici omogućavali su da komunicira sa susednom prostorijom.

I bar, naravno. Pod maskom. ninda se nasmeši. Ljudi koji su zauzimali mesta u ovim fo teljama umeli su da cene udobnost svuda i na svakom mestu...

Dobro, bilo je vreme da smisli plan koji će im pokvariti večerašnje zadovoljstvo. U glavnim crtama, već ga je imao u glavi; ostajalo je još samo da na licu mesta proverí koliko su njegove zamisli zaista izvodljive.

Mučio ga je samo jedan detalj. Ta zavesa nad prolazom u prostoriju iza ogledala.

Onaj koji je postavio našao je da je praktičnije da je okaci o kuke ugrađene u samu tavanicu. Da li tu ima dovoljno prostora da...?

Klimnuvši zadovoljno glavom, ninda hitrim korakom pređe do prekidača pored vrata i vrhom noža izvuče njegov poklopac iz zida, pazeći da ne ostavi nikakve tragove. Između upletenih kablova utisnuo je mali predmet, nalik kuglici od tamne plastike, a onda dugom iglom izvučenom iz opasača nešto podesio na minijaturnom brojčaniku ugrađenom u kuglicu.

Drugi deo posla bio je mnogo lakši, iako je uz samu ivicu ogledala morao nožem da

izdubi otvor u podu u koji je stavio kuglicu istu kao prvu. Pažljivo uklonivši otpatke drveta, on proverí da li se ono što je učinio vidi iz sale.

I prekidač u unutrašnjosti manje prostorije bio je pored vrata, što mu je olakšalo posao. Iz opasača se ponovo pojavile delovi one iste tanke metalne žice koja mu je tako dobro poslužila da likvidira Hauzera.

Pričvršćeni za kontakte prekidača i sprovedeni naviše, duž ugla između dva zida, dva tanka provodnika, kad za to dođe čas, poslužiće onome što je zamislio.

Njegove pripreme bile su gotove. Spustivši se na jednu od stolica u sali, on proverí svoj osećaj za vreme koji mu reče da do šest ima još nešto manje od pola sata.

Osetljivi sluh će ga upozoriti ako neko priđe vratima sale, iako je bio uveren da to niko neće učiniti, jer sala mora biti prazna dok kroz nju budu prolazili šefovi čija lica niko još nije video. A do tog trenutka bilo je još dosta vremena.

Za posmatrača sa strane bilo bi čudno to stanje u kojem se sada ninda našao, podsećajući najviše na čoveka koji čvr-

sto spava širom otvorenih očiju. Bila bi to samo varka, naravno; iako potpuno opušten, u transu čija je svrha bila da angažuje i poslednje atome energije prikupljene u tom moćnom telu, ninda je bio na oprezu. Haragei bi ga odmah upozorio da se u blizini pojavila i najmanja opasnost.

Dvadesetak minuta kasnije on se lagano prenu, čineći rukama i nogama pokrete koji će im povratiti punu elastičnost. Nad njegovom glavom čula se potmula grmljavina motora koja je pokazivala da helikopter sleće na pripremljeno mesto van logora.

Iz skrivenog džepa pod kostimom ninde pojavi se čitava pregršt sitnih čeličnih predmeta koje on vešto postavi u za to predviđene otvore na svojoj odeći, dodajući na taj način nožnim prstima duge, vitke kandže, nalik kandžama tigra. Iste takve kandže pričvrstio je i na po tri prsta obe ruke, neprestano osluškujući.

Helikopter je bio na tlu. Za desetak minuta neko će ući u prostoriju u kojoj se on sada nalazi.

A za tridesetak minuta sunce će početi da zalazi, što se takođe uklapalo u njegove planove.

Lagano, zarivajući kandže na rukama i nogama u zid iznad malih vrata, on se uzvera gotovo do vrha, ostajući neprestano u prostoru zaklonjen zavesom. Za sobom je oprezno vuкао ona dva kraja tanke žice provučene između dovratka i vrata.

Sada je ostajalo samo da čeka. A u čekanju su ninde oduvek bile pravi majstori...

Deset minuta.

Trinaest...

Četrnaest. Koraci u hodniku, ali koraci čutljivih ljudi.

Nešto ih je ipak odavalo. Kada četiri čoveka idu tačno u korak, možete biti sigurni da su sva četvorica stari, iskusni vojnici.

Vrata se otvoriše i prostoriju, okrenutu severu i već polu mračnu, preplavi svetlost.

Kroz mali otvor koji je vrhom noža načinio u zavesi, ninda je proučavao lica pod sobom.

Džuison na čelu, kao domaćin, za njim Lebderi, visok i otmen u savršeno skrojenoj uniformi sa zlatnim oznakama na kragni. U ruci mu je bila velika crna torba, jedna od onih koje čvrsto zatvara bravica sa šifrom.

I još dva čoveka, takođe visoki, vitki i uniformisani, iako

su njihov hod i pomalo ukoče na leđa odavali da su već u godinama koje se nazivaju staračkim.

Njihove uniforme od skupog materijala nisu nosile nikakve oznake, ali to nije ni bilo potrebno. Iz samog njihovog stava izbijala je navika da zapovedaju i odmah budu poslušani.

Male crne maske na njihovim licima zaklanjale su samo oči. Kao po komandi, obojica su ih skinuli i gurnuli u džepove čim su se vrata zatvorila za njima.

»General Volš«, prepoznade ninda usko, asketsko lice sa visokim sedim zaliscima. »Sada u penziji, ali daleko od toga da miruje, kao što sam i pretpostavljao. Bivši obaveštajac. Mora da je smatrao da je krajnje vreme da unovči sve ono iskustvo koje je stekao u prljavim poslovima širom sveta. A onaj drugi... hmmm, nisam siguran, ali to bi mogao biti Lekenmajer... da, pukovnik Albert Lekenmajer, čuven po operacijama nepoželjnih režima po Južnoj Americi...«

Džuison zastade pod njegovim nogama, otključavajući vrata. Ledberi je ostao uz stalak za karte, petljajući oko brave na tašni.

— Piće, gospodo? — upita Džuison, prilazeći baru. Osetljivo uho ninde u njegovom glasu osetilo je mnogo napetosti.

— Kao i obično — klimnu Volš glavom, spuštajući se u fotelju sa umornim izrazom na licu. Ni njegovo uho nije bilo ništa manje osetljivo. — Nešto nije u redu, Džuisone?

— Ne, gospodine.

Dvojica viših oficira se zgle daše.

— Šta to znači, prokletstvo?

— Gomila problema, gospodine. Izgubio sam šest ljudi. A Hauzerova ekipa je zbrisana.

— Šta?! — Lekenmajer se od iznenađenja čak zagrcnu pićem.

— Zbrisana, gospodine. Svi su mrtvi.

Usko lice generala Volša na trenutak izobličio strah, ali je to bio čovek naviknut da vlada svojim osećanjima.

— Kako se to dogodilo? Sukobili ste se sa njima?

— Ne, gospodine. U stvari... sve to učinio je jedan čovek. Dvojica, možda, nisam siguran.

U svom skrovištu ninda razvuče usne u hladan osmeh. Džuison je prekinuo sa navikama lupeža i jednom — za promenu — odlučio da bude iskren.

Samo, ovoga puta mu to neće pomoći...

— Jedan čovek? Džuisone, ti govoriš gluposti!

Ruka kojom je snažni čovek obrisao znoj sa čela jedva primetno je drhtala.

— Voleo bih da je tako, gospodine.

— Nemoguće! — Lekenmajer je mahao glavom. — To je neka tvoja paklena zavera, Džuisone, smišljena s ciljem da odloži akciju...

— Smiri se, Alberte! — grmnu iznenada general Volš kao da je pred čitavim strojem. — Ponašaj se kao histerična žena, do đavola! Džuisone, pre ti li nam u ovom trenutku bilo kakva opasnost?

— Ne, gospodine. Odnosno, nadam se...

— Šta to znači, Džuisone. Da ili ne?

Džuison ovlaži jezikom suve usne.

— Ne, gospodine. Postavio sam svoje ljude oko zgrade čim ste vi prošli. Mislim da niko ne može doći do vas.

— To je već malo bolje — klimnu Volš glavom. Otpio je dug gutljaj iz čaše, strogo posmatrajući Džuisona.

— Da čujem — reče. — Sve od samog početka. Ledberi, o-vamo!

— Izvolite, gospodine! — ukoči se vitki oficir pred dvojicom pretpostavljenih.

— Moraš da saslušaš Džuisonovu priču, Ledberi. Hajde, Džuisone, počinji...

— U stvari — uzdahnu grmalj — nema razloga da previše ulazim u detalje. Ono glavno može se izreći u nekoliko reči: na ostrvu je jedan ninda!

*

* *

— Da li oni znaju da je on ninda? — tiho upita Tabasko Pit. On i Sumiko sporo su napredovali kroz mračnu šumu, svesni i jedno i drugo da su daleko od veštine šunjanja koju poseduje njihov prijatelj.

— Sada svakako da — odgovori devojka. — Leslie je govorio sa Džuisonom pre nego što mi se poslednji put javio. Njegov omiljeni gambit: ime ninda sada je postalo tako strašno da mu donosi orgromnu psihološku prednost!

— Možeš se kladiti u to! — isceri se Pit u tami. — Džuison, na primer. Mislio sam da tom biku ni sekira ne može ništa, a jedva sam ga prepoznao kada smo se vratili u logor. Prizor nije nimalo prijatan, u st-

vari. Zamisli tu ogromnu tele sinu kako se trese od straha!

— Tiše — upozori ga devojka. — Uskoro ćemo stići do helikoptera...

— Aha... već vidim poziciju na svjetla kroz granje. Tri čoveka, kažeš?

— Leslie mi je rekao da je to uobičajena praksa. Pilot i još dva pratioca.

— Biće loše ako pilot sedi na svom mestu. Poznajem ove ptice iz Vijetnama. Potrebno im je đavolski malo vremena da se vinu u vazduh i ostave nas da sa zemlje zevamo za njima!

— Ti imaš pušku, zar ne?

— Da, ali će oni svakako biti toliko blizu helikoptera da se ne usuđujem da pucam, kako ga ne bih ošteti. Hmm, mala moja, moraćemo da se poslužimo lukavstvom...

— Znala sam — uzdahnu ona. — Ja mamac, kao i obično?

— Ne misliš valjda da će se ta tri momka oduševiti kad im se iz mraka iznenada pojavi ovako ružan tip kao ja?

— U redu, u redu. Da se razdvojimo onda. Ja ću prići sa suprotne strane, a ti iz pravca logora. Odatle svakako najmanje očekuju neku opasnost.

Dotakavši Pitu ruku, devojka načini širok luk oko heliko-

ptera čiji se položaj jasno video zahvaljujući pozicionim svetlima. Nešto dalje u mraku su svetlele i dve užarene iskre cigareta dvojice pratilaca.

»Pilot je, dakle, ipak ostao u kabini«, mislila je ona, osmatrajući svaki detalj. »To će jako otežati Pitov posao...«

Čekajući da Pit dođe do pogodnog položaja za napad, ona se lagano pripremala za svoju ulogu. Debela bluza vojničkog kroja teško je popuštala, ali ona ipak uspe da je rascepi tako da se kroz načinjene otvore mogu videti njene savršene grudi. Natrljala je lice, grudi i odeću sa malo vlažne crne zemlje sa tla i raspustila preko lica dugu crnu kosu.

Pet minuta. Pit je do sada sigurno spreman...

Uspravila se i snažno povukla granu žbuna kraj kojeg se našla.

— Upomoć! — uzviknu promuklim glasom. — Ima li ko ga... upomoć...!

Znala je sada da ljudi uz helikopter napregnuto zure u mrak, stežući svoje oružje. S malo sreće i pilot će napustiti kabinu da bi video šta se događa.

Ipak, tri naoružana muškarca neće biti previše podozrivi prema ženi koja se bučno pro-

bija kroz šiprag, dozivajući u pomoć. Čak ni na mestu na kome ne bi trebalo da bude nikakvih žena...

— Upomoć! — viknu ona po novo, teturajući kroz gustiš. Još samo nekoliko koraka...

Gusto šiblje razdvojilo se da je propusti, ali ona se sruči na ivicu čistine na kojoj je mirovao helikopter. Milaz svetlosti je zaslepi i ona zakloni oči rukama.

— Hej, to je stvarno ženska! — začu se iznenađen glas. — Otkuda ona ovde, prokletstvo!

— Znaš da je prošle noći je dna od njih kidnula Džuisonu — reče neko drugi. Pilot helikoptera, sudeći bar po pravcu iz kojeg je glas dopro.

— Hej, ti! Dođi ovamo!

S naporom se uspravlajući, devojka pognute glave poče da se približava izvoru svetlosti. »Utoliko bolje«, govorio je njen mozak. I njih trojica su zaslepljeni, tako da ne mogu videti Pitovo približavanje.

— Hej, pa mala je dobra — začu zadivljen šapat. — Vidi te sisice, boga ti!

— Aha... samo što nas dvojica nismo ovde zbog toga, već da čuvamo prokleti helikopter!

— Ko će, do đavola, znati?

— Ona.

Kreštav, malo promukao smeh.

— Ona to neće nikome reći. Pametna je to devojka, zar ne? Hodi, mala, priđi malo bliže... Gle, stvarno je zgodna...

Jedna drska ruka spusti se na njenu dojku. Lako vrisnuvši, Sumiko se povuče korak u stranu, bliže drugom čoveku koji je stajao sa baterijskom lampom u ruci.

— Ne budi glupa! — zadihano je govorio prvi. — Nemaš gde da pobegneš, ludice mala! A nas trojica možemo te prebaciti na kopno. Je li tako, Lui, da ćemo je prebaciti na kopno...?

Njen mnogo osetljiv sluh registrovao je tihe Pitove korake u travi. Bio je trenutak da ona stupi u akciju.

— Ne! — vrisnu, zadajući nespretno širok udarac čoveku koji je nastojao da je privuče sebi. — Upomoć!

Njen udarac, međutim, pogodio je svoj pravi cilj, lampu u ruci drugog čoveka koji glasno opsova, pomerajući se korak u stranu.

U iznenadnoj tami njeni udovi zadadoše tri brza i kratka karate udarca: desna ruka, leva ruka, desna noga. Svaki od tih udaraca bio je smrtono-

san, ali ona ovoga puta nije smela rizikovati da promaši...

— Hej! — zaurla drugi čovek, napuštajući uzaludnu potragu za ugašenom lampom po tlu. Kaiš njegove puške zaškri pa od naglog pokreta kojim je strgao sa ramena.

Padajući na tle, Sumiko izbeže zamah kundakom koji bi joj smrskao lobanju, uzvraćajući preciznim udarcem u čašicu kolena protivnika. Otvorivši usta, čovek bolno kriknu, ali taj kritk se naglo prekide.

Odnekud iz tame izroni jedna masivna tamna senka i sruči se iznenađenom protivniku na ramena. Jedan tup udarac, zatim još jedan.

— U redu, Pite? — tiho reče Sumiko uspravljajući se.

— U najboljem. Ovaj više nikoga neće napasti. Kako je tvoj nesuđeni ljubavnik?

— U ništa boljem stanju. Pilot?

— Do đavola, mala, ne bih ga valjda ostavio da čuči u tom helikopteru? I on je sređen.

— Onda idemo — uzdahnu devojka. — Moramo poslušati Leslija, ikao mi se njegova zamisao nimalo ne dopada.

— Ni meni, ali moraš priznati da je do sada uvek on bio u pravu, a ne mi. Hajde,

kladim se da odavno nisi letela helikopterom.

— I nisam. Proveri najpre koliko goriva ima, Pite.

— Dovoljno da nas odnese do Floride — reče Tabasko.

— Ništa više?

— Koliko ti je potrebno? Čak ni sa potpuno punim rezervoarima, ova ptica nas ne može odneti do San Franciska, mala.

— Lesli je rekao da lebdimo nad vodom, milju od obale ako ima dovoljno goriva. Inače, moramo se spustiti na žal, što je mnogo opasnije.

— Hmm... ništa nismo postigli ako rezervoar presuši na deset milja od kopna. Uostalom, pokušaćemo sa kompromisom...

— Kako?

— Spustićemo ovu pticu na obalu sve dok ne čujemo da je zabava počela, a onda ćemo se ukloniti van dometa pušaka sa obale. Ne želim mom najboljem prijatelju da uskratim plivanje u ovom divnom, toplom moru...

Motor helikoptera zagrme. Pod veštom rukom Tabasko Pita, jedva primetno se kladeći na vazдушnim strujama, čelična ptica uzdiže se nad mračne krošnje drveća koje su se

povijale od udarnih talasa vazduha.

Naginjući se u svom sedištu, Sumiko pogledom potraži grupicu osvetljenih zgrada pod sobom. Da, eno ih.

U jednoj od njih možda upravo sada Leslie Eldridž, jedini ninda na Zapadu, po stoti put stavlja svoj život na kocku.

— Šta gledaš, mala? — nadvika Pit buku motora. — Pre daleko smo da bi videla svog momka!

— Pitam se samo kada će tamo početi gužva, ništa drugo...

Na njeno pitanje odgovor stiže gotovo istog trenutka. Dve snažne eksplozije potresoše glavnu zgradu logora, šaljući kroz izbijene prozore blesak plamena i masu narandžastog dima...

*
* *

— I ti si ga, dakle, video, Džuisone? — upita Lekenmajer, prinoseći drhtavim usnama čašu napunjenu već četvrti ili peti put za vreme Džuisonove priče.

— Da, ali samo pod maskom, kako sam već rekao, gospodine. Nemam pojma ko bi to mogao da bude...

— Prokletstvo! — opsova pukovnik, udarajući slobodnom rukom po fotelji. — Volš, šta da...

— Zaveži, Alberte! Razmišljam...

Tri čoveka utonuše u tišinu punu poštovanja, bacajući pogleda jedan drugom. Uostalom, general Volš bio je poznat po svojoj nadljudskoj koncentraciji i veštini sa kojom je iz mase naizgled nevažnih podataka uvek izvlačio ono najbitnije, stvarajući gotovo savršenu sliku o događajima koje analizira.

— Aneli! — reče iznenada. — To je Aneli!

— Aneli? — glupavo ponovi Ledberi. — Ali, Aneli je...

— Znam da je mrtav, do đavola! — odsečno reče Volš. — Mislim na čoveka koji se tebi, Ledberi, predstavio kao Aneli. I još ti pred nosom prokurio njegove otiske umesto svojih!

Ledberi obori pogled.

— Trenutak — umeša se Džuison. — Taj tip je mrtav... Ta basko Pit ga je ubio.

— Lično si to proverio?

— Naravno. Prokletstvo, valjda znam kako izgleda mrtav čovek!

— Nije bio mrtav, Džuisone.

— Prokletstvo, ja sam bio tu, a vi ne! Kako...

— Nije bio mrtav, Džuisone. Znam taj trik. Prividna smrt, kada se disanje potpuno isključí, a srce udara svega jednom u nekoliko minuta. I koža je hladna pri tom, dovoljno da svakog prevari.

— Onda je i Tabasko Pit...

— Naravno. Tabsako Pit i on od početka rade zajedno. I ta japanska drolja koja je nestala. Ona je donela na ostrvo oružje i kostim ninđe.

— Boga mu! — prošaputa Džuison brišući znoj sa čela.

— Boga mu...

— Kukanje tu ne pomaže!

— energično reče Volš, dižući se iz fotelje. — Da razmislimo: treba li u ovoj situaciji otkazati akciju ili se ponašati kao da se ništa nije dogodilo? Alberte, šta ti misliš?

— Otkazati! Ovo je izazov za sve nas, Volš, do đavola! Otkazaćemo akciju i pročešlja ti čitavo prokleta ostrvo dok ga ne nađemo, a onda...

— A šta ako ga ne nađemo?

— podsmešljivo upita Volš. — Šta ti misliš, Ledberi?

— Ovaj... meni se dopada pukovnikova ideja...

— Džuisone?

— Ja sam za akciju— tiho reče grmalj. — I to odmah, bez

odlaganja. Bio bih čak za to da i dogovor održimo na nekom drugom mestu. Na brodu, na primer?

Brod?

U svom skrovištu ninda načulji uši, dok je negde u pozadini njegova podsvest odbrojava vala sekunde. Pojaviće se, znači, i neki brod, svakako da bi prebacio ekipu plaćenika na mesto gde treba da obave naredni posao.

To je iznenada iskomplikovalo situaciju. Jedino pogodno mesto za ukrcavanje ljudi bio je žal na severnoj obali ostrva.

A on je Sumiko rekao da ga upravo tu čeka sa hlikopterom!

— Ah, konačno jedno suprotno mišljenje! — zadovoljno reče Volš. — Da čujemo tvoje argumente, Džuisone!

— Po meni, stvar je veoma prosta. Ako se svi pokupimo i nestanemo sa ostrva, njih dvoje nemaju kud. Troje, čak, ako je u međuvremenu i taj Tabasko nestao. Kada obavimo posao, uvek se možemo vratiti po njih.

— Logično — reče veselo Volš. — Vas dvojica mogli biste nešto da naučite od narednika, gospodo! Pod jednim uslovom, Džuisone: da oni nema-

ju uz sebe radio-stanicu kojom bi mogli pozvati pomoć!

— Mislim da je nemaju, gospodine. Ne vidim način na koji bi je mogli doneti.

— Vrlo dobro. To, dakle, znači da pre svega drugog moramo zaštititi helikopter i upozoriti ljude na brodu. Ledberi, uzmi četiri... ne šest ljudi — i otiđi do helikoptera. Bićeš ta mo sve dok pukovnik i ja ne stignemo, a onda... Šta je to sad?

Četiri čoveka zgledaše se ukočenim očima. U iznenadnoj tišini jasno se čulo brujanje motora koje se postepeno pojačavalo.

— Prokletstvo! — prošaputa Džuison sleđenim usnama. — Oni su nam digli he...

U podsvesti ninde brojanje sekundi bilo je završeno. Kaza llike na dva precizna satna mehanizma su se poklopile i...

Dve gotovo istovremene snažne eksplozije odjeknuše na dva mesta istovremeno, ispujavajući veliku prostoriju plamenom i dimom. Svetlost u njoj se ugasi, jer su sa prekidničem bili razneti i provodnici.

Istovremeno sa prozorima velike prostorije sručilo se i ogromno ogledalo, zasipajući pro-

stor oko sebe hiljadama sitnih komadića stakla.

Nečije čizme zatutnjaše po prostirci od stakla, mrveći je u još sitnije komadiće. Naglim pokretom, ninda spoji dva kraja one tanke žice.

Nad glavama trojice ljudi za tečenih u različitim pozama iz nenađenja blesnu snažna svetlost. Jasno, kao na pozornici, videla su se njihova bleđa lica, razrogačene oči, ogrebotine od stakla iz kojih je počinjala da curi krv, ali koje oni još, od šoka, nisu osećali.

Trojice ljudi?

Džuison je nedostajao, potvrđujući ono što je maločas nindi rekao njegov sluh. U tri ili četiri ogromna skoka on se dočepao najbližeg razbijenog prozora.

— Ovamo svi! — čulo se njegovo urlanje spolja. — Ovamo, ljudi! Pucajte na svakog ko se pojavi iz zgrade! Svakog, čujete li!

Šta je to? — slabašnim glasom upita general Volš. — Šta se dogodilo?

Ne trudeći se da bude tih, ninda izvuče svoje čelične kandže iz zida i dočeka se na noge pred trojicom iznenađenih ljudi.

Dvojica starijih ustuknuše unazad, sve dok ih zid nije za-

ustavio. Oblizujući nervozno po bledele usne, Ledberi lagano poče da otkopčava futrolu svog pištolja.

— Ne prilazi! — reče nesigurnim glasom podižući oružje. — Ni koraka bliže inače...

Ispod crne maske zaori se po drugljiv smeh.

— Tvoja igračka me ne plaši, Ledberi! Hajde, pucaj! Vićeš da me ne možeš pogoditi!

— Pucaj, Ledberi! — zaškruta zubima Volš. — Pucaj, glupane, on će...

— Džuisone! — zaurla Ledberi ustuknuvši jedan korak. — Džuisone, on je ovde!

— I što se mene tiče može tu i ostati — dopre glas spolja. — Nindo, čuješ li me! Ako pokušaš da izađeš, dočekaće te dvadeset pušaka. Najbolje je da se predaš!

— Džuison i dalje logično razmišlja — reče ninda. — Neće ući ovamo, u prostoriju ispunjenu dimom u kojoj ga mogu iznenaditi. To znači da je vas trojicu prepustio vašoj sudbini, gospodo.

— Trenutak! — general Volš priniese nervoznu ruku poseko-tini na čelu. — Možemo li najpre da razgovaramo?

— O čemu? O svim onim nesrećnim ljudima koji su umrli u vašim poduhvatima?

— On je lud! — procedi Lenkemajer pribijajući se uza zid. — Pogledaj kako mu oči svetle pod tom maskom!

Siluetu ninde sada je s leđa obasjavao titravi plamen Ledberijevih hartija koje su dogorevale zapaljene malopredašnjom eksplozijom. Sa onim kandžama u rukama zaista je podsećao na stvorenje iz pakla, dželata koji je konačno došao da naplati počinjene grehove...

*

* *

— Vi ste osuđeni na smrt — reče mirno ninda. — Vas dvojica. Ti, Ledberi, imaš samo jednu šansu...

— Koju?

— Ako likvidiraš ova dva starca pokvarenih mozgova, pružiću ti poštenu šansu da me ubiješ. U redu?

— Lud si! Ne vidiš pištolj u mojoj ruci?

— Pucaj, onda, ako misliš da me ta igračka može ubiti!

Sa grčim mržnje na licu, Ledberi pritisnu obarač. I oba čoveka uza zid napeše mišice, u očima im se ogledala neutaživa

žed za trenutkom kada će moći da uživaju u udaru metka u grudi pokrivena crnom svilom.

Dugim skokom ulevo i u stranu, ninda se ukloni sa puta-
nje metka. Nesigurnim pokre-
tom, cev pištolja ga ponovo po-
traži, ali su noge ninde već do-
ticale pod. Katana isukan na
najvišoj tački skoka padao je
nemilosrdno i nezadrživo, kao
munja sa neba.

Ledberijeva lobanja se razd-
voji na dve potpuno jednake
groteskne polovine, mešavina
krvi i mozga poprska lica dvoji-
ce staraca pored zida.

— Ne — prošapta Volš povla-
čeći se dalje od te užasne pri-
like u crnom. — NEEEEEE! —
vrisnu iz sve snage.

— Da — reče ninda priki-
vući ga udarcem kroz srce za
zid. — Da i po sto puta da, jer
si sto puta zaslužio smrt, Volš!

Sa užasno iskolačenim očima
na pobledele licu, Lekenma-
jer podiže ruke, da se zaštiti,
ili možda da napadne. Udarac
drškom katana u lice odbaci
njegovu glavu do zida, niz koji
skliznu još jedno mrtvo telo.

— Da i za tebe — tiho reče
ninda. — Hiljadu puta da...

— Nindo! — urlao je spo-
lja Džuison. — Znam da si ih
pobio, proklet bio, ali je i tebi

došao kraj! Ovde te čeka smrt...
SMRT!

Dugim skokom Lesli se nađe
pored vrata, trgajući tanke
žice iz prekidača.

Ogromna prostorija utonu u
tamu.

— Pazite, ljudi! — zapovedi
Džuison. — On će sada izaći!

Vukući za sobom mrtvo Le-
kenmajerovo telo, ninda se pri-
šunja sredini prostorije pod za-
štitom mraka. Dim eksplozije
već se razišao i on je znao da
je Džuison u pravu: ko god se
pojavi na nekom od razbije-
nih prozora biće dočekan olu-
jom rafala iz petnaestak auto-
matskih pušaka.

— Vrlo dobro — reče tiho,
za sebe. — Da vidimo kako ga
đate...

Zgrabivši opušteno telo za
tur i kragu, on ga jednim sna-
žnim pokretom zavitla kroz pro-
zor levo od sebe. Snažni miši-
ći njegovih nogu već su se ne-
shvatljivom brzinom grčili i ot-
puštali, noseći ga prema pro-
zoru koji se nalazio pred njim.

Najmanje pedeset metaka bu-
kvalno je raskinulo pukovniko-
vo telo mnogo pre nego što se
kao mokra stara krpa sručio na
tlo. Zaslepljeni bleskovima, za-
glušeni od pucnjave, ljudi su
lagano dizali glave.

Desno od njih jedna senka šmugnu preko praznog prostora.

— To je on! — zaurla Džuison iznenada. — Pucajte, do đavola, pucajte! Za njim!

Vođen nepogrešivim instinktom, ninda je u potpunoj tami s lakoćom izbegavao prepreke, osluškujući zviždanje metaka koji su rezali vazduh oko njega ili se tupo zabadali u drveće.

— Prekini — vikao je Džuison, već sto, sto dvadeset jardi iza begunca. — U streljački stroj i za njim! Ne sme nam umaći!

»Uzalud, Džuisone«, pomisli ninda. »Niko od tvojih ljudi me ne može stići... a što se tebe tiče, vratiću se još ove iste noći da te dovršim...«

Strgnuvši masku sa glave da bi lakše disao, on nastavi da trči onim istim lakim i hitrim korakom kojim najbolji dugoprugaši sveta savlađuju svoje staze. Povici potere i retki pucnjevi ostajali su sve dalje za njim.

»Čudno«, pomisli, usporavajući na trenutak trk da bi zaobišao grupu drveća, »ne čujem više Džuisona. Ili štedi dah... ili je smislio nešto drugo...?«

Kroz granje je sada naslućivao svetlucavu površinu mora

koje se pružalo ispred i desno od njega, gradeći širok, plitak zaliv na mestu gde je duboko ušlo u kopno.

Žal na kojem ga Sumiko i Pit čekaju sa helikopterom još je samo pola milje pred njim. Čak nema više ni razloga za žurbu.

Usporivši korak, ninda počeo dobro poznatu vežbu disanja kojom je u svojoj krvi nadoknađivao sve količine kiseonika utrošene trčanjem u poslednjih nekoliko minuta. Još jedan težak posao, ostao je za njima, ako ne računa neizbežni obračun sa Džuisonom, za koji, ipak, ima još vremena...

Zašto, onda, haragei neprestano upozorava da opasnost još nije prošla?

Zvuk motora helikoptera već se čuo iznad mirne površine mora. Uskoro će moći da siđe u vodu i zapliva prema mestu gde ga čekaju, ako sve bude u redu...

Jedan novi zvuk prenu ga iz razmišljanja. Zlokobno brundanje koje je stizalo odnekud sa njegove desne strane.

Šta je to?

Znao je odgovor gotovo pre nego što je sebi postavio to pitanje. Brod plaćenika bio je već u blizini obale i sada je po lazio da mu preseče put!

Džuison, lukavi lisac, nije ni potrčao za njim. Koristeći svoj položaj, krenuo je kraćim putem do broda skrivenog u nekoj od malih uvala zaliva.

Procenivši rastojanje, ninda ponovo potrča, ne štedeći više snagu. Bilo je dovoljno vremena da stigne do obale pre nego što brod izbiye iz zaklona granja. Posle, neka ga traže u mraku...

Ne smanjujući brzinu, on pretrča po mekom pesku i zagazi u vodu. Dno pod njegovim nogama naglo je padalo i on gotovo odmah zapliva.

Sjajno oko brodskog reflektora izbi iza mračne šume. Ispunivši pluća vazduhom, ninda zaroni, ne prestajući da pliva pod vodom.

U trenutku kada je izronio, gotovo stotinu jardi dalje, snažna svetlost zablesnu mu oči i broski motor zaurla.

Znao je da je primećen.

I da se nalazi u opasnosti iz koje ga može spasiti samo čudo.

Ili...?

Da!

Zujeći kao razljućeni stršljen, helikopter se nisko nad površinom vode ustremi prema brodu, ignorišući rafale iz automatske puške kojima ga je neko zasipao sa palube.

Na rastojanju od svega stotinaak jardi, ispod glomaznog trbuha helikoptera izbi duga vatrene pruga. Delić sekunde kasnije snažna eksplozija pretvori brod u bleštavu kuglu čija svetlost obasja čitav zaliv.

— Bravo, Pite! — uskliknu ninda glasno. — Raketa je pogodila rezervoar za gorivo!

Iako zaslepljene, njegove oštre oči nisu propustile jedan detalj...

Na bleštavoj pozadini jasno je video ogromno telo jednog čoveka kako se u elegantnom luku sa palube baca u mračnu vodu pod sobom.

Džuison, naravno. Taj čovek ima neverovatan pacovski talent da u poslednjem trenutku napusti brod u opasnosti... kao i maločas u sali!

Dugim zamasima, ninda pođe u susret čoveku koji je snanim rukama rezao valove, približavajući se obali.

— Džuisone! — pozva sa rastojanja od desetak jardi. — Kuda? Ja sam ovde!

Obasjano plamenom, Džuisonovo lice činilo se još većim nego što je u stvari bilo.

— Ninda — reče. — Ipak sam te uhvatio, nindo!

Zaronio je naglim pokretom i nestao u mračnoj vodi, ali po

gledu ninde nije promakao ble sak čelika u njegovoj ruci.

»Ovoga puta neće bacati nož«, pomisli, zaronivši i sam. »Voda nije isto što i vazduh... nastojeće da mi se približi i iskoristi svoju veću težinu...«

Bio je tako duboko da je po vršina nad njim ličila na ogle dalo u mračnoj prostoriji. Na toj malo svetlijoj pozadini on ugleda krupno telo čoveka koji ga je tražio pogledom.

Na pogrešnoj strani. Uveren u svoju nadmoćnost, Džuison nije znao da ima i ljudi koji mogu da rone dublje od njega...

U trenutku kada je Džuison konačno krenuo prema površini da udahne vazduh, ninda pođe za njim, nalik crnom koplju koje reže vodu strahovitom brzinom.

Izbio je iz vode na samo stopu pred razrogačenim Džuisonovim očima, ali džinovski narednik zbog toga nije bio ništa sporiji.

Blesnuvši, nož se podiže i spusti. Dočekavši udarac podlakticom, ninda izbi protivniku oru

žje iz ruke, a onda se njegovi prsti sklopiše oko Džuisonovog vrata.

Okretan kao delfin, on promeni položaj, tako da se našao protivniku iza leđa.

Džuison je umirao dugo, veoma dugo. Voda oko ninde već se penušala pod vetrom sa rotora helikoptera kada je konačno krenuo na putovanje prema dnu...

— Ulazi — povika Tabasko Pit spuštajući čekrkom debeli kabl. — Misliš tu da se kupiš do jutra?

Ukrcavši Leslija, helikopter se naglo vinu u vazduh i uze kurs prema obali Floride.

— Šta sa ostalima? — upita Tabasko pokazujući palcem preko ramena prema ostrvu.

— Oni? — osmehnu se ninda. — Ako ne poubijaju jedni druge, moraće ozbiljno da se bace na zemljoradnju... Najzad, to je jedini način da od plaćenih ubica stvorimo mirne seljake, jer ne verujem da će se neko uskoro približiti ovom mestu da ih izvuče sa ostrva...

K R A J -

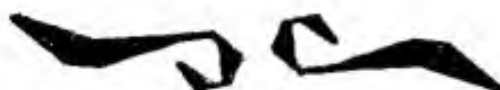
NOVO

BIBLIOTEKA BUDO



Vam preporučuje

NAPREDNI KARATE praktična primena I



Knjiga koja će Vam svojim sadržajem sa preko 300 fotografija omogućiti napredovanje u vežbanju praktičnom primenom karatea. Uz knjigu besplatno dobijate POSTER u boji.

Cena 2400 din.
+200 din. za troškove pakovanja i poštarine. Plaćanje pouzećem.

Naručite na: "BIBLIOTEKA BUDO" poštanski fah 2
11090 Beograd



NARUDŽBENICA nin.

Ovim neopozivo naručujem knjigu:

NAPREDNI KARATE PRAKTIČNA PRIMENA I

br. komada _ _ _

/post. br. mesto, ul. i broj/

/ime i prezime/

空手道

Knjiga »Koga ninjutsu« na 216 strana i više od 350 fotografija sadrži:

NOVO! NOVO! NOVO! — KOGA NINJUTSU

- KOGA RYU ninjutsu specijalne tehnike samoodbrane.
- NINJUTSU tehnike nevidljivog kretanja.
- NINJA TO — Kenjutsu tehnike mačem.
- NINJA HAN BO — veština borenja kratkom motkom.
- MANRIKIGUSARI — ninjutsu tehnike lancem.
- KUNOICHI NO JUTSA — tehnike samoodbrane žena ninja.
- TESSEN — tehnike ninja lepezom.
- MIKKYO »TAJNO ZNANJE« — Kuji Kiri — specijalne ninjutsu tehnike vizualizacije i koncentracije, tihnike disanja, itd.
- Kyu Sho — vitalne tačke tela, i još mnogo toga zanimljivog.



Zbog tačne i sigurne isporuke knjige, molimo Vas da adresu obavezno napišete štampanim slovima. Cena knjige 2.500 din. U cenu knjige uračunata poštarina i pakovanje. Knjigu možete poručiti na adresu:

NINJUTSU
Ravanička 9
11000 — Beograd

U januaru Ninđa 44

POBUNA U ČELIJI SMRTI

... Na potamnelom Laforsovom licu nada blesnu kao iznenadna iskrica svetlosti u mrklom mraku. I isto tako naglo se ugasi.

– Ti si lud – reče s gorčinom u glasu. – A ja još luđi što sam ti poverovao ...

– Zašto? – upita iznenađeno ninđa. – Ti ne veruješ da se oдавde može izaći?

– Oдавde? – Lafors steže prste oko rešetki pred svojim licem. – Oдавde niko još nije pobegao ... ovo je ćelija smrti, prijatelju ...